DAMEN TANGO

Kathleen Tessaro

Eleganța

„Cartea perfectă pe care s-o agăți din librărie."
Cosmopolitan

DAMEN TANGO

romane cu dragoste

Kathleen Tessaro s-a născut în Pittsburgh, Pennsylvania, și a studiat la universitatea din orașul natal înainte de a se înscrie la un curs de teatru la Carnagie Mellon University. I-a luat mult până s-a hotărât asupra profesiei: a vrut să fie coregrafă, actriță, regizoare sau istoric de artă. O bursă de câteva luni a dus-o la Londra, oraș pe care nu l-a mai părăsit însă decât peste douăzeci și trei de ani. A început să scrie literatură la sugestia unei prietene și a frecventat în Wimpole Street Writer's Workshop. A debutat în volum cu romanul Elegance (în pregătire la Editura Nemira), care a devenit bestseller și a avut mai multe ediții. Toate cărțile ei, printre care Innocence, The Flirt, The Debutante și mai recent Colecționara de parfumuri interzise, au fost traduse în multe țări și s-au vândut în milioane de exemplare. Este o mare admiratoare a scriitorilor Jane Austen, Edith Wharton, Francis Scott Fitzgerald, Henry James, Evelyn Waugh sau A.S. Byatt. Autoarea s-a întors la Pittsburgh în anul 2009, împreună cu soțul și cu fiul ei.

Kathleen Tessaro

Eleganța

traducere din limba engleză
Andreea Florescu

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
TESSARO, KATHLEEN
Eleganța / Kathleen Tessaro; trad.: Andreea Florescu. - București: Nemira Publishing House, 2016
ISBN print: 978-606-758-534-6
ISBN epub: 978-606-758-567-4
ISBN mobi: 978-606-758-568-1

I. Florescu, Andreea (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Kathleen Tessaro
ELEGANCE
Copyright © Kathleen Tessaro 2003.

© Nemira 2016
Coperta: Cristian FLORESCU, Ana NICOLAU
Redactor: Anca COMAN
Tehnoredactor: Irina POPESCU
Lector: Ecaterina DERZSI
Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimesuc

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Cuprins

Despre autor
A - Accesorii
B - Frumusețe
C - Confort
D - Fiice
E - Sarcină
F - Blană
G - Prietene
H - Soți
I - Garderobă ideală
J - Bijuterii
K - Tricotaje
L - Lenjerie
M - Machiaj
N - Neglijeuri
O - Ocazii
P - Kilograme
Q - Calitate/Cantitate
R - Restaurante
S - Sex
T - Bronz
U - Uniformitate
V - Văluri
W - Weekenduri
X - Crăciunul
Y - Iahting
Z - Fermoare
Note

Acum câțiva ani, am avut extraordinarul noroc de a da într-un anticariat peste volumul *Eleganța* de Geneviève Antoine Dariaux. Peste ani, când m-am hotărât să scriu eu însămi o carte, a devenit sursă de inspirație pentru acest roman.

Cu permisiunea generoasă a autoarei, mi-a fost îngăduit să folosesc o selecție dintre titlurile originale și să le adaptez, astfel încât să se potrivească poveștii mele. (Numai a doua intrare – *Frumusețe* – este a mea în întregime.) Totuși, în mare parte și fără îndoială, tonul și sfaturile mai mult decât prețioase îi aparțin pe deplin chiar lui Madame Antoine Dariaux.

Cu o imensă recunoștință, vreau să-i mulțumesc pentru contribuția adusă cărții de față și pentru faptul că în ultimii doi ani și jumătate mi-a fost atât muză, cât și un reper în tot ceea ce înseamnă eleganță. Ea este, vă asigur, mult mai grațioasă și mai încântătoare în carne și oase decât lasă să se întrevadă minunatele ei cuvinte de înțelepciune.

Aș vrea să le mulțumesc prietenilor mei dragi, Maria și Gavin, pentru inspirație și încurajări, tuturor fetelor de la Atelierul de Scriere Tuesday Night Wimpole Street pentru că m-au învățat meșteșugul literar, lui Johnny Geller, lui Lynne Drew și întregii echipe de la HarperCollins, lui William Morrow și lui Curtis Brown pentru sprijin și viziune. De asemenea, aș vrea să mulțumesc celor de la Wellington Management, filiala din Londra, și în special lui Stephen McDermott, care mi-au recuperat, nu o dată, manuscrisul din eter.

Prietenului și mentorului meu, Jill Robinson

Este o noapte geroasă de februarie, iar eu și soțul meu ne aflăm în fața clădirii National Portrait Gallery din Trafalgar Square.

– Am ajuns, zice el.

Însă niciunul din noi nu se clintește din loc.

– Uite cum facem, începe el să se tocmească cu mine, dacă o să fie chiar atât de îngrozitor, o să plecăm pur și simplu. Doar bem ceva și plecăm. O să folosim o parolă: cartof. Când vrei să plecăm, nu trebuie decât să folosești cuvântul cartof într-o propoziție, iar atunci voi ști că vrei să plecăm. În regulă?

– Aș putea să-ți spun direct că vreau să plec, am remarcat eu.

El se încruntă.

– Louise, știu că nu vrei să faci asta, dar ai putea măcar să faci un efort. E mama mea, pentru numele lui Dumnezeu, și i-am promis că o să venim. Nu mergi în fiecare zi la o expoziție fotografică atât de importantă. Și în plus, chiar te place. Mereu îmi zice că ar trebui să ieșim cândva împreună, doar noi trei.

Doar noi trei.

Am oftat și am privit în jos. Îmi stătea pe limbă să spun „cartof". Cartof, cartof, cartof.

Știu că este un clișeu absolut să spui că-ți urăști soacra. Iar eu detest clișeele. Dar când soacra ta este un fost model din anii '50, care se pricepe de minune să te facă praf de fiecare dată când te vede, ei bine, în momentele acelea nu mă pot gândi decât la un singur cuvânt: cartof.

Soțul meu își încolăcește brațul în jurul meu și zice:

– Chiar nu e mare lucru, dovlecel.

Mi-aș dori să nu-mi mai spună „dovlecel“.

Dar sunt anumite lucruri pe care le faci, dacă nu din dragoste, cel puțin din dorința de a avea o viață tihnită. Și în plus, plătisem deja taxiul, el se bărbierise, iar eu mă îmbrăcasem cu rochia aceea lungă și cenușie, pe care de obicei o păstrez într-un sac de plastic. Merseserăm prea departe ca să mai dăm înapoi acum.

Mi-am ridicat privirea și m-am străduit să zâmbesc.

– În regulă, să mergem atunci.

Trecem de cei doi paznici masivi de la ușă și intrăm.

Eu îmi dau jos paltonul maro de lână și i-l întind garderobierului, după care îmi trec discret mâna peste burtă pentru un control rapid. Simt că e puțin umflată. Prea multe paste pentru o singură seară. Mâncare reconfortantă. Mâncat compulsiv. Dintre toate serile, de ce a trebuit să m-apuce mâncatul tocmai acum? Încerc să-mi sug burta, dar treaba asta cere prea mult efort, așa că renunț.

Întind mâna, el mi-o prinde și astfel pășim împreună în lumea rece și albă a Galeriei Secolului XX. Pe măsură ce ne croim drum de-a lungul podelei din marmură albă, suntem cuprinși de zarva și freamătul mulțimii. Bărbați tineri și femei îmbrăcate cu bluze albe, încrețite, se deplasează cu pași ușori, încercând să țină în echilibru tăvile cu șampanie, iar de pe un podium, un trio de jazz se avântă pe acordurile sofisticate ale piesei *Mack the Knife*.

„Respiră, îmi zic în sinea mea, respiră.“

Apoi dau cu ochii de fotografii. Rânduri întregi de portrete superbe în alb și negru, de poze de modă. Colecția faimosului fotograf Horst și a muncii depuse începând cu anii ’30 și până târziu în anii ’70, atârnate pe pereții complet albi, netezi și strălucitori. Chipurile acelea reci și desăvârșite mă privesc fix în ochi. Mi-aș dori să pot zăbovi mai mult, să mă pierd în lumea fotografiilor.

Însă soțul meu mă prinde de umeri și mă împinge înainte, în timp ce-i face semn cu mâna mamei lui, Mona, care stă la bar, în compania unor femei mai în vârstă și stilate.

– Salut! strigă el însuflețit pe dată, înaintând impozant și plin de bucurie.

Bărbatul obosit și tăcut din taxi se transformase în acest om de lume jovial și încântător.

Mona ne vede și ne întoarce salutul, o mișcare a mâinii ca aceea a reginei Angliei, semn să ne alăturăm ei. Întorcându-ne pe lateral, ne strecurăm prin mulțime, printre pahare cu băuturi și țigări aprinse. De îndată ce intrăm în raza ei vizuală, fac o grimasă care sper să treacă drept zâmbet.

Se ține nemaipomenit, fantastic și supraomenesc de bine. Părul ei des și argintiu este strâns la spate într-un coc complicat, făcându-i pomeții să iasă și mai mult în evidență și dându-le ochilor un aspect de felină. Postura îi e perfect dreaptă, de parcă și-ar fi petrecut copilăria legată de o scândură, iar costumul ei negru trădează eleganța firească a croielii în stil Donna Karan. Femeile care o însoțesc sunt îmbrăcate cu același gen de haine scumpe și bănuiesc că suntem pe cale să ne alăturăm unui fel de reuniune a fostelor modele.

– Dragul meu! Își îmbrățișează fiul și îl sărută pe amândoi obrajii. Sunt atât de bucuroasă că ați reușit să ajungeți!

Soțul meu îi întoarce îmbrățișarea.

– N-am fi ratat expoziția pentru nimic în lume, nu-i așa, Louise?

– Bineînțeles că nu! am exclamat eu, puțin cam prea entuziasmată ca să par sinceră.

Mă aprobă cu un gest scurt din cap, apoi își întoarce din nou atenția către fiul ei.

– Cum a fost piesa, dragule? Trebuie să fii extenuat! M-am întâlnit cu Gerald și cu Rita alaltăieri. Mi-au spus că ai fost cel mai bun Constantine pe care l-au văzut ei. Nu v-am zis? Se întoarce spre grupul ei de prietene. Fiul meu joacă în *Pescărușul* la National! Dacă vreți vreodată bilete, nu trebuie decât să-mi spuneți.

El își ridică mâinile a deznădejde.

– Se joacă cu casa închisă. Nu pot face nimic.

Mona se bosumflă.

– Nici măcar pentru mine?

– Ei bine, răspunde el înduplecat, aș putea să încerc.

Ea își aprinde o țigară.

– Bun băiat. Ah, dați-mi voie să vă fac cunoștință: ea este Carmen, cea cu elefanții de pe peretele de acolo, ea este Dorian, o veți recunoaște cel puțin după spate din faimoasa poză cu corsetul, iar ea este Penny care, ei bine, a fost chipul anilor '50, ce să mai!

Izbucnim cu toții în râs, iar Penny oftează nostalgic, scoțând din geantă un pachet de Dunhill.

– Ce vremuri! Mona, ai un foc?

Mona îi dă o brichetă de aur, gravată, iar soțul meu scutură din cap, dezaprobator.

– Mamă, ai promis că te lași.

– Dar, dragule, e singurul mod prin care te poți menține, nu-i așa, fetelor?

Toate dau aprobator din cap, de după o perdea groasă de fum.

Apoi minunea se întâmplă: sunt observată.

– Ea trebuie să fie soțiaaaaa ta! exclamă Penny, îndreptându-și atenția către mine.

Deschizându-și brațele într-o îmbrățișare largă, dă din cap, ca și cum nu i-ar veni să creadă, și preț de un moment îngrozitor pare că s-ar aștepta să mă arunc în brațele ei. Șovăi și, stângace, sunt pe cale să fac un pas înainte, când deodată pare că nu mai poate de plăcere.

– Ești adoraaaaabilă! gângurește ea, îndreptându-se către ceilalți ca s-o aprobe. Nu-i așa că e adoraaaabilă?

Eu rămân pe loc, zâmbind ca o nătângă, în vreme ce restul se holbează la mine.

Soțul meu îmi sare în ajutor.

– Doamnelor, ce ziceți de încă un rând?

Încearcă să-i atragă atenția barmanului.

– O, îngerul meu desăvârșit! Mona îi mângâie părul cu mâna. Șampanie pentru toată lumea!

– Și tu? se întoarce el către mine.

– Da, șampanie, de ce nu?

Mona mă apucă autoritară de braț. Îl mângâie ușor, genul acela de mângâiere dezarmantă, pe care numai cel mai bun prieten putea să ți-o ofere când aveai zece ani și care îți făcea inima să tresalte.

Inima îmi tresaltă și acum ca urmare a acestei dovezi neașteptate de afecțiune și aproape că mă urăsc pentru asta. Am mai pățit-o și înainte și știu că e periculos să te lași sedus de ea, chiar și preț de o secundă.

– Acum, Louise, începe ea pe un ton surprinzător de sigur și la fel de pătrunzător, zi-mi ce mai faci. Vreau să știu *totul*.

– Ei bine…

Îmi frământ mintea, trecând în revistă evenimentele din viața mea și încercând cu disperare să găsesc ceva demn de împărtășit. Cealaltă femeie mă privește și ea, nerăbdătoare.

– Totul merge bine, Mona… foarte bine.

– Și părinții tăi? Cum e vremea prin Pittsburgh? Louise e din Pittsburgh, precizează ea *sotto voce*. 1

– Sunt bine, mulțumesc.

Mă aprobă dând din cap. Mă simt de parcă aș fi vreun concurent la cine știe ce emisiune cu întrebări și, ca orice gazdă bună, mă încurajează să continui atunci când mă încurc.

– Lucrezi undeva momentan?

Rostise cuvântul „lucrezi“ cu acel înțeles subtil pe care îl au toți cei din showbiz. Căci, până la urmă, e o diferență între „a lucra“ și a avea o „profesie“.

Mi-am dat seama de toate astea, însă nu am vrut să-i fac jocul.

– Da, încă sunt la Phoenix Theatre Company.

– Are legătură cu actoria? Louise a noastră se crede un fel de actriță, adaugă ea în chip de explicație.

– Ei bine, *am fost* actriță, mă bâlbâi eu. Oricât m-aș strădui, reușește tot timpul să mă prindă pe picior greșit. Adică, a trecut ceva vreme de când nu am mai avut vreun rol. Și nu, nu are legătură cu actoria. Lucrez în față, la casa de bilete.

– Înțeleg, spune ea zâmbind, ca și cum ar fi deslușit un înțeles mai adânc de care eu nu eram conștientă.

După care Dorian pune cea mai îngrozitoare întrebare dintre toate.

– Ai jucat în ceva?

– Sigur, am apărut într-o reclamă din aceea mai dubioasă, am încercat eu să spun pe un ton cât mai firesc, ridicând din umeri, vrând parcă să adaug: „Cine n-a făcut-o?“

– Serios? Ridică o sprânceană, imitând perfect o femeie al cărei interes fusese trezit. Ce reclamă?

Fir-ar!

– Aaa… încerc eu să îmi amintesc. În campania aceea cu premii de la Reader's Digest. Posibil să mă fi văzut în ea.

Mă privește absentă, ca și cum n-ar avea habar despre ce vorbesc.

– Știi tu, cea în care sunt mai mulți într-un balon cu aer cald și zboară pe deasupra Angliei, bând șampanie și fiind cu ochii în patru după câștigători. Eu eram cea din stânga, care ținea harta și făcea semn spre Luton.

– A, da. Sună bine.

Încearcă să fie politicoasă.

– Și acum lucrezi la casa de bilete. Mona trage concluzia, frumos și simplu.

– Deocamdată, da. Aș cam avea câteva lucruri de pus la punct, ca să zic așa… dar da, cu asta mă ocup acum.

Aș vrea să-mi recapăt brațul chiar în clipa asta. Ea mi-l strânge din nou.

– Actoria e o profesie grea, draga mea. Cel mai bine ar fi să-ți cunoști propriile limite. Dintotdeauna le-am sfătuit pe tinere să se ferească de ea ca de ciumă. Adevărul e că cere mai multă disciplină și mai multe sacrificii decât sunt dispuse să facă majoritatea fetelor din ziua de azi. Mi-ai văzut portretul?

„Continuă să zâmbești“, îmi spun în sinea mea. „Dacă o să faci asta, n-o să-și dea niciodată seama că-ți vine s-o omori.“

– Nu încă, nu prea am avut timp să aruncăm o privire prin jur. De-abia am ajuns.

– În cazul ăsta, dă-mi voie.

Și mă trage către o fotografie uriașă de-a ei, de prin anii ’50.

Arăta incredibil de tânără, aproape de nerecunoscut, cu excepția formei specifice a ochilor săi migdalați, de felină, și a faimoșilor săi pomeți, neschimbați de trecerea timpului. Stătea sprijinită cu spatele de o coloană în stil clasic, cu chipul întors către cameră, pe jumătate în umbră, pe jumătate în lumină. Părul ei deschis la culoare îi cădea pe umeri în bucle coafate cu măiestrie și era îmbrăcată cu o rochie fără bretele, bufantă, din valuri de șifon mătăsos.

– Ce crezi? mă întreabă ea, fixându-mă cu privirea.

– Cred că e frumoasă, spun eu cu sinceritate.

– Ai gusturi, răspunde ea zâmbind.

Un fotograf o recunoaște și o întreabă dacă îi poate face o poză.

– Povestea vieții mele! zice ea râzând.

O las să pozeze, iar eu reușesc să scap. Mă uit prin camera plină de oameni după soțul meu. Îl zăresc în cele din urmă, stând într-un colț și râzând împreună cu un grup de persoane. Are două pahare de șampanie în mâini și, pe când îmi croiesc drum spre el, mă vede, iar privirile ni se încrucișează.

Eu zâmbesc, iar el spune ceva și pleacă, venind spre mine înainte ca eu să ajung la ei.

– Cine sunt? întreb eu, în timp ce el îmi întinde un pahar.

– Doar niște oameni de la unul dintre cluburile acelea de teatru. M-au recunoscut din piesă. Mă conduce înapoi către galerie. Cum te înțelegi cu mama?

– A, bine, mint eu. Foarte bine. Mă uit înapoi, însă cei din grup se risipiseră, înghițiți de mulțimea aceea care nu stătea o clipă în loc. Nu voiai să ne faci cunoștință?

El râde și îmi dă o palmă peste fund, lucru pe care îl detest și pe care se pare că îl face numai în public.

– Nu, nici vorbă! Nu mai fi așa de paranoică! Ca să fiu sincer, sunt puțin cam prea entuziasti, ca să spun așa. N-aș vrea să o plictisească pe încântătoarea mea soție, nu-i așa?

– Și cine ar fi aceasta? întreb eu pe un ton mai tăios decât intenționasem.

El îmi dă o altă palmă peste fund și mă ignoră.

Ne oprim în fața fotografiei unei femei care fumează o țigară și a cărei privire este ascunsă sub borurile pălăriei. Stă sprijinită de tocul unei uși, pe o stradă întunecată și pustie. Probabil că a fost făcută imediat după Al Doilea Război Mondial. Este ceva tulburător în contrastul dintre ruinele dimprejur și perfecțiunea deplină a costumului ei croit pe trup.

– *Asta* e ceea ce numesc eu stil, zice soțul meu cu un oftat.

Deodată parcă s-a făcut prea cald. Mă simt copleșită de marea de oameni, de fum și de sunetul prea multor conversații înflăcărate. Mona ne face iar semn cu mâna, însă îi dau voie soțului meu să meargă la ea, în vreme ce eu îmi croiesc drum spre o încăpere mai mică și mai puțin aglomerată, dincolo de galeria principală. În mijlocul ei se află o bancă lungă din lemn. Mă așez și închid ochii.

E o prostie din partea mea să mă frământ atâta. Într-o oră toate astea se vor fi terminat, Mona va fi avut parte de momentul ei de glorie, iar noi vom fi în siguranță, în drum spre casă. Tot ce am de făcut e să mă relaxez. Să mă bucur de moment. Deschid ochii și respir adânc.

De-a lungul pereților sunt înșirate portrete – Picasso, Coco Chanel, Katharine Hepburn, Cary Grant –, rânduri și rânduri de chipuri fermecătoare, atent studiate. Ochii sunt mai închiși la culoare, privirile mai pătrunzătoare decât în mod firesc, nasurile mai drepte, mai distinse. Îmi îngădui să alunec într-un fel de contemplație, o stare de reverie datorată acestui exces de frumusețe.

Apoi zăresc un portret al cărui chip nu-l recunosc, o femeie cu un păr negru și strălucitor, cu cărare pe mijloc, aranjat în onduleuri, ce-i încadrează fața. Are trăsături distincte: pomeți înalți, gură arcuită și niște ochi foarte negri, ce trădează o privire inteligentă. Aplecată, cu unul din obraji sprijinit alene în palmă, arată de parcă ar fi fost surprinsă în toiul celei mai aprinse conversații. Rochia, cu o croială simplă și dreaptă, este dintr-un satin deschis la culoare, care strălucește în contrast cu țesătura ternă a divanului, iar singura bijuterie pe care o poartă este un șirag de perle, care se asortează perfect. Nu este un chip celebru, nici de-o frumusețe răpitoare, însă, fără îndoială, este cât se poate de fermecător. Mă ridic și traversez încăperea. Citesc numele: Geneviève Dariaux, Paris, 1934.

Momentul meu de răgaz s-a sfârșit.

– Aici erai! Mona ne-a trimis să te căutăm.

Penny vine agale spre mine, la brațul soțului meu, care se vede că n-are nicio tragere de inimă.

„Păstrează-ți calmul", îmi spun luând o înghițitură de șampanie, lucru de care aveam atâta nevoie.

– Salut, Penny. Admiram și eu expoziția.

Ea se apleacă și începe să-mi agite în față degetul a mustrare.

– Louise, ești o fată foarte, foarte obraznică! Face cu ochiul către soțul meu. Nu înțeleg cum de o lași să bea! Vă meritați unul pe celălalt!

Eu și soțul meu schimbăm priviri. Of, iar aceleași vorbe, nu!

Ea se apleacă și mai mult și-și coboară vocea până când devine o șoaptă.

– Trebuie să recunosc, arăți minunat! Iar asta, continuă ea, pipăind cu grijă între degetul mare și arătător țesătura rochiei mele, asta chiar nu e rea deloc. Adică, vreau să spun că cele mai multe sunt de-a dreptul șterse, dar asta e chiar drăguță! Fata mea trebuie să nască în mai și e disperată după ceva asemănător în care să încapă.

Simt cum mi se scurge tot sângele din cap.

Ea zâmbește spre noi doi.

– Trebuie să fii atâââââââââât de fericită!

Eu înghit în sec.

– Nu sunt însărcinată.

Ea ridică nedumerită din sprâncene.

– Poftim?

– Nu sunt însărcinată, repet eu, de data asta mai tare.

Soțul meu râde nervos.

– Când o să fie, vei fi prima care va afla, te asigur!

– Nu, cred că eu am să fiu aceea, răspund, la care el râde și mai tare, deși puțin cam forțat.

Penny continuă să mă fixeze uimită cu privirea.

– Dar rochia asta… îmi pare rău, am crezut că…

Eu mă întorc către soțul meu.

– Scumpule?

El se pare că găsise ceva de-a dreptul fascinant la podea.

– Hmm?

– Cartof.

Nu știu la ce mă așteptam să facă, poate să-mi ia apărarea ori măcar să dea dovadă de o oarecare compasiune. În schimb, continua să se holbeze la pantofi.

– Bine.

Mă întorc pe călcâie și plec. Nu mă simt deloc în largul meu, dar cumva reușesc să mă refugiez în siguranța toaletei. Când intru, zăresc câteva fete care-și refăceau machiajul, așa că mă așez la rând pentru o cabină goală, după care încui ușa. Aștept, cu spatele sprijinit de metalul rece al ușii, și închid ochii. „Nimeni n-a murit vreodată din cauza umilinței", îmi zic în sinea mea. „Dacă ar fi fost adevărat, aș fi fost moartă de mult."

În sfârșit, fetele pleacă. Deschid ușa și mă duc în fața oglinzii. Ca orice femeie normală, mă privesc în oglindă de fiecare dată când mă spăl pe dinți sau când mă pieptăn. Doar că obișnuiesc să mă privesc pe bucăți, evitând să le pun cap la cap. Nu știu de ce, dar mă simt mai în siguranță așa.

Totuși, în seara asta mă forțez să mă privesc în întregime. Și iată că văd cum toate acele bucăți se îmbină, scoțând la iveală o imagine cu care nu sunt familiarizată, imaginea cuiva cu care nu vreau să semăn.

Am nevoie de o tunsoare și chiar ar trebui să mă vopsesc, ca să scap de firele acelea albite prematur. Incredibil de drept și de tern, părul îmi cade lipsit de formă în jurul feței. Chipul, întotdeauna palid, este acum nefiresc de alb. Nu ivoriu sau alabastru, ci mai degrabă lipsit complet de culoare, întocmai ca al unei vietăți marine care n-a văzut niciodată soarele. Pe lângă el, pata de un roșu aprins al rujului pare de prost gust și îmi face gura să arate mult prea mare, ca o tăietură adâncă și căscată ce se întinde de la un capăt la altul al feței. Toată acea aglomerație m-a făcut să transpir, nasul îmi lucește, m-am înroșit în obraji, însă nu am pudra la mine.

Cât despre rochia mea preferată, cu toate că o dusesem la curățătorie, era scămoșată și, să fim sinceri, lipsită de formă și stil, deși fusese la modă în urmă cu cinci ani. Îmi amintesc că mă făcea să mă simt sexy și încrezătoare, pe vremea când îmi scotea în evidență silueta, și să par grațioasă ca o silfidă. Dar acum, după ce m-am îngrășat cu aproape cinci kilograme, efectul nu mai e același. Și, ca să închei, pantofii, o pereche de balerini cu arici, îmi fac gleznele să pară două trunchiuri de copac. Decolorați și scofâlciți, sunt niște pantofi de zi cu zi, pe care îi am de cel puțin doi ani și pe care nu ar trebui să-i port în altă parte, poate doar în casă, la cât sunt de uzați.

Sunt nevoită să trag concluzia că întreaga mea ținută mai că nu țipă: „Gravidă la orizont" sau, și mai precis: „Asta e tot ce-am putut face, date fiind circumstanțele".

Îmi privesc speriată reflexia din oglindă. Nu, persoana aceea nu pot fi eu. Totul e o greșeală îngrozitoare, un fel de Triunghiul Bermudelor al părului nearanjat, al rochiei urâte și al pantofilor scofâlciți. Trebuie să mă calmez, să-mi recapăt echilibrul interior.

Fac un experiment.

– Salut, mă numesc Louise Canova, am treizeci și doi de ani și *nu* sunt însărcinată.

Vocea mea se aude cu ecou în toaleta pustie.

Nu funcționează. Inima începe să-mi bată cu putere și intru în panică. Închid ochii și mă străduiesc din răsputeri să mă concentrez, să gândesc pozitiv, însă în loc de asta îmi vin în minte o mie de chipuri atrăgătoare, în alb și negru. E ca și cum eu nici măcar nu aș face parte din aceeași specie.

Deodată, ușa din spatele meu se deschide și intră Mona.

De trei ori cartof, la naiba!

Ea se sprijină teatral pe lavoar.

– Louise, doar ce am aflat. Ascultă, n-a vrut să facă o gafă. Sunt sigură de asta și, în plus, e chioară ca un liliac.

De ce trebuie el să-i dea raportul?

– Mulțumesc, Mona. Apreciez.

– Totuși, începe ea apropiindu-se de mine pe la spate și dându-mi părul la o parte de pe față cu degetele ei cu manichiură perfectă,

dacă vrei, aș putea să-ți dau numele stilistului meu. E *foarte* priceput.

Când ies, văd că soțul meu mă așteaptă. Îmi întinde paltonul și plecăm de la petrecere fără să scoatem o vorbă. Iată-ne stând în exact același loc din Trafalgar Square, la nici treizeci de minute de la sosire. Scrutând strada după vreun taxi, el scoate un pachet de țigări din buzunar și își aprinde una.

– Ce faci? îl întreb eu.

– Fumez, răspunde el. (Soțul meu nu fumează.)

O las baltă.

Din depărtare, lumina farurilor unui taxi se apropie repede spre noi, iar eu îi fac disperată semn cu mâna. Mașina încetinește și ne urcăm. Soțul meu se lasă greu pe bancheta din spate, după care se apleacă din nou în față ca să deschidă geamul.

Brusc, am chef să îl fac să râdă și să-l alint sau mai degrabă să fiu alintată. Până la urmă, ce contează cum arăt sau ce cred alții despre mine? El tot mă iubește. Îmi întind mâna și o pun peste a lui.

– Scumpule, tu… tu *chiar* crezi că arăt bine?

El îmi prinde mâna și mi-o strânge încetișor.

– Ascultă, dovlecel, arăți numai bine. Ca de obicei. Nu o lua în seamă. Probabil că e doar invidioasă pentru că ești tânără și căsătorită.

– Da, îl aprob eu sec, cu toate că nu e valul copleșitor de complimente la care mă așteptam.

El îmi strânge încă o dată mâna și mă sărută pe frunte.

– Și în plus, știi doar că nu îmi pasă de toate prostiile astea.

Taxiul gonește prin întuneric, iar eu stau acolo, cu vântul rece al nopții suflându-mi în față, pradă unui singur gând care-mi frământă necontenit mintea: „Așa o fi, dar mie îmi pasă“.

Ce este Eleganța?

Este un fel de armonie care se aseamănă frumuseții, singura diferență fiind că cea din urmă este cel mai adesea un dar al naturii, pe când prima este rezultatul artei. Dacă îmi este îngăduit să folosesc o exprimare atât de prețioasă pentru a descrie o artă atât de neînsemnată, aș spune că scopul meu în viață este să transform o femeie simplă într-una elegantă.

Geneviève Antoine Dariaux

Era un volum subțire și cenușiu, intitulat *Eleganța*. Era îngropat sub un tom gros, evident neatins, despre istoria monarhiei franceze și o ediție broșată a romanului lui D.H. Lawrence, *Femei îndrăgostite*. Mai lung și mai subțire decât celelalte cărți de pe raft, se ridica deasupra mediului înconjurător modest cu un fel de autoritate zeflemitoare, iar literele în relief ale titlului străluceau în contrast cu coperta argintie de satin, ca o monedă de aur la suprafața unui pârâu curgător.

Soțul meu crede că am dezvoltat o obsesie nesănătoasă pentru anticariate. Că petrec prea mult timp visând cu ochii deschiși. Dar fie înțelegi atracția căutării de comori ascunse printre rânduri întregi de rafturi prăfuite, fie nu. E o pasiune, asemănătoare cu o boală a spiritului, ce nu poate fi explicată celor care nu sunt atinși de ea.

Este adevărat, nu e pentru cei slabi de inimă. Sălbatice și haotice, capricioase și frustrante, există anumite legi ale fizicii care guvernează anticariatele și, întocmai ca legea gravitației, nu sunt negociabile. Edițiile broșate ale romanelor lui D. H. Lawrence trebuie să se găsească pe stoc într-un procent nu mai mic de 55% în

toate librăriile. Tot legea naturii spune că restul de 45% trebuie să constea în cel puțin două rafturi pline cu critică literară despre *Paradisul pierdut* [2] și că întotdeauna ar trebui să existe o încăpere la subsol dedicată în întregime istoriei militare, încăpere care, printr-o simplă coincidență, va fi mereu bântuită de vreun bărbat de șaptezeci de ani. (Studiile personale arată că este vorba despre același bărbat. Indiferent de cât de repede ajungi de la un anticariat la altul, el este întotdeauna prezent. A uitat ceva în legătură cu un război despre care n-o să găsești în nicio carte, dar, întocmai ca un personaj din mitologia greacă, este condamnat să-și petreacă zilele cutreierând de la un subsol la altul, scotocind printre amintirile celei mai bune/rele zile din viața lui.)

Anticarii din zilele noastre nu se pot măsura cu aceste fermecătoare excentricități. Au un program fix, încălzire centrală și angajați tineri, niște stagiari în tricouri negre. Duc lipsă atât de încăperi la subsol, cât și de eroi greci apuși, în haine de tweed urât mirositoare. Nu vei da nici de pisici sau câini încolăciți pe sobă, ca niște prieteni ai casei, nici de mirosul de igrasie și mucegai, care ar fi putut să provină atât de la volumele inegal rânduite, cât și de la proprietarul însuși. Oamenii trec pe la Waterstone și apoi pleacă. Însă anticariatele își au pelerinii lor. Cuvintele „stoc epuizat“ sunt ca o chemare la arme pentru toți aceia care caută un Sfânt Graal făcut din hârtie și cerneală.

M-am întins până la raft și am luat cartea. Stând jos pe un maldăr de cărți despre istoria militară (care migrează, dacă nu ești atent), am deschis la pagina de titlu.

Eleganța

de Geneviève Antoine Dariaux

anunță cartea, cu un font elaborat, iar dedesubt stă scris:

Un ghid complet pentru toate femeile care vor să fie
îmbrăcate bine și adecvat indiferent de ocazie.

Dariaux. Numele îmi sună cunoscut. Să fie oare aceeași femeie din

fotografie? Răsfoind cartea, un miros slab de levănțică se ridică din paginile ei îngălbenite. Fusese scrisă în 1964 și părea un fel de enciclopedie, cu intrări pentru orice problemă de modă cunoscută, de la A până la Z. Nu mai dădusem niciodată peste ceva asemănător. Am răsfoit-o până la capăt, căutând o poză a autoarei. Și iată că, ajungând la coperta IV, eforturile îmi sunt răsplătite.

Pare o femeie pe la cincizeci de ani, cu trăsături clasice și regulate, cu un păr alb, lucios, întocmai cum îl avea și Margaret Thatcher înainte să-și înceapă cariera. Aceiași ochi negri și inteligenți mă fixau acum cu privirea. I-am recunoscut trăsăturile caracteristice și imperioase ale gurii și, strălucitoare în contrast cu cardiganul negru cu care e îmbrăcată, perlele care se potriveau perfect, semnul ei distinctiv. *Madame Georges Antoine Dariaux* stă scris imediat sub poză. Nu se uită înspre aparatul de fotografiat cu aceeași candoare dezarmantă ca în celălalt portret, ci parcă dincolo de el, ca și cum nu s-ar fi cuvenit să ne întâlnească privirea. Fiind mai în vârstă în această fotografie, e firesc să dea dovadă de o discreție mai mare, căci până la urmă discreția este piatra de temelie a eleganței.

Mă întorc nerăbdătoare la prefață.

> *În zilele noastre, eleganța este un lucru rar, în mare parte pentru că necesită precizie, atenție la detaliu și o minuțioasă dezvoltare a bunului-gust în ceea ce privește toate formele de conduită și stilurile. Pe scurt, nu este la îndemâna tuturor femeilor și nu va fi niciodată.*
>
> *Cu toate acestea, de-a lungul carierei mele de treizeci de ani ca directoare a salonului Nina Ricci din Paris, m-am dedicat în întregime clientelor spre a le sfătui și a le ajuta să aleagă lucrurile care să le avantajeze cel mai bine. Unele dintre acestea erau nespus de frumoase și nu aveau câtuși de puțin nevoie de ajutorul meu. Îmi plăcea să le admir așa cum unora le place să admire o operă de artă, însă nu acelea erau clientele pe care le prețuiam cel mai mult. Nu, cele mai dragi îmi sunt cele care nu au nici timp, nici experiența necesară ca să reușească a stăpâni arta de a fi bine îmbrăcat. Pentru femeile acestea sunt gata să-mi pun la bătaie întreaga pricepere.*
>
> *Ți-ar plăcea să te joci puțin de-a Pygmalion? Dacă ai o*

fărâmă de încredere în mine, îți voi împărtăși câteva idei practice despre cea mai sigură cale de a te pune cât mai mult în valoare: prin eleganță, prin propria eleganță.

În sfârșit, mi-am găsit Sfântul Graal.

Este de-abia ora 16, dar când ies din anticariat, văd că deja se înserează. O iau printre străduțe, în jos pe Bell Street, trec de Marble Arch, traversez parcul St James's, apoi mă îndrept spre Palatul Westminster, ținând strâns pachetul meu fermecat.

Pe când descui ușa, aud Big Ben-ul răsunând în depărtare și sunt întâmpinată de sunetul aspiratorului.

Soțul meu e acasă.

E ceva în stilul de viață domestic care îl atrage necontenit și stăruitor pe soțul meu, ceva care seamănă cu chemarea la arme. (Aceia care îl cunosc doar drept o vedetă în ascensiune a teatrului londonez nu au habar de adevăratele lui talente.) În fiecare zi luptă plin de curaj împotriva unor dușmani ca mizeria, dezordinea, murdăria și mucegaiul și o face cu reînnoită hotărâre. Un individ plin de resurse, poate transforma orice debandadă într-un habitat curat și ordonat, și asta de obicei în mai puțin de o jumătate de oră.

Nu mă aude intrând, așa că îmi bag capul pe ușa de la sufragerie, unde el strunește cu furie aspiratorul pe podeaua cu parchet (el declară că poate într-adevăr să *vadă* cum se pune praful pe ea, atât de remarcabilă este sensibilitatea lui în legătură cu astfel de lucruri) și îl strig.

– Salut!

Oprind aspiratorul, se sprijină cu brațele de mâner cu aceeași nonșalanță masculină cu care un cowboy de la televizor se sprijină de vreun gard. E un bărbat în elementul lui, restabilind ordinea în lume.

– Salut și ție. Ce faci?

– Mai nimic, mint eu, ascunzând la spate pachetul învelit în hârtie maronie.

În comparație cu programul nesfârșit de orânduieli casnice al soțului

meu, să pierzi o întreagă după-amiază scotocind prin anticariate pare un fel de trădare.

– Ai returnat abajurul?

– A, da… îngăim eu. Dar nu am găsit nimic care să-mi placă în schimb, așa că mi-au dat un voucher.

El oftează și amândoi ne uităm cu tristețe la veioza din marmură albă, pe care ne-a dăruit-o Mona în urmă cu o lună.

În orice căsnicie există anumite lucruri care te leagă. Mult mai substanțiale decât jurămintele de nuntă, acestea sunt adevăratele, nerostitele forțe care sudează un cuplu, zi de zi, an de an, pe parcursul a nenumărate încercări și necazuri. Pentru unii, acele lucruri sunt ambițiile lor sociale, pentru alții, copiii. Dar, în cazul nostru, găsirea abajurului perfect era tot ce aveam nevoie.

Eu și soțul meu suntem legați unul de celălalt printr-un angajament definitiv și implacabil, ce privește decorul interior al casei noastre. Iar această lampă este adolescentul turbulent, dependent de droguri care amenință să ne distrugă fericirea domestică prin refuzul de a se potrivi cu orice alt abajur găsit de-a gata și la un preț rezonabil în vreun magazin. Este incredibil de grea și aproape imposibil de ridicat. Suntem condamnați la o soartă de Sisif: să tot cumpărăm abajururi pe care să le returnăm a doua zi.

Soțul meu scutură din cap.

– Va trebui să mergem la Harrods, spune el grav.

Harrods va rămâne întotdeauna ultima opțiune. Acolo nu vom găsi niciun abajur „rezonabil".

– Dar știi ce? adaugă el, luminându-se la față. Poți să vii cu mine și, dacă vrei, să facem din ziua aceea una de neuitat.

– Sigur, zâmbesc eu.

Ziua Abajurului, care mai mult ca sigur va fi urmată de Aventura Marelui Spalier din Grădină și După-amiaza Furtunurilor de Duș la Duzină.

– N-aș rata-o pentru nimic în lume.

– Grozav.

El forțează una din ferestre, deschizând-o și desfătându-se cu o gură

de aer rece.

– Vei fi bucuroasă să afli că am avut parte de un succes considerabil cât ai fost plecată.

– Chiar așa?

– Știi porumbeii ăia care și-au făcut cuib pe jgheabul de deasupra geamului de la dormitor?

– Mda… am mințit eu.

– Ei bine, am pus niște sârmă ghimpată în jurul jgheabului. N-o să mai vedem nici urmă de ei!

Eu încă încerc să localizez mintal cuibul porumbeilor.

– Bravo ție!

– Și asta nu e tot! Am niște idei fantastice despre cum să drenez poteca din grădină, idei pe care am de gând să le așternpe hârtie în timpul pauzei spectacolului de diseară. Poate am să ți le arăt și ție mai târziu.

– Sună minunat! Auzi, mă duc să citesc puțin în camera cealaltă. Treci pe la mine înainte să pleci?

El dă aprobator din cap, uitându-se de jur împrejurul camerei, vizibil mulțumit.

– Pare că toate se pun cap la cap, Louise. Vreau să spun că locul începe să prindă formă. Singurul lucru care ne mai lipsește este abajurul.

Îl urmăresc cu privirea în timp ce pornește din nou aspiratorul.

Întotdeauna mai rămâne de luat un abajur sau un set de unelte pentru căminul în stil georgian, dar neautentic, sau un covor de iută naturală, antiderapant. Întocmai ca lumina verde a lui Daisy din *Marele Gatsby*, toate aceste lucruri te ademenesc cu promisiunea unei fericiri trainice și de lungă durată, dar care, într-un fel sau altul, rămâne de neatins.

Retrăgându-mă în dormitor, închid ușa, îmi scot pantofii și mă cuibăresc în pat.

Patul este enorm. Practic, sunt două paturi de o persoană unite. „Închise cu fermoar“ [3] după cum ar spune un angajat de la John Lewis [4]. Aveam nevoie de un pat suficient de mare încât să nu ne

deranjăm unul pe celălalt pe timpul nopții: soțul meu se zvârcolește ca un câine, iar eu nu suport să aud niciun zgomot ori să simt vreo mișcare.

– Sunteți *siguri* că vreți să dormiți împreună? ne-a întrebat vânzătorul după ce i-am explicat pe larg ce anume căutăm.

Dar soțul meu era de neclintit.

– Suntem proaspăt căsătoriți, l-a informat el disprețuitor pe neobrăzatul angajat, făcând aluzie la o activitate sexuală frenetică, tipică unor tineri însurăței, care nu s-ar putea desfășura decât la adăpostul unui pat dublu cât mai solid.

Așa se face că acum el se zvârcolește undeva la vest de mine, pe când eu îmi dorm somnul liniștit la vreo opt sute de metri depărtare, spre est.

Băgându-mă sub plapumă, scot delicatul volum din punga maronie de hârtie. Mă simt ca și cum ar urma să fac o descoperire foarte însemnată și cât se poate de reală.

Acum e acum.

Deschid cartea la primul capitol.

Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că am adormit.

Când m-am trezit, soțul meu plecase deja la teatru. Pe masa din bucătărie se afla un bilet: „Sforăiai, așa că nu am vrut să te scol.“ Dacă îl pot numi în vreun fel pe soțul meu, atunci cuvântul este „concis“.

Iar asta nu e de bine.

Adevărul este că dorm mult prea mult: mă trezesc târziu, pe la prânz mai trag un pui de somn, mă culc odată cu găinile. Sunt cu un picior în groapa întunecată și adâncă a inconștientului, gata în orice moment să alunec în uitare. Însă tot somnul ăsta te face o persoană cam nesociabilă, așa că încerc să nu las să se vadă asta.

Îmi prăjesc niște pâine. (Presupun că asta e ceea ce numesc unii să gătești pentru o singură persoană.)

Mă întorc în pat. Dând pagina la cea dintâi literă a alfabetului, încerc să nu murdăresc cartea de unt.

A

Accesorii

Întotdeauna îți poți da seama de caracterul unei femei după grija și atenția pe care le acordă detaliilor. Accesoriile – mănușile, pălăria, pantofii și geanta – se numără printre cele mai importante elemente ale unei apariții elegante. O rochie sau un costum modest poate arăta de trei ori mai scump atunci când este purtat împreună cu o pălărie, geantă, mănuși și pantofi eleganți, așa cum și creația unui designer își pierde mult din prestigiu atunci când accesoriile care vin în completarea ei sunt alese cu neglijență. Este absolut necesar să ai un set complet de accesorii pe negru și, dacă se poate, încă unul pe maro, pe lângă o pereche de pantofi bej și o geantă de paie, tot bej, pentru vară. Cu aceste elemente de bază aproape orice combinație devine una atractivă.

Bineînțeles, ideal ar fi să dispui de câte un set de astfel de accesorii în două variante diferite: unul de zi cu zi și altul elegant. În această privință, nu-mi pot stăpâni disprețul care mă încearcă ori de câte ori văd o femeie cu o geantă model piele de crocodil purtând accesorii elegante, doar pentru că au costat-o o sumă considerabilă de bani. Modelul piele de crocodil este destinat strict pentru activitățile sportive sau pentru călătorii, pantofii deopotrivă cu gențile, iar acestei mult respectate reptile ar trebui să-i fie îngăduit să se retragă serile, începând cu ora 17.

Iar în acest caz, mai mult decât în orice alt domeniu, calitatea este esențială. Fii strictă cu tine însăți. Pune deoparte. Economisește din banii pentru mâncare dacă trebuie (crede-mă, o să-ți prindă bine), dar nu te zgârci la genți sau la pantofi. Nu te lăsa sedusă de nimic care nu e de primă calitate. Zicala „Sunt prea sărac să cumpăr lucruri ieftine" nu a fost nicicând mai adevărată. Cu toate că sunt departe de a fi bogată, de ani buni mi-am cumpărat genți de la Hermès, Germaine Guérin și Roberta. Și, fără nicio excepție, am sfârșit prin a da de pomană toate gențile ieftine și de duzină pe care le găsisem atât de irezistibile la început. La fel am făcut și cu pantofii și mănușile.

Îmi dau seama că totul pare mai degrabă auster și cam prea costisitor. Însă toate aceste eforturi sunt doar primele dintre multele chei fermecate care îți vor deschide ușa către eleganță.

Privesc în jos la geanta mea, care stă pe podea. Este un rucsac bleumarin de la Gap, în genul celor care par să atragă pe fund firimituri de biscuiți, chiar dacă nu ai pus gura pe vreun biscuite de luni întregi. Nu mai e nevoie să spun că i-ar prinde bine o spălare.

Sau un pahar de lapte.

Mă întreb dacă se încadrează măcar în categoria genților sport. Îmi aduc aminte că l-am cumpărat de la raionul „Înapoi la școală" cu câteva sezoane în urmă și că m-am simțit în culmea fericirii pentru că, dintr-o singură mișcare, rezolvasem problema tuturor genților. Nu mi-ar fi trecut niciodată prin minte să cumpăr mai multe genți, în stiluri sau culori diferite.

Singura geantă pe care o mai am este una turtită, de pus pe umăr, din piele maro, pe care am luat-o la reducere de la Hobbs acum patru ani. Pielea s-a ros și a început să se vadă interiorul genții. Și totuși, sunt prea atașată de ea ca s-o pot arunca. Mă tot mint singură că am s-o duc la reparat, cu toate că nu mai e deloc la modă.

Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât îmi vine mai greu să găsesc vreun accesoriu de-al meu care să poată fi descris măcar puțin ca fiind elegant, darămite să mai fie și de primă calitate. Cu siguranță nu poate fi vorba de beretele maro și gri din lână pe care le tot port,

atât de practice tocmai pentru că-mi protejează capul în timpul iernilor vijelioase din Londra și pentru că sunt atât de neprețuite în zilele (din ce în ce mai numeroase) în care nu m-am spălat pe cap sau nici măcar nu m-am pieptănat. Îmi place să mă gândesc la ele ca la niște „salvatoare de păr".

Mă surprind holbându-mă la picioare sau mai degrabă la tenișii bej, mult prea uzați, cu care sunt încălțată. Plouase, așa că sunt uzi leoarcă. Țesătura din jurul degetului mare s-a rărit de tot, astfel că pot vedea o fărâmă din roșul și verdele șosetelor de dedesubt, pe care le-am primit de Crăciun. (Mama mi le-a trimis.) Îmi mișc puțin degetul mare.

Îmi curge nasul și, pe când scotocesc în buzunarul de la haină după un șervețel, dau peste niște mănuși negre desperecheate pe care le-am găsit pe jos la cinematograf în urmă cu două săptămâni. Pe atunci îmi păruse un adevărat noroc, dar, brusc, îmi dau seama că *nu* am acordat nicicând prea multă atenție detaliilor ținutei mele.

Poate că eleganța constă în detalii, dar în cazul meu pare să fie vorba de ceva mai mult. Este necesară o intervenție rapidă și drastică. Mă hotărăsc, într-o izbucnire de entuziasm fără precedent, să-mi încep transformarea cu o curățenie amănunțită în dulap. Lucrând cu cap și după un plan bine stabilit, voi scăpa mai întâi de elementele care nu mă avantajează. După care voi fi liberă să creez o înfățișare nouă și îmbunătățită în jurul elementelor care mă avantajează.

În regulă, să trecem la treabă! Deschid larg ușile șifonierului cu un gest teatral al brațelor și aproape că leșin de disperare.

Mă aflu în posesia unei colecții impresionante de articole vestimentare la mâna a doua, culese de prin toate magazinele din țară. Orice lucru pe care îmi alunecă privirea este, într-o mai mică sau mai mare măsură, întruchiparea compromisului. Fuste care îmi vin bine în talie, dar care în partea de jos sunt atât de evazate, încât numai Maria von Trapp le-ar purta. Grămezi de pulovere de lână, aspre și pe jumătate mâncate de molii – niciunul pe mărimea mea. Jachete din materiale dubioase ori sacouri care nu se potrivesc cu nicio fustă, cumpărate din simplul motiv că îmi veneau bine, ceea ce e un eveniment în sine.

Dar ăsta nu e cel mai înfricoșător lucru. Nu, ceea ce mă frapează cel mai mult sunt culorile. Sau mai degrabă lipsa lor. Când am hotărât

eu că maroul este noul negru, gri, purpuriu, bleumarin sau orice altă nuanță pe care o poți numi? Ce ar spune fetele de la *Colour Me Beautiful* [5] despre acest lucru? Sau Freud, că tot veni vorba?

Privesc fascinată și râvnind la salonul casei de vizavi, zugrăvit într-un roșu aprins. Pereții mei sunt de culoarea magnoliei. Magnolie mată, ca să fiu mai precisă. Și iată-mă ajunsă aici: cumplitele urmări ale prudenței mele. Șifonierul meu este plin cu hainele unui irlandez de optzeci de ani căruia nu-i pasă de felul cum arată.

Cu toate astea, n-am să dau înapoi.

Deschid sertarul cu lenjerie intimă.

Răstorn întregul conținut pe podea.

Trec în revistă mormanele de desuuri (toate la fel) purtate și mai puțin purtate, boxerii lăbărțați, cei cu elasticul ieșit în afară, sutienele pe care nu trebuia să le pun în mașina de spălat și care acum au capetele de sârmă desprinse. Le împart sârguincioasă în două grămezi: una de păstrat, alta de aruncat.

Gata.

Mă duc în bucătărie, iau un sac negru de gunoi și încep să-l umplu. Mă simt cuprinsă de o energie stranie, nemaiîntâlnită, și, fără să-mi dau seama, reușesc să sortez și restul lucrurilor.

Mormanele de haine urâte, anoste și maro dispar cu repeziciune. Arunc puloverele, jachetele și toate fustele care zici că sunt din *Sunetul muzicii*. Iau alt sac: în el intră pantofii uzați și eșarfele înzorzonate. Urmează geanta din piele maro de la Hobbs. Pot oricând să cumpăr una nouă. Pe față îmi curg broboane de sudoare, iar în șifonier umerașele goale se lovesc unele de altele ca niște clopoței în vânt. Leg sacii la gură și îi scot afară, ducându-i la tomberoanele de gunoi din spatele casei. E întuneric. Mă simt ca un ucigaș care vrea să scape de urmele vreunei crime sângeroase.

În cele din urmă, stau în fața șifonierului meu gol, examinând rezultatul strădaniilor mele. Pe umerașe atârnă o cămașă roz pal, cu mânecă lungă, o singură fustă neagră și un sarafan bleumarin. În fața mea, pe podea, se află o grămăjoară de chiloți la limita purtabilului.

Asta e tot. Acestea sunt elementele de bază ale noii mele garderobe, ale noii mele identități și ale noii mele vieți.

Iau un post-it de pe biroul din colț, scriu ceva pe el cu un marker roșu și îl lipesc pe marginea oglinzii de la șifonier.

Nu te lăsa sedusă de nimic care nu e de primă calitate.

Nu, n-am s-o mai fac niciodată.

Sunt în trenul spre Brondesbury Park ca să mă întâlnesc cu terapeutul meu. Este ideea soțului meu. El crede că e ceva în neregulă cu mine.

După ce ne-am căsătorit, am început să am coșmaruri în mod repetat. Mă trezeam țipând, convinsă că la capătul patului era un bărbat. Încăperea în care mă aflam semăna până la cel mai mic detaliu cu cea adevărată și, de nicăieri, omul acela apărea și se apleca deasupra mea. Eu îl goneam, însă el continua să revină noapte de noapte. După o vreme, soțul meu s-a învățat să adoarmă printre coșmarurile mele nocturne, dar când într-o zi am izbucnit în plâns și nu m-am mai putut opri, a pus piciorul în prag. Mi-a explicat că probabil am prea multe sentimente refulate și că mai bine aș face ceva în privința asta.

Odată ajunsă la cabinetul terapeutului, sun la ușă și sunt poftită în camera de așteptare, care de fapt e totuna cu holul, unde se află un scaun și o măsuță de cafea. Pe ea sunt trei reviste, aceleași de doi ani de când am început să fac terapie: un număr din *Casă și grădină* din primăvara anului 1997 și două din *National Geographic*. O știu pe de rost pe fiecare. Cu toate acestea, iau exemplarul *Casă și grădină* și mă uit din nou la cabana transformată într-o bijuterie a arhitecturii clasice suedeze numai cu ajutorul mobilierului de la Ikea și a câtorva efecte obținute din vopsea. Aștipesc, când în cele din urmă ușa se deschide, iar doamna P mă poftește înăuntru.

Îmi dau jos haina și mă așez pe marginea canapelei extensibile, versiunea ei pentru divanul psihologului. Camera este cufundată în liniște și complet goală. Până și tablourile de pe pereți denotă o calmitate înfiorătoare, ca niște picturi de Van Gogh – nici vorbă de haosul sălbatic, învălmășit, pasional. Îmi place să cred că dincolo de ușa de sticlă ce separă cabinetul de restul casei există o explozie de

artă falică primitivă și de mobilier modern într-un amalgam de culori vii. Șansele sunt minime, însă trăiesc cu speranța.

Doamna P este o nemțoaică de vârstă mijlocie. Și la ea simțul modei este lipsit de acel *savoir-faire*, la fel cum e și al meu. Astăzi e îmbrăcată cu o fustă de culoarea smântânii, cu niște ciorapi până la genunchi, iar când stă jos, pot vedea cum elasticul lor îi strânge picioarele, cauzându-i o umflătură mare și roșie chiar sub genunchi. Faptul că e nemțoaică nu ajută deloc. De fiecare dată când mă întreabă ceva, mă simt de parcă am reconstitui un interogatoriu prost regizat dintr-un film despre Al Doilea Război Mondial. Asta ar putea sau nu să fie originea problemei noastre de comunicare.

Stau pe canapea și ea mă privește din spatele ramelor pătrățoase ale ochelarilor ei.

Am ajuns într-un punct mort, lucru care face parte din rutina noastră săptămânală.

Eu zâmbesc timid.

– Cred că azi n-am să mai stau culcată.

Doamna P mă privește în continuare cu indiferență.

– Și de ce ai vrea să faci asta?

– Ca să vă pot vedea.

– Și de ce ai vrea să faci asta? repetă ea întrebarea.

Cei din breasla ei întotdeauna vor să știe de ce; chiar nu e o diferență prea mare între un terapeut și un copil de patru ani.

– Nu-mi place să fiu singură. Când stau culcată, mă simt ca și cum aș fi singură.

– Dar nu ești singură, subliniază ea. Sunt eu aici.

– Da, dar nu vă pot *vedea*.

Încep să mă cam enervez.

– Deci, continuă ea împingându-și ochelarii mai sus pe nas, trebuie să *vezi* pe cineva ca să nu te simți singură?

Îmi vorbește apăsat, folosindu-mi cuvintele, așa cum fac de obicei terapeuții. N-am să mă las intimidată.

– Nu, nu întotdeauna. Dar, de vreme ce vom purta o discuție, prefer

să vă privesc în ochi.

Și spunând acestea, mă las pe spate, sprijinindu-mă de perete.

Încep să adun scamele de pe cuvertura de pluș care acoperă canapeaua. (Am o relație foarte strânsă cu scamele astea.) Trei sau patru minute se scurg în tăcere.

– N-ai încredere în mine, zice ea în cele din urmă.

– Nu, nu am, recunosc eu, nu pentru că ar fi neapărat adevărat, ci pentru că ea e cea care a spus-o, iar ea este până la urmă terapeutul meu.

– Cred că ai nevoie de mai multe ședințe, oftează ea.

De fiecare dată când nu fac ce-mi cere, îmi spune că am nevoie de mai multe ședințe. Au fost luni întregi în care a trebuit să vin zilnic. Lucrul acesta e normal până la un punct. De doi ani mă lupt cu ea să mă lase să stau în capul oaselor pe canapea. Însă azi am ceva să-i comunic.

– Am cumpărat o carte ieri. Se numește *Eleganța*.

– E un roman?

– Nu, este o carte de dezvoltare personală, un ghid în care ți se spune cum poți deveni elegantă.

Ea ridică din sprâncene.

– Și ce înseamnă pentru tine „să devii elegantă"?

– Să fii șic, sofisticată. Știți dumneavoastră, ca Audrey Hepburn sau Grace Kelly.

– Și de ce ar fi asta important?

Brusc, mă simt frivolă, redusă la stadiul de fetișcană, ca o membră a Partidului Comunist prinsă în timp ce citea o revistă *Vogue*.

– Ei bine, nu știu dacă este important, însă este ceva care merită efortul, nu credeți?

Observ numaidecât sandalele ei bej, cu toc ortopedic.

Poate că nu e cazul.

Încerc o altă abordare.

– Ce vreau eu să spun este că întotdeauna ele erau ca scoase din

cutie, niciodată prost îmbrăcate sau cu părul răvășit. De fiecare dată când le vedeai erau coafate și îmbrăcate fără cusur.

– Și așa ți-ar plăcea și ție să fii: „ca scoasă din cutie, niciodată prost îmbrăcată sau cu părul răvășit"?

Rămân pe gânduri o clipă.

– Da, spun eu în cele din urmă. Mi-ar plăcea la nebunie să fiu aranjată, șic, nu așa înfiorător de dezlânată cum umblu de obicei.

– Înțeleg, dă ea aprobator din cap. Nu ești aranjată. Asta te face să arăți neglijent. Nu ești șic. Asta înseamnă că nu ești la modă. O dezlânată, și nu orice fel, ci una *înfiorătoare*. Prin urmare, nu te simți deloc atrăgătoare.

Face să sune totul mult mai rău decât este în realitate.

Cu toate astea, are dreptate.

– Ei bine, nu, nu mă simt foarte atrăgătoare, recunosc eu, făcându-mă cât mai mică. Adevărul este că mă simt tocmai opusul a ceea ce înseamnă atrăgător. Ca și cum nu-mi pasă deloc cum arăt.

Doamna P mă privește pe deasupra ochelarilor ei.

– Și de ce nu-ți pasă cum arăți?

Parcă mă lovește un val uriaș de insensibilitate.

– Pentru că… nu știu… pentru că pur și simplu nu contează.

Încerc, fără succes, să-mi înăbuș căscatul.

– Dar, fără îndoială, soțul tău observă aceste lucruri, insistă ea.

Mă întreb ce vrea să spună prin „observă". Oare o fi un fel de eufemism? Oare soțul ei „observă" fusta și ciorapii ei până la genunchi?

– Nu, el nu e așa, explic eu, încercând să-mi alung din minte gândul neplăcut de a te „observa" unul pe celălalt. Pe el nu-l interesează lucrurile astea.

Îmi simt pleoapele ca de plumb, de parcă ar cântări o tonă.

– Ce nu-l interesează?

– Nu știu… corpurile, felul în care arată oamenii, hainele lor.

– Cum te face pe tine să te simți acest lucru? insistă ea. Faptul că

soțul tău nu e interesat de corpul tău, de felul în care arăți, de hainele tale?

Rămân pe gânduri un moment.

– Obosită, conchid eu. Mă face să mă simt obosită. Și, oricum, de ce ar trebui să-l intereseze treburile astea? Mă iubește pentru ceea ce sunt, nu pentru cum arăt.

Mă afund din ce în ce mai mult în canapea, ca un balon dezumflat.

– Da, dar dragostea nu este doar un sentiment, continuă ea neabătută. Sau doar o idee. Este absolut normal să aibă și o latură fizică. Ești tânără. Ești atrăgătoare. Ești… pe punctul să adormi, nu-i așa?

Mă îndrept brusc.

– Nu, nu, sunt bine. Doar puțin somnoroasă. Am stat până târziu aseară.

Nu știu de ce mă obosesc să o mint. Poate că ceea ce a spus mai devreme e adevărat: nu am încredere în ea.

– În orice caz, am terminat pe ziua de azi.

De îndată ce a spus asta, încep să mă trezesc la viață.

Părăsesc cabinetul, mergând țintă la chioșcul de ziare de pe colț, de unde cumpăr două batoane KitKat. Le mănânc cu repeziciune, unul după altul, în timp ce aștept să vină trenul. N-am să pricep niciodată cum stă treaba cu terapia. Abia aștept să mă vindec și să mi se dea un certificat, pe care să i-l pot arăta soțului meu.

O voce din eter anunță prin stație că, din cauza unor defecțiuni la semnalizatoare, următorul tren cu direcția sud va sosi în douăsprezece minute. Mă așez pe o bancă într-un colț și scot din geantă exemplarul meu din *Eleganța*. O rafală de vânt îi răsfoiește paginile, lăsând cartea deschisă la prefață.

> *Încă din frageda-mi copilărie, una dintre preocupările mele cele mai mari a fost să fiu bine îmbrăcată, un fel de ambiție timpurie întreținută de mama mea, și ea o la fel de mare împătimită a modei. Ne duceam împreună la croitor și ne alegeam combinații de țesături și stiluri care făceau ca ținutele noastre să fie pe deplin originale și cu neputință de*

imitat.

Mă gândesc la mama mea și la cât ura ea să meargă la cumpărături, să se gătească ori să se admire în oglindă. Nu numai că nu aspira către eleganță, dar bănuiesc că o privea ca pe un țel. Nu se potrivea deloc cu strictețea catolicismului în care fusese crescută, văzând-o mai degrabă ca făcând parte din lumea vedetelor, a debutantelor și a femeilor divorțate.

Palidă și cu ochelari, având părul negru și scurt, pe care și-l tundea singură, mama prefera să-și petreacă majoritatea timpului în papucii de plută cu catarame și în pantalonii largi și simpli, poate și pentru că în cercurile științifice dominate de bărbați, domeniu în care ea excela, moda nu era considerată de uz practic. Cu toate acestea, în termeni freudieni, visurile și ambițiile ei neîmplinite ni s-au transmis mai departe mie și surorii mele. Își dorea să devenim balerine profesioniste, întruchipări ale grației și ale disciplinei, astfel că ne antrenam ore în șir după școală în vederea atingerii acelui scop. Ne răsfăța cu sesiuni ciudate de cumpărături, cu atât mai neverosimile cu cât rareori cumpăram de-adevăratelea haine pentru noi, copiii. Era ca și cum am fi mers la cumpărături pentru *alter ego*-ul ei.

Era într-o sâmbătă dimineața. Mama tocmai mă luase de la cursul de balet și ne aflam într-unul dintre magazinele Kaufmann's din Pittsburgh. Eu aveam vreo doisprezece ani, dar deja purtam pantofi cu un început de toc, cu talpă ortopedică din cauciuc, ca să fiu mai exactă, și o fustă strâmtă de blugi, întocmai ca idolul meu, Farrah Fawcett din *Îngerii lui Charlie*. La fel ca toate fetele de la școala de balet, și eu voiam să arăt ca o prim-balerină. Eram machiate cu o tonă de fond de ten, creion de ochi și rimel și ne dădeam ochii peste cap ca niște vedete din filmele mute. Eram toate niște lebede pe moarte cu posturile noastre exagerate, cu aparițiile noastre ridicole și cu părul dat pe spate. Nu ne-a trecut niciodată prin cap că machiajul care se voia a fi observat și de pe ultimul rând al Metropolitan Opera House nu era potrivit pentru a ieși cu el pe stradă.

Eu și mama facem cumpărături la raionul de rochii de seară. Este ora 10.30 dimineața, iar noi ne uităm la paiete și la tafta. Urmează să se ducă la o petrecere formală de Crăciun împreună cu tata și ne-am dus acolo ca să-și ia o rochie, însă nu suportă să se privească în oglindă ori să probeze ceva. Eu car rochie după rochie în cabina de

probă, unde ea, în sutien și portjartier, stă prăbușită pe scaun, cu capul în mâini.

– Probează-le tu, îmi spune ea, iar eu îi dau ascultare, aranjându-mă și pozând în versiunea de-o șchioapă a Mariei Callas.

Pe lângă nepriceputul meu joc actoricesc, mama pare o nălucă, așa cum stă acolo, deșirată și cu părul tuns scurt.

– Ești atât de slabă! îmi spune ea, pe când eu mă zbengui într-o rochie roz cu paiete, mulată pe corp. Îți stă bine cu orice!

Petrecem ore în șir căutând printre mormane de mătăsuri și satin, iar în cele din urmă ea îmi cumpără o bluză neagră cu paiete și o jachetă din pene de marabu [6] de culoarea smântânii, destul de scumpă, pe care am purtat-o peste uniforma de școală, cu toate că mi-a adus o lună de sancțiune.

Mama nu își cumpără nimic.

După cumpărături, mergem la magazinul cu ciocolată, de unde cumpărăm o cutie cu bomboane Godiva de 500 g, pe care le mâncăm în mașină în drum spre casă. Eu și mama nu luăm niciodată prânzul. Căci prânzul te îngrașă. Așa că iată-ne pe locurile din față ale mașinii, îndopându-ne în schimb cu ciocolată, fără să ne privim.

Când ajungem acasă, euforia cumpărăturilor a trecut. Nici urmă de ea. Mama este pe neașteptate cuprinsă de o furie nestăpânită, iar pe mine mă încearcă un sentiment de teamă și rușine. Coboară trântind ușa de la mașină, trece pe lângă garaj și intră în casă, de unde o aud țipând la fratele meu. Face asta fără motiv: pentru vreun prosop neîmpăturit cum trebuie sau pentru că televizorul este pornit. Țipă pentru că se urăște pe sine, pentru că a cheltuit 300 de dolari pe ținuta de seară a unei fete de doisprezece ani; pentru că este atât de furioasă, încât nu se mai poate stăpâni. Aruncă cu ceva, dar nu nimerește.

O aud cum dă buzna la etaj, trântind ușa dormitorului. Coborând din mașină cu sacoșele de cumpărături, iau cu mine și cutia, acum goală, de bomboane. Este important ca nimeni să nu o vadă. Intru, cu pași legănați, ca de dansator, în casă. Fratele meu e înăuntru, plângând, iar dedesubt, pe podea, în locul unde obișnuia să fie un ceas de perete, se află acum o grămadă de cioburi și de bucăți de plastic. Se uită la mine și mă vede cu sacoșele de la Kaufmann's și având cutia de ciocolată Godiva în mâini și știu că mă urăște. Ridic

capul și îmi văd de drum. Sunt o ființă rea. O ființă foarte rea.

Mama nu s-a mai dus la petrecerea de Crăciun. S-a certat cu tata și și-a petrecut seara închisă în dormitorul ei.

Închid cartea, mă ridic în picioare și mă plimb până la capătul peronului. În colțul unde betonul lasă loc pietrișului și buruienilor, mă întorc cu spatele și vomit cele două batoane de KitKat.

Lumina se estompează ușor și bag de seamă, pe când mă șterg pe mâini cu un șervețel curat, că păsările cântă, așa cum fac câteodată pe la asfințit, în serile de primăvară. Cântul lor este absurd de plin de speranță.

Brusc, realizez că poate eu și mama avem totuși ceva în comun.

Poate că mă trag dintr-un lung șir de femei care s-au simțit și ele ca un dezastru total.

B

Frumusețe 7

Încă de la începuturile timpului, femeile au râvnit la frumusețe cu aceeași pasiune și îndârjire cu care a râvnit și Menelaus la Elena din Troia, deseori cu aceleași urmări devastatoare. Și de ce n-ar face-o? Să fii frumoasă a fost dintotdeauna sinonim cu a avea lumea la degetul mic. Și ce fată nu și-ar dori acest lucru?

E trist însă când te gândești că numai Dumnezeu și natura pot face o femeie frumoasă și, ca să fim sincere, majoritatea dintre noi nu ne încadrăm, și nici nu ne vom încadra, în această categorie exclusivistă. Poate crezi că sunt un pic cam dură? Așa o fi. Dar sunt de părere că cel mai bine este să înfrunți adevărul despre propria persoană, mai ales acela mai puțin plăcut, cât mai devreme, și să te împaci cu el decât să-ți irosești ani din viață, stăpânită de frustrări și neliniști, în încercarea de a-ți îndeplini niște țeluri și niște așteptări de neatins.

Că tot veni vorba, să fii frumoasă nu îți garantează fericirea. Am cunoscut multe femei frumoase a căror lipsă de eleganță și de bună-creștere le-a făcut să fie atât de neatrăgătoare, încât ar fi fost mai simplu, și mult mai puțin dureros pentru ele, dacă pur și simplu s-ar fi născut cu o frumusețe comună. O femeie trebuie să aibă un caracter foarte puternic

pentru a nu se lăsa năucită de puterea nefirească de a stârni admirația celorlalți, oriunde s-ar duce. Și nu este nimic mai tragic decât să vezi o astfel de frumusețe îmbătrânită urât, care nu a fost niciodată nevoită să-și pună mintea ori imaginația la contribuție ca să stârnească amuzamentul tovarășilor ei și care dintotdeauna s-a bizuit mai degrabă pe perfecțiunea siluetei decât pe eleganța hainelor pentru a face impresie. Acestea sunt o companie proastă și tind în mod constant să facă „conversații goale".

În vreme ce frumusețea, în cea mai pură formă fizică a ei, este în totalitate un dar al naturii, eleganța, grația și stilul sunt infinit mai democratice. Puțină disciplină și o privire pătrunzătoare, împreună cu o doză generoasă de umor și efort, sunt ingredientele necesare pentru a cultiva aceste calități admirabile. Iar o fată simplă, care își petrece o parte din timp reflectând sincer asupra propriei persoane și care se dedică cu stăruință îmbunătățirii judecății și caracterului ei, va descoperi nu peste multă vreme că s-a transformat într-o lebădă în toată regula. Timpul petrecut în propria companie, nedistrasă de restul lumii, o va întări, disciplina deprinsă o va ajuta să îmbătrânească cu grație și curaj și, mai presus de toate, va dobândi compasiune, calitate care nu dă greș niciodată în a face o femeie să pară mult mai atrăgătoare celor din jurul ei.

Mă întind până la masa de lângă pat și, bând încă o gură de ceai, iau carnețelul cu post-ituri și un pix. Dintre toate plăcerile din lume, să citești dimineața în pat, cu o cană aburindă și proaspătă de ceai trebuie să fie cea mai neprețuită. Adun muntele de perne dindărătul meu într-o grămadă și mai compactă și mă las pe spate.

Să fii frumoasă. Sunt anumite zile în care mă simt destul de încrezătoare că aș fi atrăgătoare, dar oare sunt sau aș putea să fiu vreodată frumoasă? Sau sunt mai degrabă una dintre acele femei care mai bine ar trebui să înfrunte „neplăcutele adevăruri ale vieții"?

Nu e chiar o problemă la care o fată ar trebui să cugete la nouă dimineața, cu părul vâlvoi de cum a dormit și purtând bluza ei de pijama preferată și decolorată cu Snoopy. (N-aș putea să mă hotărăsc vreodată s-o arunc.) Încerc să-mi îndepărtez astfel de gânduri din

minte și dezlipesc cu hotărâre un post-it nou. „Frumusețea nu îți garantează fericirea“, scriu eu, sigură pe mine, „țintește mai degrabă către eleganță, grație și stil“, după care îl lipesc pe oglinda de la șifonier, lângă celălalt. Soțul meu, care se îmbracă pentru înregistrarea unei piese radiofonice la BBC, oftează obosit.

– Sper din suflet că n-ai să te transformi într-o gospodină veselă, cu mesaje drăgălașe și inspiraționale lipite peste tot prin casă.

Se întinde după o pereche de șosete bleumarin din batist și după o cămașă purtată cu mâneci lungi, pe care mama lui i-a cumpărat-o acum doi ani, de Crăciun.

– Nu vreau să arate casa noastră ca școala de duminică a parohiei.

– Ce știi tu despre școlile de duminică? parez eu întrebarea. Și oricum, nici nu se văd când închizi ușile de la șifonier.

– Chiar și așa, stăruie el, vârându-și picioarele într-o pereche de mocasini uzați, cred că e suficient. Nu vreau să mă îmbrac dimineața uitându-mă la o mie de sloganuri de genul: „M-am săturat“ sau „Și asta are să treacă“ sau mai știu eu ce jargon motivațional care e în vogă zilele astea.

– Bine, răspund eu, mai mult ca să pun punct conversației. Am să le țin numai pentru mine.

Atunci îmi dau seama că soțul meu o să fie plecat toată ziua, așa că este ocazia perfectă pentru mine să-mi reînnoiesc abonamentul la sala de sport din cartier. Mă aplec și cotrobăi sub pat, până dau de geanta mea veche de sport, plină de praf, înăuntrul căreia încă se mai află o pereche ponosită și mototolită de pantaloni de trening.

Perfect.

Însă soțul meu nu terminase încă. Dezlipind ultimul post-it, îl cercetează mai îndeaproape.

– „Frumusețea nu îți garantează fericirea, țintește mai degrabă către eleganță, grație și stil.“ Ce e asta, Louise? O iei iar pe câmpii? Cum merg ședințele cu terapeutul?

Sunt sigură că mai am pe undeva o pereche de pantaloni de trening și trebuie să găsesc și cealaltă șosetă. Scotocesc prin coșul de rufe.

– Nu, nu o iau pe câmpii, îl încredințez eu, pe când sortez mormanele de haine murdare, iar cu terapeutul e totul bine. Încerc

doar să mă pun în valoare, asta e tot. E ceva ce-mi doresc să fac pentru mine însămi.

El nu pare prea convins, așa că-mi schimb strategia.

– Vreau să spun că-mi doresc să fii mândru de mine.

Chipul i se îmblânzește.

– Dar, dovlecel, deja sunt mândru de tine. Ești o fată foarte bună, adaugă el sărutându-mă pe frunte și mângâindu-mă ușor pe creștet. Ești o fată foarte bună și un dovlecel minunat.

– Bine, mulțumesc, zic eu întorcându-i zâmbetul. Numai că te-ai supăra dacă nu mi-ai mai spune „dovlecel"?

El se uită la mine ca și cum l-aș fi plesnit peste față.

– Să nu-ți mai spun „dovlecel"? Dar ce are „dovlecel"?

– Știu că e un nume de alint, însă sună atât de umflat! Atât de rotund și de gras. N-am putea să găsim altceva? Ce-ar fi să-mi spui „scumpo" sau „îngerașule" sau… nu știu, „frumoaso"?

El se încruntă.

– Bine, atunci ce-ai zice de „drăguță"? „Drăguța mea"? Sună bine, nu-i așa?

– Dar dintotdeauna ți-am spus „dovlecel". Tu *ești* dovlecelul meu, răspunde el cu fermitate.

– Da, știu, dar avem voie să schimbăm poreclele, nu-i așa?

Încerc să-l împac, cuprinzându-l în brațe, însă el se dă la o parte, luându-și jacheta de pe spătarul scaunului din dormitor.

– Nu poți să scornești porecle noi când ți se năzare. Și până la urmă, eu sunt cel care le rostește. Iar „dragușo" sună ca un plagiator pantomim.

– Bine, am înțeles. Nu cer decât să primesc o poreclă mai atrăgătoare… Nu știu… Dacă trebuie să fie ceva de mâncare, ce zici de „măzărică"? Mazărea e mult mai mică față de dovleac.

– Nu sunt vreo frumusețe sudică de vârsta a doua, Louise, spune el cu un oftat, apăsându-și degetele pe frunte și închizând ochii, ca și cum s-ar concentra. Am găsit! exclamă el în cele din urmă. Ce zici de „cârnat"? E ultima mea ofertă!

– „Cârnat“?!

– Sunt englez. Știai când te-ai căsătorit cu mine că n-am să-i pot spune nevestei „măzărică“, „dulceață“, „gogoșică“ sau mai știu eu ce fel de mâncare, recunoscut pe plan internațional pentru capacitatea de a fi folosit pe post de nume de alint.

– Dar îmi poți spune „cârnat“?

– Ei, nu „cârnat“ pur și simplu. „Cârnăciorul meu“, zice el și zâmbește. Chiar cred că sună foarte drăguț.

E rândul meu să mă arăt neîncrezătoare.

El ridică din umeri.

– Ca să nu mai zic că nu am deloc timp de asta acum. Trebuie să plec.

Dă fuga în hol și înșfacă scenariul de pe măsuța rotundă de lângă ușă. Se apleacă și mă sărută pe frunte.

– Ne vedem diseară, cârnăcior.

Ușa se trântește în urma lui.

Eu mă întorc în dormitor și privesc lung la geanta de sport prăfuită și la pantalonii de trening mototoliți. Care mai e rostul să depun un efort atât de mare dacă în cele din urmă tot n-am să fiu frumoasă, iar lucrul cel mai flatant pe care mi-l poate spune soțul meu este „cârnăcior“?

Cântecul ademenitor al plăpumii mă cheamă, ispitindu-mă să mă întorc în pat, departe de sala de sport și de încercarea zadarnică de autoperfecționare. La urma urmelor, am la dispoziție doar câteva ore prețioase pe care să le petrec cu mine însămi într-o stare de moleșeală deplină până când se va întoarce el acasă. Respirația îmi încetinește, iar pleoapele îmi cad tot mai grele.

Dar zăresc apoi biletul mic și galben pe care soțul meu îl examinase mai devreme, plutind ca un fluture pe perna mea: „Frumusețea nu îți garantează fericirea, țintește mai degrabă către eleganță, grație și stil“. Îl iau de pe pernă și îl lipesc la loc pe oglinda șifonierului.

– Nu sunt un dovleac, mă adresez eu propriei reflexii. Și nici un cârnat!

Îmi iau geanta de sport și părăsesc dormitorul cât mai repede cu

putință.

Până nu mă răzgândesc.

C

Confort

Ideea de confort a pătruns în toate domeniile, devenind una dintre cele mai categorice cerințe ale vieții moderne. Nu mai putem câtuși de puțin să suportăm gândul celei mai mici restricții, fie ea de natură fizică sau morală, iar multe dintre amănuntele care acum câțiva ani erau considerate un semn al eleganței sunt blamate astăzi în detrimentul confortului. Jos cu gulerele tari, cămășile scrobite, pălăriile greoaie și cocurile înalte! Practic, singurele obiecte menite să reziste de-a lungul istoriei sunt pantofii de damă.

Și totuși, dacă femeile vor continua să caute confortul mai mult decât orice, douăzeci și patru de ore pe zi, douăsprezece luni pe an, își vor da seama în cele din urmă că au permis să devină sclavele pantofilor cu talpă de cauciuc, a hainelor din nailon, a mâncărurilor semipreparate, a excursiilor organizate, a uniformității funcționale și a sluțirii generale. Când confortul ajunge să fie un scop în sine, devine Inamicul Numărul 1 al eleganței.

Este 7.15 într-o zi de vineri, iar eu mă pregătesc să mă duc la serviciu. Deși o parte din mine încă se agață de visul de a deveni actriță, în realitate îmi câștig traiul din vânzarea biletelor la casieria unui mic teatru independent din Charing Cross.

Soțul meu doarme pe cealaltă parte a patului, așa că mă îmbrac pe întuneric. Nu prea mi-au rămas multe haine din care să aleg, așa că-mi pun pe mine sarafanul bleumarin și cămașa roz. Sarafanul mă strânge rău, motiv pentru care nu l-am mai îmbrăcat de ani buni. Trăgând fermoarul, coloana mi se îndreaptă la maximum, prinsă în strânsoarea fermă a corsajului lipit de corp. Încerc să revin la postura normală, semiaplecată, însă aproape că mă sufoc. Apoi mă încalț repede cu o pereche de pantofi cu toc cui de culoare maro-închis, pe care i-am purtat la nunta mea. Sunt singurii pantofi cu toc care mi-au mai rămas în urma Marii Selecții și mă trezesc împleticindu-mă prin casă de parcă aș fi Marilyn Monroe. După atâtea zile petrecute în adidași ieftini și pantaloni largi din bumbac, toate astea se simt foarte ciudat pe mine. Îmi pieptăn părul făcându-mi cărare într-o parte, prinzându-l cu o clamă, și mă dau cu un ruj roșu, nu foarte aprins. Când să ies din casă, zăresc în oglinda de pe hol propria reflexie.

Cine e femeia aceasta?

O să întârzii. Dar ceea ce am omis să iau în considerare este îngrozitoarea restricție a mișcărilor cauzată de fusta lungă și strâmtă și de pantofii cu toc înalt și barete. Ținuta e numai bună de umblat cu ea prin împrejurimile casei, dar evident că nu e potrivită pentru zilele de alergătură. Cu cât încerc să merg mai repede, cu atât semăn mai mult cu o păpușă cu cheiță. Singura modalitate prin care mă pot deplasa cât de cât este să-mi transfer întreaga greutate de pe un șold pe altul, într-o mișcare lină și unduioasă. Sarafanul este acum la conducere, el dictează când și cum am să ajung la serviciu. Așa că înaintez cu grijă, mergând cu pas legănat.

E ceva aparte cu o femeie care merge fără nicio grabă prin traficul infernal al orelor de vârf. Toți și toate se schimbă. Iar eu descopăr că mersul încet este unul dintre cele mai grele lucruri pe care le poți face. N-are nicio legătură cu a fi infirm sau slăbit. Sarafanul se asigură că stau perfect dreaptă, conferindu-mi o înfățișare demnă și trufașă, mai presus de frământările mărunte precum ajunsul la timp la serviciu. Par să mă deplasez pentru că îmi face plăcere, și nu pentru că aș fi nevoită. Iar în marea de trecători grăbiți, eu mă disting de ei: am devenit maiestuoasă.

Și dacă tot trebuie să mergi atât de încet, ai putea foarte bine să și zâmbești. Și atunci totul devine cu adevărat interesant: șoferii de taxi

încetinesc, deși semaforul arată verde, doar ca să mă lase să traversez, polițiștii din fața Casei Parlamentului îmi urează „Bună dimineața" și mă salută scoțându-și pălăriile, iar turiștii care se înghesuie enervați cu aparatele lor foto dinaintea Big Ben-ului îmi fac loc politicoși, ca și cum s-ar fi trezit deodată în mijlocul unui salon imens despre care tocmai au aflat că, de fapt, îmi aparține.

Da, lumea întreagă este salonul meu, iar eu sunt gazda plină de grație care-l traversează pentru a vedea dacă toată lumea se simte bine.

Mă uit în jur. Un alt avantaj al mersului încet: am o grămadă de timp la dispoziție ca să admir peisajul. Aerul este delicat și înțepător, lumina soarelui înviorătoare și cât se poate de binefăcătoare. Trag adânc aer în piept, sau mai bine zis pe cât de adânc mă lasă sarafanul, și mă cuprinde o senzație stranie.

Totul este bine. Totul este într-adevăr bine.

Intrând agale în foaierul teatrului, inima îmi bate cu repeziciune, iar sângele mi se urcă în obraji. Când să deschid ușa casieriei, îmi zăresc propria mână: pare mică, delicată și frumoasă. Pentru o clipă, nici nu-mi vine să cred că e a mea. Dar este. Și e mică, delicată și frumoasă.

Colin e deja aici și mă așteaptă. Eu sunt cea care are cheile de la casierie.

– Ia uită-te la tine! exclamă el și mă sărută pe amândoi obrajii.

Eu zâmbesc șireată.

– La ce anume vă referiți, domnule Riley?

Deschid ușa și aprind luminile.

– Chiar așa, oare la ce anume? Hai mai bine să punem de cafea, după care vreau să aflu tot!

Ceva uimitor s-a întâmplat, nu mai sunt invizibilă.

Colin este prietenul meu cel mai bun. Nu o știe, dar așa este. Întotdeauna îmi reproșează că sunt inabordabilă și distantă, când de fapt mă cunoaște mai bine decât terapeutul și soțul meu la un loc. Fost dansator de succes prin teatrele de pe West End [8], obișnuia să joace în music-hallul *Cats*, până când o întindere musculară a pus capăt aparițiilor lui în colanți. Încă mai poate face o piruetă

impresionantă atunci când vrea, însă acum se mulțumește să predea gimnastică aerobică seniorilor de la centrul comunitar din cartierul lui (îi place că toți i se adresează cu „tinere") și să vândă bilete part-time împreună cu mine. Avem în comun nu numai dragostea pentru dans și teatru, ci și faptul că am primit o educație în spiritul religiei catolice, ceea ce înseamnă că am avut parte de exact același fel de măicuțe sadice (sau de relațiile lor) care ne-au lovit palmele cu liniile pe două maluri diferite ale Atlanticului.

– Văd că te-ai aranjat astăzi! Care-i treaba? Ai o aventură?

Se uită automat înăuntrul ibricului să vadă dacă nu s-a depus cumva calcar. Ibricul de la serviciu e curățat de două ori pe săptămână, iar cănile dezinfectate cu înălbitor ori de câte ori Colin se plictisește. Suntem obișnuiți cu cafeaua care face și spumă și care îți curăță și petele de pe dinți.

– Nici vorbă!

Îmi deschid calculatorul.

El scoate o sacoșă de plastic din rucsac, din ea două caserole bine împachetate în folie de plastic, pe care le bagă apoi în frigider.

– Ce-avem azi la prânz, Col?

Aceasta e încă una dintre pasiunile lui: nu poate rezista caserolelor cu mâncare din supermarketuri care sunt la ofertă din cauză că li se apropie termenul de expirare. Prin urmare, prânzul lui se compune din combinații îndrăznețe de gusturi, dictate de marfa din raionul cu preț redus de la Tesco. 9

– Astăzi avem o bucată nemaipomenită de friptură de miel, al cărei termen de valabilitate e doar puțin depășit, dar care mirosea grozav de dimineață, și o salată mică de ardei copți, rucola și cartofi noi, deși rucola nu este atât de proaspătă pe cât aș fi vrut. Dar se știe că în viață nu le poți avea pe toate.

Colin este un bucătar priceput, însă trebuie să ai un stomac de fier ca să iei cina acasă la el.

– Deci, începe el privindu-mă de sus până jos, care-i povestea? Arăți grozav! Ceai sau cafea?

– Cafea, te rog, și ai grijă cu înălbitorul. Nu e nicio poveste, zău. Mi-am făcut ordine în șifonier și asta e tot ce mi-a mai rămas. Îți place?

– Foarte mult, Ouise. (Întotdeauna îmi spune Ouise, pronunțând mai accentuat ultima silabă, fiindcă Louise i se pare prea lung și prea complicat ca să-l spună pe tot.) Era și timpul. Începusem să mă tem pentru viața ta sexuală. Domnia lui ce crede?

– Nu m-a văzut astăzi, dormea. Și știi bine că nu am viață sexuală, sunt doar căsătorită.

– Ei bine, dacă aș fi în locul tău, mi-aș cumpăra niște prezervative, să am o rezervă, și m-aș pregăti să merg cu picioarele crăcănate vreo câteva zile. O să creadă că a venit Crăciunul!

– Colin Riley! Nu fi obraznic! râd eu. Adu-ți aminte, pruncul Isus te aude!

Dar în sinea mea mă simt ciudat, aproape că mi-e rău. Nu știu dacă mai vreau să încerc așa ceva din nou.

Dar mai este un aspect periculos la a fi un catolic convins: noi credem în minuni.

În aceeași seară, când ajung acasă, mă hotărăsc să fac o încercare. La urma urmelor, a trecut o grămadă de timp. Apartamentul este gol, însă îmi zăresc soțul trebăluind prin grădină. Poartă mănuși de cauciuc. Furișându-mă în baie, îmi aranjez părul și-mi refac machiajul. Sunt atât de rare astfel de ocazii, încât nici nu mă mai străduiesc să-i par interesantă. Nici nu sunt sigură ce ar trebui să fac sau cum să încep, așa că mă duc în sufragerie și mă așez pe marginea canapelei.

Mă simt de parcă aș fi într-un cabinet medical, așteptându-l pe doctor.

Eu și soțul meu ne-am bătut capul o grămadă cu încăperea asta, am devenit obsedați de ea. Am petrecut ore în șir încercând să o aranjăm și să o rearanjăm, astfel încât să o facem primitoare, confortabilă și îmbietoare. Am făcut desene, schițe, planuri, am decupat modele din hârtie și le-am mutat de colo colo cu priceperea unor jucători de șah de renume mondial. Însă rezultatul a fost mereu același. De jur împrejurul canapelei bate vântul. Un ocean de parchet se întinde de la fotoliul verde și până la măsuța de cafea. (Am văzut oaspeți alunecând cu fața în jos tot întinzându-se după ceașca de cafea.) Iar masa mare zace într-un colț al camerei, asemenea unui instrument de tortură recuperat de la Inchiziția spaniolă. (Cinele cu invitați par să confirme acest lucru.)

Iau o revistă și încep s-o răsfoiesc. Chiar atunci intră și el în casă.

– Hei! mă salută el.

– Hei, aici sunt!

Simt un nod în gât, așa că vocea îmi sună mai ascuțit decât de obicei.

El bagă capul pe ușă. Încă mai are mănușile de cauciuc și, pe deasupra, duce în brațe coșul de gunoi din dormitor.

– Louise, începe el.

– Da?

Mă ridic încet, astfel încât să mă vadă în deplina frumusețe a rochiei mele strânse pe corp, zâmbind strengărește, chiar puțin obraznic. Îmi asum riscul. Fie arăt ca o zeiță a sexului, fie ca Jack Nicholson în *The Shining*.

Soțul meu a rămas încremenit. Arată drăguț și confuz în pantalonii lui de trening largi și decolorați. Chicotesc și fac un pas înainte.

– Da, spun eu din nou, de data asta pe un ton mai blând, ca și cum aș răspunde la o întrebare, nu ca și cum aș pune una.

Suntem destul de aproape unul de celălalt. Doar coșul de gunoi a rămas între noi. Pot simți căldura umedă care îi emană din păr și mirosul proaspăt, a curat, al balsamului de rufe cu care i-am spălat tricoul. Îl fixez cu privirea și, preț de o clipă, totul în jur pare că se estompează și se pierde în neant. Acum zâmbesc din toată inima, căci știu că nu arăt ca Jack Nicholson. Îmi ridic mâna, mâna mea frumoasă și delicată, în dorința de a-i mângâia tandru linia obrazului, când, brusc, observ ceva care mă oprește.

Pe măsură ce mâna mea se apropie de el, corpul lui se încordează din ce în ce mai tare. Stă pur și simplu în fața mea, însă cumva, fără măcar să se clintească din loc, pare că dă înapoi. Pe chip i se așterne o expresie care-i înăsprește trăsăturile, o expresie de indiferență. Privirea lui e ca a unui copil care a fost forțat să îndure o pedeapsă fizică imposibil de evitat: expresia spontană a unei resemnări depline.

Fac un pas înapoi, uimită, mâna rămânându-mi în aer, ca a unei păpuși Barbie. Soțul meu mă privește nedumerit, iar ochii ni se întâlnesc pentru o clipă. Aerul din jurul nostru a devenit apăsător, plin de rușine și umilință, sentimente imposibil de îndurat.

Soțul meu este primul care-și vine în fire, purtând pe chip o mască de indignare. Strânge și mai tare coșul de gunoi.

– Louise, ce vor să însemne toate *astea?*

Mă uit la conținutul din coș. Mă holbez, dar nu reușesc să văd de-adevăratelea ce e în el.

– Gunoi, e tot ce am putut să îngaim.

El bagă mâna, scoate o cutie de la hârtia pentru imprimantă și începe să o vânture prin aer.

– Și asta?

Acum m-a prins.

– Tot gunoi?

Își dă ochii peste cap și scoate cel mai adânc oftat din istoria oftaturilor, care pare a zice: „Trebuie să mai spun asta o dată pentru cei reduși mintal?“

– Bine atunci, privește aici, și spunând asta, îndeasă cutia înapoi în coșul de gunoi. Ce vezi acum?

Lacrimile încep să mi se adune în colțurile ochilor. Clipesc, încercând să le alung.

– Văd o cutie într-un coș de gunoi.

– Nu, Louise, ce vezi tu este o cutie care umple *tot* coșul de gunoi și, odată cu el, toată camera.

– Și ce dacă? E un coș de gunoi! Golește-l!

Nu-l mai pot suferi. În niciun caz n-am să izbucnesc în plâns. În niciun caz.

– Și cine o să facă asta? Eu, cine altul!

– Nu neapărat.

– O, te rog!

Își dă iarăși ochii peste cap. M-am însurat cu o evreică pisăloagă. 10

– Chiar nu ești nevoit. Nu trebuie să faci pe șeful gunoierilor responsabil cu supravegherea deșeurilor. O să supraviețuim noi cumva și fără asta.

– Chiar nu pricepi, nu-i așa? Tot ce-ți cer este să arunci gunoaiele

mari în coșul din bucătărie, în regulă? S-a înțeles?

– Gunoaiele mari.

– Exact. Și nu mai fi așa, știi perfect despre ce vorbesc.

– Firește.

Mi-e frig. Tot ce vreau este să mă bag sub plapumă și să mă culc.

– Deci, ne-am înțeles?

– Da, gunoaiele mari în coșul mare din bucătărie. Înțeles.

– Nu cer atât de mult.

– Nu, nicidecum.

Dă să plece, însă, când ajunge în prag, se oprește.

– Rochia asta… începe el.

– Da?

Chipul mi se înfierbântă și îmi doresc să nu fi fost atât de palidă, de lipsită de culoare.

– Este… vreau să spun că arăți foarte bine.

Îl fixez cu privirea de-a lungul oceanului de parchet.

– Mulțumesc.

– Dar, dacă ai vrea să te schimbi în ceva mai potrivit, am putea să ne apucăm de curățatul aleii din grădină. Până la urmă, este o treabă de care trebuie să ne ocupăm amândoi.

El rămâne în ușă, în așteptarea unui răspuns.

Însă nu e nimic de spus.

– Bine atunci, te aștept când ești gata.

Se întoarce pe călcâie și se duce înapoi în grădină.

Iar eu rămân de una singură.

În seara aceea, stau trează și citesc, căutând niște indicii prin paginile cărții *Eleganța*. Trebuie să existe o cale de scăpare. Firește că cineva înțelept și cu experiență ca Madame Dariaux mă poate sfătui. Și sunt sigură, destul de sigură, că nu a fost așa dintotdeauna. Dacă

aș putea găsi cheia, momentul în care am luat-o la stânga în loc de dreapta sau cel în care am spus „nu“ în loc de „da“, poate că atunci aș fi în stare să înțeleg cu ce am greșit.

După aceea totul va fi floare la ureche.

O voi lua de la capăt în sens invers.

D

Fiice 11

Se înțelege că fiicele, atunci când sunt mici, reprezintă mândria și bucuria mamelor lor, însă deseori sunt, din păcate, și expresia lipsei de eleganță a acestora. Când vezi o biată fetiță cu părul numai bucle și fundițe, împovărată cu poșetă, umbrelă, cercei și purtând pantofi cu talpă de cauciuc la o rochiță de mătase, îți dai seama de la o poștă că mama ei nu are nici cea mai mică noțiune a bunului-gust.

Să fii crescută astfel reprezintă un handicap major, iar copila ar trebui să fie înzestrată cu o personalitate foarte puternică pentru a putea scăpa de obiceiurile proaste care i-au fost inoculate în timpul copilăriei. Cu cât o fetiță este îmbrăcată mai simplu – pulovere și fuste iarna, rochii cu talie înaltă din bumbac vara –, cu atât va fi mai șic. Nu este niciodată prea devreme să înveți că simplitatea și discreția stau la baza eleganței.

Când aveam vreo nouă ani, am fost luată de la școala catolică și dusă la o școală pregătitoare de fete. Acolo am întâlnit-o pe Lisa Finegold, care timp de un an și jumătate a fost cea mai bună prietenă a mea, rămânând pe viață idolul meu în materie de modă. Mama ei, Nancy, era din New York, ceea ce o făcea să fie sofisticată. Subțire ca un creion, cu păr lung și castaniu și cu trăsături elegante, umbla de

parcă ar fi fost făcută din cel mai fin porțelan.

Spre marea mea oroare, mama mea experimenta în acel an purtatul hainelor unisex. Citise o carte despre China comunistă și fusese atât de impresionată de austeritatea stilului lor de viață, încât l-a adoptat îmbrăcându-se cu același compleu roșu cu model ecosez în fiecare zi, timp de o lună. (Asta se întâmpla prin anii '70.) În vreme ce Nancy Finegold nu ieșea din casă fără tocuri cui, mama ne aduna pe toți și ne ducea cu regularitate în excursii lungi prin pădure, încălțată cu mocasini cu talpă groasă și purtând unul dintre tricourile ei preferate de la Greenpeace. Îmi doream ca ea să-și lase părul lung și chiar scotocisem după o perucă pe care și-o cumpărase prin anii '60, însă a refuzat cu încăpățânare să-și strice stilul atât de personal. „Ăsta nu e un lucru atât de important", obișnuia ea să spună. Însă nu mă puteam abține să nu-mi doresc în secret să fi fost și ea din New York sau alcătuită din porțelan fin.

Lisa avea dormitorul ei, întregit de un pat uriaș cu baldachin, doldora de volănașe, exact ca acela din *Pe aripile vântului*. Pe el se găseau perne din dantelă, care nu erau pentru dormit, ci doar de decor. Deasupra căminului erau înșirate cu grijă păpuși frumoase din porțelan, iar în colțul camerei se afla o vitrină din lemn de mahon plină cu colecția ei de figurine din porțelan.

Apoi mai erau hainele Lisei, cumpărate de mama ei cu ocazia nenumăratelor sesiuni de cumpărături făcute la New York. Majoritatea erau din cele care se curățau numai chimic și erau atârnate pe umerașe de mătase, în perfectă ordine. Totul era călcat, spălat și, ce era mai uimitor, de mărimea potrivită. Lisa nu avea nici măcar un singur articol vestimentar primit de la altcineva.

Până să o întâlnesc pe ea, toți ceilalți prieteni ai mei erau exact ca mine. Ne împărțeam cu ciudă camera cu fratele sau sora noastră, trăgeam linii invizibile de delimitare pe mijlocul podelei, nu foarte diferite de cele din Războiul Civil, într-un efort zadarnic de a căpăta o oarecare autonomie sau identitate proprie. Dormeam în paturi suprapuse, pe niște perne pe care chiar puteai să-ți pui capul ori să salivezi și care se spălau la mașină atunci când te îmbolnăveai. Până și mobila era făcută din materiale durabile, ușor de curățat, genul acela de mobilier căruia puteai să-i faci ce vrei fără să mai stai pe gânduri. Iar colecțiile noastre erau vii: păianjeni, melci, gândaci și viermi. Erau expuse în borcane sau cutii de carton păstrate în

noroiul rece de sub treptele verandei din curtea din spate. Sunt multe astfel de însemne ale curajului, iar atingerea și prinderea unui melc uriaș după o ploaie cu tunete și fulgere este doar unul dintre ele.

În timpul recreației, eu și Lisa obișnuiam să ne plimbăm braț la braț în jurul terenului de joacă, dându-i ocol la nesfârșit (Lisa nu fugea niciodată și nici nu juca leapșa ori alte jocuri care ar fi făcut-o să transpire), în timp ce eu o copleșeam cu întrebări, dorind să aflu cât mai multe despre cum își petrecea ea zilele. Visam deseori ca părinții mei să moară într-un accident oribil de mașină, iar eu, cuprinsă de o suferință de neconsolat, să fiu adoptată de familia Finegold și să devin astfel sora Lisei.

Prima dată când Lisa m-a chemat acasă la ea să ne jucăm, am crezut că am ajuns într-o lume de basm. Servitoarea a deschis ușa. Purta șorț, întocmai ca Alice din serialul *The Brady Bunch*. Ne-a pregătit prânzul, care nu numai că era fierbinte, ci fusese preparat chiar de ea: spaghete și sos făcut în casă, nu din borcan. Și de parcă asta n-ar fi fost de-ajuns, am avut budincă de tapioca la desert, care era dulce și crănțănitoare și, după cum mi-a spus Lisa, preparată cu ouă de broască, motiv pentru care nu s-a atins de ea, iar eu am avut parte de două porții.

În cele din urmă, ne-am dus sus, în camera Lisei, și ne-am așezat pe pat. Când era făcut, arăta foarte sofisticat: nu prea puteai să-l atingi fără să strici efectul de ansamblu, așa că ne-am așezat pe margine, și nu în mijloc. Lisa și-a îndreptat pliurile fustei. Părea plictisită. (Asta era cea mai atrăgătoare calitate a ei: abilitatea incredibilă de a fi mai tot timpul plictisită.)

– De ce nu ne jucăm cu păpușile? am propus eu, uitându-mă cu lăcomie la minunata ei colecție.

Deja alesesem care dintre ele să fie balerinele și care posedate de diavol. În acel an se difuza *Exorcistul* și, cu toate că eram prea mici ca să-l vedem, fratele și sora mea erau fascinați de ideea de a fi posedat, de a vomita substanțe verzi și de a vorbi cu voci înfricoșătoare. În plus, făcea un contrast frumos cu tema baletului.

– Ce zici de ideea mea ca brunetele să fie posedate, iar blondele să fie balerine?

Preț de o clipă, Lisa nu a răspuns nimic, uitându-se la mine de parcă

aș fi fost bătută în cap.

– Sau vrei mai bine invers?

Eram maleabilă.

– Nu te *joci* cu ele, a spus ea. Doar le *privești*.

Aș fi vrut să o întreb de ce, însă dorința de a o impresiona m-a împiedicat să-i atrag atenția asupra faptului că nu eram prea familiarizată cu regulile deținerii unor păpuși de porțelan.

– A, bine, în regulă. Atunci hai să construim o căsuță în miniatură sub pat! Putem să luăm toate figurinele din vitrină și, dacă facem rost de niște șervețele verzi, putem să facem un iaz și apoi putem folosi și măsuța de lângă pat, ca să zicem că au ajuns în Ținutul Uriașilor…

Îmi dădeam seama după expresia chinuită de pe fața ei că nu mai era atentă la ce-i spuneam.

– Louise, a început ea, după care s-a oprit.

Lisa nu putea să-mi explice modul în care funcționa lumea ei, după cum nici eu nu puteam să înțeleg acest lucru. Și nici nu mai fusese nevoită să facă asta până atunci. În cele din urmă, ca un copil care recită pe de rost catehismul, mi-a spus:

– Pe unele lucruri doar le privești, fără să pui mâna.

– Ah!

Nu pricepeam nimic.

Mi-a zâmbit, așa că i-am întors zâmbetul. Am rămas pe loc, zâmbindu-ne una alteia, în timp ce amândouă credeam că cealaltă este nebună.

– Știu, a zis ea în cele din urmă. Hai să mergem sus, în pod, și să îmbrăcăm câinele cu haine de bebeluș.

Din fericire, există câteva experiențe omenești care transcend diferențele culturale.

În ziua aceea, familia Finegold m-a invitat să iau cina cu ei în oraș. Pentru a onora această ocazie, m-am îmbrăcat cu cea mai bună rochie a mea, croită întocmai după indicațiile mele de bunica Irene. Am ales împreună imprimeul și materialul, o stofă albă cu floricele albastre și roșii, iar ea mi-a făcut mâneci scurte, terminate cu dantelă

și în față niște pliuri de mână.

Am luat rochia cu mine la școală și am atârnat-o pe un umeraș în dulapul meu. Din când în când, le-o mai arătam celorlalte fete, însă pentru Lisa voiam să fie o surpriză. Eram sigură că atunci când mă va vedea îmbrăcată cu ea, va veni din partea ei ideea să fim surori.

După școală, ne-am dus la ea acasă să ne jucăm, lucru care, în acea zi, a însemnat să scoatem toate figurinele din vitrină, să ne uităm la ele, după care să le punem înapoi în exact aceeași ordine. După un timp, am auzit pe cineva intrând și strigându-i Lisei că era timpul să plecăm. Ne-am îmbrăcat rochițele, ne-am pieptănat una alteia părul și am coborât. Lisa nu-mi spusese nimic de rochie și nici eu de a ei, care era din catifea neagră, cu un brâu din satin crem. Se înțelegea că amândouă arătam extraordinar.

În bucătărie am dat peste domnul Finegold, care mânca tapioca direct dintr-un castron din frigider. Înalt și suplu, cu părul negru și ondulat, cu o mustață romantică și niște ochi negri și blânzi, era de departe cel mai frumos bărbat pe care îl văzusem vreodată. Avea o colecție uriașă de țestoase, pe care le ținea în diverse acvarii și bazine gonflabile în pivniță și despre care eu credeam că sunt grozave, în timp ce Lisei i se păreau scârboase. Și partea cea mai bună era că îi plăcea la nebunie să cânte la pian.

– Tati, nu face asta, l-a mustrat Lisa fără prea multă tragere de inimă.

(Până și părinții ei erau doar motive minore de iritare.)

– E micul nostru secret, a spus el aruncând lingura în chiuvetă. Știu! Ce-ați zice, fetelor, să vă cânt ceva?

Ne-am dus în camera de zi, iar el a început să cânte. Eu dansam în jurul pianului și toți râdeam, dându-ne unul altuia apă la moară. Eu făceam o piruetă, iar el îmi striga: „Hai, mai fă una!“ El interpreta cu entuziasm o bucată muzicală, iar eu băteam din palme și îl puneam să repete. Lisa nu se prea pricepea la dans. Se număra de altfel printre activitățile fizice de care avea atâta oroare. Așa că stătea lângă pian, bosumflată și fără chef. Doctorul Finegold a cântat *Mona Lisa*, ceea ce m-a făcut să mor de râs, în vreme ce Lisa l-a ignorat cu desăvârșire. Una peste alta, ne-am distrat grozav.

Nici nu am auzit-o venind pe Nancy, așa că deodată ne-am trezit cu ea acolo. Doctorul Finegold s-a oprit din cântat. Eu radiam de fericire și încercam să-mi recapăt răsuflarea. Acum era acum: tocmai

făcusem patru piruete, îmbrăcată în cea mai frumoasă rochie din lume. Dacă se gândiseră vreodată să mă adopte, atunci acela era momentul.

Nancy Finegold a rămas în prag fără să scoată o vorbă. În cele din urmă, a rostit:

– Fetelor, mai bine v-ați pregăti de plecare.

– Suntem gata, mami.

Vocea Lisei era neobișnuit de stinsă.

Nancy s-a întors către mine.

– Ai de gând să porți aia?

Am dat din cap că da. Fusese o întrebare capcană?

S-a întors cu spatele la mine și i s-a adresat Lisei.

– N-ai să-i împrumuți ceva?

Am simțit cum mă cuprinde brusc un val de răceală, așa cum ți se întâmplă când cineva vorbește despre tine de parcă ai fi un scaun.

– Nan! a întrerupt-o doctorul Finegold.

Ea l-a expediat cu dispreț.

– Nu fi atât de dramatică, Mel!

S-a aplecat să-mi examineze rochia mai îndeaproape și mi-a zâmbit dulce.

– Ai o rochie frumoasă, Louise, dar Lisa o să-ți împrumute una mai potrivită.

– Mamă!

Groaza de pe chipul Lisei era evidentă. Fără îndoială, până atunci nu mai fusese nevoită să-și împartă lucrurile cu altcineva.

Nancy Finegold era geniul într-o lume plină de idioți. Oftă exasperată, își dădu ochii peste cap, versiunea matură a expresiei preferate a Lisei.

– Bine, am înțeles. Atunci, ce zici de un cardigan?

Doctorul Finegold ieși din cameră, iar Lisa rămase cu privirea pironită în podea.

În haina ei lungă din blană de nurcă și pe tocurile înalte și subțiri, Nancy părea mult prea subțire ca să poată rămâne în picioare pentru multă vreme. Ochii ei uriași și căprui cercetară încăperea în căutarea unui semn de aprobare ori de slăbiciune și, negăsind nimic, deschise gura să vorbească, însă nu reuși să spună nimic. O închise din nou, într-un fel care amintea de păpușa unui ventriloc și, preț de o clipă înspăimântătoare, am crezut că o să izbucnească în râs. Mâinile ei delicate se încleștară din pricina frustrării, după care căzură moi pe lângă corp, brățările de aur lovindu-se una de alta și zornăind, ca și cum cineva ar fi dat drumul sforilor.

Nu mai puteam suporta.

– Aș purta cardiganul, m-am oferit eu.

Preț de o clipă mă țintui cu privirea, după care zâmbi triumfător.

O împinse ușor pe Lisa.

– Hai, fugi sus și adu unul dintre cardiganele tale albastre.

Lisa se urni din loc cu viteza unui melc uriaș din colecția mea.

Rămăseserăm doar noi două. Mă uitam fix la ea, însă ea nu s-a uitat la mine. În schimb, s-a lăsat în genunchi, mi-a ridicat ciorapii trei sferturi, făcându-le la capete îndoituri perfecte. Îi puteam simți parfumul, fixativul și mirosul de mosc, aproape ca de aluminiu, al hainei de blană pe care o purta. Îmi aranjă părul cu mâna. De luni întregi îmi tot doream să fiu atinsă de ea, să fug la ea și să o cuprind în brațe, să-mi pun capul pe umerii ei și să-i spun cât de mult o iubesc. Și acum, în sfârșit, eram centrul atenției ei. Iar eu nu mă puteam mișca.

Pe unele lucruri doar le privești, fără să pui mâna. Nancy Finegold era unul dintre ele.

Am mers în oraș, iar eu purtam cardiganul.

După aceea, tatăl meu a venit să mă ia cu mașina, o dubă veche și maro, iar când m-am așezat pe locul din față, m-am simțit liberă și foarte, foarte bătrână.

– Cum a fost, măzărică? m-a întrebat el. Le-a plăcut rochia?

– Nu cred că au înțeles-o, tati.

El a râs.

– Ce era de înțeles?

– Totul, am răspuns eu.

Pur și simplu totul.

E

Sarcină 12

Trebuie să recunoaștem că pentru o femeie perioada unei sarcini nu este întotdeauna cea mai favorabilă eleganței. Dispoziția proastă, talia care se îngroașă și o siluetă care se tot deformează până la finalul celor nouă luni, toate aceste aspecte fac ca imaginea de ansamblu să nu fie una prea plăcută de admirat în oglindă. Dar, de vreme ce fiecare femeie este nevoită să treacă prin această experiență mai devreme sau mai târziu, cel mai bine este să accepți situația cu zâmbetul pe buze și profitând la maximum de ea.

Un plan bun este să nu cumperi decât câteva articole vestimentare pentru perioada sarcinii și să porți aceleași rochii iar și iar, până când vei ajunge să te saturi de ele. În felul acesta, când nu vei mai avea nevoie, vei putea scapa de ele fără nici cel mai mic regret. Cel mai important este să nici nu te gândești să le duci la croitor ca să le modifici după ce-ți vei recupera silueta. Hainele pe care le-ai purtat de-a lungul acestor nouă luni îți vor lăsa un sentiment de aversiune pentru tot restul vieții.

Eu și soțul meu am primit vizita unor prieteni, un cuplu cu care nu ne-am mai văzut de multă vreme. Nu i-am mai văzut pentru că au copii: două fete gemene. Eu și soțul meu nu prea ne pricepem la

copii. Indiferent de cât de mult ne-am strădui s-o ascundem, e limpede că suntem îngroziți de această perspectivă: eu mă holbez la ei cu o expresie care spune că nu mai am mult și o să leșin, iar el e tot timpul cu ochii în patru, învârtind în mâini o lavetă, de parcă s-ar aștepta din clipă în clipă să fie nevoit să curețe vreo deversare de deșeu toxic.

Foarte curând, prietenii noștri încep să se simtă ca și cum ar fi pângărit sanctuarul perfect igienizat al neîntinatei noastre sufragerii și decid că gemenele trebuie să meargă acasă pentru somnul de după-amiază, după ce au petrecut numai patruzeci și cinci de minute în compania noastră. Toată lumea răsuflă ușurată, până și gemenele, care au doar nouă luni. Fețișoarele lor sunt vizibil relaxate odată așezate în mașină.

Toți prietenii noștri au copii deja, noi suntem cei care nu ne încadrăm în tipar. Au încetat să ne tot pună întrebări despre acest lucru, să zâmbească și să ne spună: „Mai mult ca sigur că *într-o bună zi* veți vrea și voi o familie." Dar acum este evident că doar printr-o minune de la Dumnezeu ar putea să devenim părinți. Le facem cu mâna în timp ce se îndepărtează, după care intrăm înapoi în casa noastră pustie, cea cu sufrageria fără pic de praf și cu patul mare cât tot statul Kansas.

– Slavă Domnului că s-a terminat! exclamă soțul meu aplecându-se să ia ceva de pe podea.

E o șosetă micuță și albastră de bebeluș, ce păstrează încă mirosul de copilaș și căldura trupului său. El mi-o întinde, iar eu, neștiind ce să fac cu ea sau unde să o pun, o arunc la gunoi.

– Așa e, îl aprob eu. Slavă Domnului!

Prima oară când am rămas însărcinată aveam șaisprezece ani, pe vremea când încă nu apăruseră testele de sarcină pentru acasă. A trebuit să mă duc la doctor ca să-mi spună ceea ce știam deja. Nu e nevoie să mai fi fost însărcinată ca să-ți dai seama că ceva nu e în ordine. Aveam grețuri dimineața, de fapt, de-a lungul întregii zile, și începusem să observ niște schimbări ciudate și nemaiîntâlnite până atunci. Lucrurile miroseau diferit sau aveau gust rău și mi se tăiase pofta de pizza. Pentru prima oară în viața mea, am fost silită să acord atenție propriului corp. Eram posedată, exact ca în *Invazia jefuitorilor de trupuri*, și nu avea să treacă de la sine.

Nu puteam să merg la doctorul familiei, același care îmi făcuse vaccinul împotriva vărsatului de vânt și care mă măsurase cu centimetrul pentru copii, lipit pe un perete plin cu animăluțe zâmbitoare și colorate. Îmi era rău, însă a trebuit să mă ascund. La acea vreme eram deja obișnuită să ascund mai toate aspectele importante ale vieții mele de zi cu zi.

Eram obișnuită să ascund faptul că vomitam tot ce mâncam, ducându-mă după fiecare masă în baia de oaspeți și băgându-mi degetele pe gât. Eram obișnuită să ascund pastilele mici și negre cu amfetamină pe care le luam în fiecare dimineață, cele pe care le cumpărasem de la Sarah Blatz, o roșcată grasă din echipa de fete de hochei pe iarbă, căreia îi fuseseră prescrise de către doctorul ei ca să o ajute să slăbească. Și mai eram obișnuită să ascund de părinți unde îmi petreceam serile, ce făceam și, mai ales, cu cine.

Prietena mea, Mary, m-a dus la doctorița ei, într-o altă parte a orașului. Și ea avea un centimetru pe perete, însă nu mă mai măsurase înainte, ceea ce făcea ca totul să fie în regulă.

Mary era înspăimântată. Ea nu era obișnuită să ascundă lucruri sau poate i se părea firesc să nu pomenească de ceea ce credea ea că ar fi normal. Ca de exemplu, faptul că a mers până la capăt cu iubitul ei, cu care era împreună de mai bine de un an și jumătate, sau că se îmbătase sâmbăta trecută la petrecerea unui amic, fiind nevoită să rămână acolo peste noapte.

Eu nu aveam un iubit. Rămăsesem însărcinată cu un tip care nu a mai sunat niciodată și obișnuiam să mă îmbăt în fiecare sâmbătă seara.

După școală, Mary m-a dus la doctoriță cu mașina, Cadillacul argintiu al mamei ei făcut la comandă, cu un claxon care, atunci când îl apăsai, suna melodia de la *Nașul*. (Tatăl ei lucra în comerțul cu carne.) Din când în când apăsa claxonul și izbucneam amândouă în râs. Eu mai mult din politețe decât din alt motiv. Era limpede că încerca din răsputeri să mă înveselească, iar eu îi eram recunoscătoare pentru această dovadă de bunătate.

Doctorița mi-a luat o probă de sânge și m-a consultat. Eu stăteam pe masa de examinare acoperită cu hârtie foșnitoare, în halatul medical tot din hârtie. Cabinetul era la etajul șapte al unei clădiri noi, cu vedere spre traficul ce ducea la mallul de dedesubt. Încercam să mă

concentrez la albastrul cerului în timp ce ea îmi pipăia sânii, dând din cap cu tristețe.

– Ești însărcinată, m-a anunțat ea. Abia mâine vom primi rezultatele analizelor, dar pot să-ți spun de pe-acum că ești însărcinată.

„Știu", m-am gândit eu. „Știu."

Mary voia ca eu să-i spun mamei, pentru că ea așa ar fi făcut. Dar eu știam că din acel moment trebuia să mă descurc singură. Mi-am făcut o programare, dar a trebuit să mai aștept încă o lună până să avortez.

Între timp, le spusesem părinților că am ulcer, lucru pe care l-au crezut neîndoielnic. În fiecare dimineață, pe la 4.30, mi se făcea rău, iar în fiecare dimineață la 4.15 tata se trezea să-mi facă un castron cu terci de ovăz care să-mi liniștească stomacul și pe care mi-l lăsa pe noptiera de la capul patului. După care se furișa pe scări în capotul lui roșu, croindu-și drum prin întuneric, ca să mai prindă o oră și jumătate de somn. Nu mă întrebase niciodată dacă era nevoie să facă asta, o făcea pur și simplu. Ca multe alte lucruri din casa noastră, până și actele de bunătate se petreceau în liniște. Mă întrebam dacă ar mai fi făcut-o în condițiile în care ar fi știut adevărul. Dar cred că da.

Pielea mi se urâțise, iar în gură simțeam un gust metalic. În dulapul de la școală țineam o cutie uriașă de biscuiți sărați, din care mâncam cu sutele. Dieta mea se limita la biscuiți sărați, piure de cartofi și terci de ovăz. Orice altceva era mult prea apetisant. Indiferent cât de mult mâncam, tot mi se făcea rău. Și indiferent cât de des vomitam, tot îmi era foame. Mi-era mai frică să nu mă îngraș decât de sarcina în sine.

Operația a costat două sute treizeci de dolari. Părinții mei mi-au dat două sute de dolari după ce i-am convins că aveam nevoie de un palton nou, iar pe restul i-am luat din alocație.

În cele din urmă, a sosit și ziua cu pricina. Era o sâmbătă dimineață de la începutul lui martie. Când am plecat de acasă ploua și se așternuse o ceață ușoară.

Le-am spus alor mei că plec la cumpărături cu prietena mea Anne, după care m-am dus singură cu mașina la clinică și mi-am făcut internarea. Era devreme, în jurul orei 9. Camera de așteptare era plină de perne înflorate, imprimeuri plăcute și culori vii și delicate.

Oamenii erau strânși în grupulețe: un cuplu tânăr ținându-se de mâini și vorbind în șoaptă, o fată cu familia ei. Era evident că cei de la clinică doriseră să facă din camera de așteptare un loc cât mai plăcut și mai normal cu putință, însă în ciuda acestui lucru, nimeni nu voia să se uite la altcineva.

Înainte de operație trebuia să stai de vorbă cu un consilier. Ne primeau pe rând, una câte una, în așa fel încât nu treceam pe lângă vreo altă femeie din hol. Eu am fost condusă într-un birou micuț, unde mă aștepta o femeie tânără, cu păr castaniu tuns scurt. Nu-mi amintesc cum o chema sau cum s-a prezentat, însă îmi aduc aminte bunătatea ei deliberată, aproape instituționalizată. Și îmi mai amintesc că m-a întrebat dacă eram singură, iar eu i-am răspuns că da.

Gura mi se uscase de tot. Biroul era întocmai ca un dulap, fără nicio fereastră. Înăuntru existau o masă cu două scaune, iar pe perete un tabel și o diagramă ce reprezenta anatomia femeii. Până și în acea încăpere se străduiseră să facă totul să pară cât mai normal, pictând pereții în roz. Era ca un salon de înfrumusețare, numai că pentru avorturi. În încăpere nu pătrundea niciun sunet, nici zgomotul traficului, nici conversațiile de afară. Eram doar eu și femeia aceea.

– Sunt aici ca să-ți vorbesc despre operație și despre felul cum va decurge, a început ea.

Eu am dat din cap.

Ea a scos un model din plastic reprezentând un uter tăiat pe jumătate.

– Acesta este modelul unui uter, a spus ea.

Eu am dat din nou din cap. Mă întrebam de unde îl avea, ce fel de companie făcea astfel de lucruri și ce alte modele mai aveau în catalogul lor.

Ea a început să vorbească, arătând cu degetul spre modelul anatomic. O auzeam vorbind și o vedeam gesticulând, însă mintea îmi era amorțită. Mă holbam în gol la uterul din plastic, gândindu-mă la cât de roșu era și că în realitate n-avea cum să fie atât de roșu.

– Scuzați-mă, am întrerupt-o eu după o vreme. Mi se face rău.

– Înțeleg, a spus ea.

M-am dus să vomit într-o cămăruță cubică din apropiere. Se părea că astfel de cămăruțe erau pretutindeni, niște încăperi mici și curate, pline cu femei care vomitau. Când m-am întors, ea a continuat de unde rămăsese. Se vedea că era obișnuită ca oamenilor să li se facă rău și să plece în toiul prezentării ei.

– În timpul operației, vom îndepărta stratul superior al mucoasei uterine, provocând astfel avortul. Acest lucru te va face să suferi toate simptomele unei întreruperi de sarcină: hemoragii, crampe și dezechilibru hormonal. În această perioadă te vei simți mai slăbită decât de obicei. Este foarte important ca după operație să te odihnești și să nu faci efort în următoarele câteva zile. Vine cineva să te ia?

Am privit-o fix, fără să răspund.

– Ai condus singură până aici? a repetat ea.

Încăperea era cufundată în nemișcare. Femeia nu era machiată. Am încercat să mi-o imaginez într-un bar, vorbind cu un străin, cu mult peste ora de închidere. Nu am reușit.

Ea aștepta. Era obișnuită să aștepte.

Am dat să-mi deschid gura. Am simțit un gust de vomă galbenă. Am închis-o la loc și am încercat să înghit.

– Ai vrea niște apă?

Am scuturat din cap. Nu ar fi făcut decât să-mi provoace o nouă serie de vărsături.

– Nu trebuie să faci asta, mi-a spus ea în cele din urmă.

S-a uitat la mine cu chipul ei proaspăt și curat, ca al unei mame dintr-o reclamă la aspirine pentru copii.

Eu am izbucnit în plâns, însă ea era obișnuită și cu asta.

Mă uram pentru că știam că toate femeile fac la fel. Ea mi-a întins un șervețel. Peste douăzeci de minute avea să întindă un alt șervețel, posibil fetei care venise cu prietenul ei.

– Poate ai vrea să te mai gândești la asta, mi-a propus ea.

Libertatea alegerii.

– Nu. Mă oprisem din plâns. M-am hotărât.

Totul a fost exact cum mi-a spus că va fi. O oră mai târziu eram întinsă pe un scaun de spital în genul celor de la La-Z-y Boy 13, bând ceai îndulcit cu zahăr și mâncând biscuiți.

Patru ore mai târziu, eram la cumpărături cu prietena mea Anne, achiziționându-mi un nou palton cu cardul de credit pe care îl furasem de la părinții mei.

– Cred că ți-a trecut ulcerul, a remarcat tata câteva săptămâni mai târziu.

– Da, tată, cred că mi-a trecut.

Și trecuse. Asta până data viitoare.

În casa părinților mei, în șifonierul de pe hol stă atârnat pe umeraș un palton. Este un palton gros de iarnă, de culoare bleumarin-deschis, cu un singur rând de nasturi. Are o croială clasică și este într-o stare perfectă. Se află acolo de ani buni, însă nimeni nu pare să-l fi observat. Nu a fost purtat niciodată.

F

Blană [14]

Dacă femeile ar fi sincere cu ele însele, ar recunoaște că atracția lor pentru blănuri nu are legătură numai cu faptul că acestea țin de cald. La urma urmelor, o haină de blană nu este niciodată doar o haină de blană, ci reprezintă, mai mult decât orice alt articol vestimentar la care mă pot duce cu gândul, un simbol, iar o haină din blană de nurcă este simbolul cel mai ușor de recunoscut dintre toate. Înseamnă reușită, atât pentru bărbatul care a cumpărat-o, cât și pentru femeia care o poartă, un statut și un lux incontestabile. S-a spus, fiind cât se poate de adevărat, că o haină din blană de nurcă este varianta feminină a Legiunii de Onoare. [15]

Blănurile sunt foarte importante în viața unei femei și de obicei sunt achiziționate numai după o lungă chibzuire și nenumărate comparații. Așa că alege cu grijă! Bărbații vin și pleacă, însă o haină de blană de calitate este un simbol al destinului.

Există o poveste despre o faimoasă cântăreață de operă care făcea repetiții pentru reprezentația de la Metropolitan a piesei *Tosca*. La sfârșitul repetiției, o trimite pe costumiera ei să-i strângă lucrurile, iar biata femeie se întoarce ținând în mână o haină neagră de lână.

Vedeta e îngrozită. Scutură din cap și o fixează pe femeie cu o privire de gheață.

– Scumpo, știi că nu port *haine* din alte materiale!

Divele și hainele de blană de nurcă au o mulțime de lucruri în comun. Ca să faci o haină din blană de nurcă trebuie să ucizi o nurcă. Frumusețea ei este îngrozitor de privit. Așa sunt și divele. Și, cu toate că nu trebuie să fii o divă ca să porți o haină din blană de nurcă, cu siguranță ajută să te simți ca atare.

Am avut prima haină din blană de nurcă la vârsta de nouăsprezece ani. O primisem de la prietena mamei mele, a cărei mamă murise nu de mult de Alzheimer. Fusese o femeie mărunțică și nimeni altcineva din familie nu ar fi putut să poarte haina. Și nici nu ar fi vrut.

Era o haină lungă, strălucitoare și grea, care mirosea a mosc când ploua. Era cea mai neconvențională piesă de îmbrăcăminte pe care o puteai avea. Și totuși, emana autoritate și un farmec puternic și amenințător. Oamenii reacționau violent la vederea ei, se înfuriau, se simțeau jigniți, erau cuprinși de gelozie ori de dorință. Era o haină de un simbolism aproape biblic. Nu ascundea nimic, nu se adapta după nimeni. Dacă o disprețuiai, atunci voia să se facă disprețuită. Dacă o adorai, nici că-i păsa. Ceea ce o făcea respingătoare îi oferea și splendoare. Iar mie mi se potrivea ca o mănușă.

Problema cu o haină ca asta este că poate să preia controlul asupra vieții tale, să-ți domine întreaga personalitate. Dacă nu știi cine ești, poți deveni cu ușurință o haină din blană de nurcă.

Pe atunci aveam un iubit. Furase mașini pe când era la liceu, iar acum era cu doi ani înaintea mea la școala de teatru. Purta o geacă de blugi, aceeași pe care o avusese și când fusese urmărit de poliție și care încă mai păstra urme de sânge pe ea de când fusese arestat. Purtată la greu, atârnau din ea o grămadă de ațe.

Ai fi zis că eram frate și soră, amândoi cu părul deschis la culoare și cu ochii verzi. Niciunul din noi nu știa cine este sau ce vrea să ajungă, așa că ne-am făcut actori. Ne petreceam nopțile mâncând într-un birt deschis non-stop, care se numea Chief's, el în blugii lui rupți, eu în haina mea de blană, fumând, bând bere, mâncând ouă și dezbătând subiecte precum pentametrul iambic sau întrebându-ne dacă Pinter 16 era cu adevărat un geniu sau doar un șarlatan. Aveam

să devenim niște actori grozavi, faimoși și bogați. Inventam povești despre noi înșine, ne costumam și interpretam roluri. Fiecare era pentru sine personajul său preferat.

Doar că eu eram haina de blană, iar el geaca de blugi. Le purtam atunci când ne întâlneam, când ne luam la revedere și, în ciuda tuturor bețiilor noastre, a partidelor de sex și a certurilor, nu reușeam să le dăm jos.

La spectacolul de licență, el l-a jucat pe Romeo cu un ochi vânăt. Se pricopsise cu el în vacanța de Crăciun, după ce i-a tras un pumn în față unuia care mă ceruse în căsătorie pe când eram la o băută într-un club. Era ora trei dimineața și noi începuserăm să bem de pe la șase. Bărbatul spusese ceva ce nu prea am reușit să aud, iar deodată ne-am trezit cu toții în frigul năprasnic.

Se rostogoleau prin zăpada înghețată de pe mijlocul drumului, cărându-și pumni și picioare. Sângele se aduna în băltoace mici și roz printre petele negre de pietriș. Oamenii s-au adunat în jurul lor, încurajându-i, strigând și aclamând. Erau exact genul de oameni la care te-ai fi așteptat să fie pe afară la ora trei dimineața.

Urăsc să fiu eclipsată. Înfășurându-mi blana de nurcă în jurul meu, m-am îndepărtat, clătinându-mă pe tocurile mele înalte în timp ce-mi croiam drum prin nămeți până la mașină. Tocmai filmam un prim-plan, eu și blana mea, când îl văd pe el că vine alergând spre mine. Șchiopăta. Îi curgea sânge din nas, iar mâinile îi erau zdrelite. Tipul celălalt purta inel, astfel că pe unul din obraji avea o tăietură de sus până jos.

– Târfă ce ești! a strigat el traversând parcarea. Târfă infectă și nenorocită!

Și uite cum începem cu Mamet. [17]

> GEACA DE BLUGI: Eu îți apăr nenorocita de onoare și tu îți iei tălpășița ca o nemernică!
>
> BLANA DE NURCĂ: Treci în mașină!
>
> GEACA DE BLUGI: Du-te dracului!
>
> BLANA DE NURCĂ: Treci în afurisita de mașină!
>
> GEACA DE BLUGI: Am spus să te duci dracului! Sau

poate nu m-ai auzit! Poate erai prea al naibii de ocupată să ștergi putina!

BLANA DE NURCĂ: Nu te-am pus eu să te iei la bătaie cu el, nu?

GEACA DE BLUGI: Niciun bărbat nu înghite așa ceva.

BLANA DE NURCĂ: Dar mi-a spus-o mie!

GEACA DE BLUGI: Niciun nenorocit de bărbat nu înghite așa ceva, pricepi? Ești prietena mea. Dacă un bărbat îți spune ție ceva, îmi spune mie. Pricepi?

BLANA DE NURCĂ: Du-te dracului!

GEACA DE BLUGI: Du-te tu dracului!

(Pinter face o pauză.)

GEACA DE BLUGI: Ai plecat.

BLANA DE NURCĂ: N-am putut să privesc scena, iubitule. (Lacrimile se adună în colțul ochilor, lacrimi de gin, lacrimi de ora trei dimineața.) Pur și simplu n-am putut să privesc cum îți face rău.

(Mă apucă de umeri; deja o dăm cu repeziciune înspre Tennessee Williams [18].)

GEACA DE BLUGI: Trebuie să te-ncrezi în mine, Louise. Te rog. *(Cap sângerând pe blana de nurcă.)* Am nevoie să te-ncrezi în mine. (*sotto voce*) Am nevoie de tine, iubito. Am nevoie de tine.

(Cortina.)

Numai că acea cortină n-a mai căzut.

Ne-am despărțit cu puțin înainte ca eu să mă întorc în Anglia, extenuată. Descoperisem că nu eram o divă, că nu aveam rezistența necesară pentru o operă de proporții. Și sunt atât de multe feluri prin care poți să spui cuiva „Du-te dracului“ înainte să începi s-o crezi cu adevărat!

Îmi închipuisem că pasiunea, teatrul și dragostea sunt una și aceeași – cea din urmă fiind dovada existenței celorlalte două. Însă

exact contrariul era adevărat: teatrul și pasiunea sunt niște deghizări foarte ingenioase pentru o dragoste care nu a prins niciodată rădăcini.

Am dat haina de blană unei prietene din New York. Era greoaie la purtat și m-am simțit foarte ușurată să scap de ea. Însă la puțin timp după aceea, am început să simt că-mi lipsește ceva.

Am crezut că-mi pot schimba năravul cu ușurința cu care mi-am schimbat și haina.

Însă de-atunci sunt încă în căutarea celei potrivite.

G

Prietene 19

O idee bună este să nu mergi niciodată la cumpărături cu o prietenă. De vreme ce ea reprezintă un dușman inocent, va încerca inconștient să înlăture toate variantele care ți se potrivesc de minune. Chiar dacă este cea mai loială prietenă din lume, care pur și simplu te adoră și își dorește ca tu să fii cea mai frumoasă, eu rămân la convingerea mea: du-te singură la cumpărături și apelează numai la specialiști pentru sfaturi. Cu toate că e posibil ca ei să aibă interesul să vândă, cel puțin nu sunt implicați emoțional.

Mie, personal, mi-e teamă de următoarele tipuri de prietene:

1. *Cea care vrea să fie exact ca tine, care se îndrăgostește la prima vedere de aceeași rochie, care se scuză dinainte spunând: „Sper că nu te deranjează, dragă, dar noi două nu ieșim prea des împreună și oricum ne putem telefona înainte ca să ne asigurăm că nu o purtăm în același timp etc., etc.“ Tu te înfurii, însă nu îndrăznești să te manifești, iar a doua zi returnezi rochia.*
2. *Prietena cu un buget mai redus decât al tău, care nu s-ar gândi niciodată să-și cumpere același fel de haine*

ca tine (adevărul e că numai la asta visează). Probabil că tu crezi că pentru ea e o adevărată plăcere să meargă la cumpărături cu tine. Mie mi se pare o cruzime psihică și sunt întotdeauna dureros de stânjenită de rolul de vioara a doua pe care unele femei le rezervă pentru prietenele lor. Și, în plus, prezența ei nu îți este de niciun folos, pentru că acest tip de prietenă va fi de acord cu tot ce vei alege tu și te va încuraja cu și mai mare entuziasm atunci când se întâmplă ca vreun lucru să nu-ți stea tocmai bine.

3. *În sfârșit, prietena care trăiește pentru haine și al cărei sfat ți-l dorești. Această femeie răsfățată și încrezătoare în forțele proprii va monopoliza atenția vânzătoarelor din magazin, care adulmecă numaidecât un potențial client. Te vei trezi uitată de toți și încercând să-ți spui părerea nu referitor la ce-ți stă ție bine, ci la ce-i stă bine prietenei tale.*

Morala: întotdeauna du-te singură la cumpărături. Femeile care merg la cumpărături însoțite de prietene or fi ele populare, dar elegante cu siguranță NU.

Sunt în drum spre Notting Hill ca să-i fac o vizită unei prietene cu care scriu, Nicki Sands. În urmă cu vreun an am început să lucrăm împreună la un scenariu. Niciuna din noi nu este cu adevărat o scriitoare, un posibil motiv pentru care proiectul nu prea avansează. Ne întâlnim cu religiozitate de două ori pe săptămână, pierzând vremea cu ceea ce aș putea numi o fundătură în cariera noastră. Totuși, scrisul ne asigură un alibi folositor, cu ajutorul căruia reușim să parăm orice întrebare stânjenitoare de tipul: „Și, cu ce te ocupi?“

Nicki a fost model pe la sfârșitul anilor ’70, începutul anilor ’80, iar acum trăiește împreună cu directorul unui studio de înregistrări într-o casă uriașă cu două fațade în Notting Hill. Se urăsc unul pe celălalt fără ascunzișuri. Niciunul din ei nu este nevoit să muncească, așa că își pierd vremea rătăcind dintr-o cameră în alta și căutând noi modalități pentru a se tortura unul pe celălalt.

Eu ajung pe la 10.30 și îi găsesc pe Nicki și pe Dan tăind frunze la câini în bucătăria lor în stil Santa Fe. Au un aparat pentru capuccino

pe care niciunul nu știe să-l folosească, așa că stau în picioare în fața șemineului decorativ și a grătarului electric, cu cești goale în mâini.

Din când în când, unul din ei face o încercare, iar celălalt abia așteaptă să comenteze.

– Așa, pune cafeaua înăuntru și învârte mânerul… Nu! Nu, nu, nu, nu, nu!

– Taci din gură!

– Isuse, *iar* faci totul pe dos!

– Nu-i adevărat!

– Aburi! Se presupune că ar trebui să iasă aburi!

– Taci din gură! Care-i problema ta?

– Care-i problema mea? Mai întrebi? M-am trezit de la șase și încă n-am reușit să-mi beau afurisita de cafea!

Să citești instrucțiunile e ca și cum ai trișa.

După un timp, Dan se dă bătut și își face un Nescafé. Triumful ingineriei italiene în valoare de trei sute de lire iese din nou victorios. Eu și Nicki hotărâm să ne bem cafeaua în oraș și să discutăm despre dezvoltarea subiectului. Dar nu facem decât să mergem până la Tom's, cafeneaua de la colțul străzii care are și un magazin cu mâncare organică, și să întoarcem pe toate părțile relația eșuată a lui Nicki.

– El crede că arată încă tânăr! izbucnește ea printre dinți, aplecându-se cu un gest teatral peste masă, ca și cum discreția ar fi totuna cu considerația. Adică, ieri mi-a spus că cică arată de treizeci și cinci de ani, nicio zi în plus! Aproape că m-am înecat cu capuccino! (Probabil erau în oraș.)

Vorbește cu mine, însă privirea îi este ațintită asupra ușii, în caz că ar intra cineva mai slab, mai frumos ori mai la modă. Lucru care nu se întâmplă aproape niciodată. Sunt cât pe-aci să mă confesez ei cu privire la faptul că s-ar putea ca și eu și soțul meu să avem o problemă, când deodată scoate un țipăt, mă apucă de mână cu putere și mă trage peste masă.

– Dumnezeule, Louise! îngaimă ea cu răsuflarea tăiată. Uite geanta despre care vorbeam! Chiar acolo!

Eu zâmbesc și dau din cap.

M-am obișnuit cu felul de-a fi al lui Nicki. Și m-am obișnuit ca ea să mă ignore.

Nicki este una dintre acele femei care nu au decât o singură prietenă odată. Își sleiește de puteri prietenii cu nevoia ei constantă de atenție, dar este prea competitivă pentru a tolera mai mult de o femeie în viața ei. Mi-am dat seama de lucrul ăsta de ceva vreme. Cu toate acestea, să cultiv noi prietenii nu a fost nicicând punctul meu forte. Deși sunt o persoană întru totul sociabilă, adică sunt fericită să pierd o oră pălăvrăgind cu indiferent cât de multe persoane, nu mă pricep deloc la genul ăsta de destăinuri sincere și de confidențe, ceea ce reprezintă temelia unei prietenii de durată cu o femeie. Tânjesc să mă deschid în fața cuiva și să nu țin seama de formalități, dacă viața mea nu ar fi așa o harababură. Însă acum nu e momentul potrivit. La urma urmelor, dacă aș începe să dezvălui cuiva cele mai intime probleme ale mele, ar însemna să fac și ceva în privința lor. Iar pentru pasul ăsta nu sunt încă pregătită. Într-o zi, când o să mă mai adun, poate că o să am și o amică de suflet.

Între timp, Nicki nu așteaptă de la mine să-i fac vreo destăinuire intimă, ci doar să fiu cu ea și să-i cânt în strună. Iar cântatul în strună îmi convine de minune. E ușor, deloc solicitant, căci nu atingem subiecte mai complicate decât ultimele apariții în materie de rujuri sau, cu toate că n-am să pot niciodată să-mi permit, beneficiile gimnasticii Pilates față de tehnicile de yoga Hatha. Dar aceste escapade săptămânale au farmecul lor. Îmi place să mă lăfăi în excesul și splendoarea haotică din Lumea lui Nicki, întregită de casele în valoare de mai multe milioane de lire sterline, de cremele de față de o sută de lire, de cafelele latte organice de patru lire, în vreme ce mă agăț cu îndârjire de convingerea că, în ciuda banilor lor, Nicki și Dan sunt incredibil de nefericiți. Când propria viață rămâne un mister de neînțeles și de nerezolvat, puține sunt lucrurile care îți aduc mai multă alinare decât să fii înconjurat de suflete la fel de zbuciumate.

După ce am dat pe gât destulă cofeină cât să ne podidească plânsul, ne-am întors pe jos acasă la Nicki și ne-am azvârlit gențile pe podeaua sufrageriei în stil marocan. Cam orice lucru pe care Nicki și Dan îl rătăcesc este găsit în cele din urmă ascuns printre pernele din chilim care acoperă încăperea. Au reușit să facă până și perdele din

covoare orientale vechi, astfel încât atunci când te afli în sufragerie ai impresia că ești înghițit de o geantă de voiaj uriașă.

Apoi am urcat la etaj, în biroul în stil victorian al lui Nicki. Ea s-a pus în fața calculatorului, care iese dintr-o nișă făcută să arate ca o măsuță de toaletă vintage, iar eu m-am așezat pe canapeaua extensibilă. Canapeaua este o piesă de mobilier autentică, dureros de incomodă și evident concepută să le țină treze pe femeile din epoca victoriană.

– În regulă, spune Nicki, care se întoarce spre calculator, deschide documentul nostru și rulează cursorul în jos până unde am rămas. Aici am ajuns, pagina 15! anunță ea triumfătoare.

Indiferent de cât de mult muncim sau cât de des ne întâlnim, tot la pagina 15 rămânem.

– Așa, unde ne-am oprit? încerc eu să fiu cât mai entuziasmată.

– Jan era pe cale să-i dezvăluie lui Aaron motivul pentru care a plecat de acasă.

– A, da. Bun. Și ce am decis în privința asta?

Nicki trece în revistă notițele pe care le-am făcut la cafea.

– Știi, nu cred că am ajuns la vreo concluzie clară.

– Nu avem nicio idee?

Ea se uită din nou prin notițe.

– Nu prea văd nimic care să arate ca o idee *convingătoare*.

– Păi, bine atunci. Nu contează, spun eu, mutându-mă mai spre marginea canapelei. În regulă. Hai să ne punem mințile la contribuție!

În cameră se așterne o liniște de mormânt. Undeva, în depărtare, se aude un câine lătrând. Nicki își roade pielița de la un deget.

Deodată, precum un glas divin, vocea lui Dionne Warwick cântând *Walk on By* răsună de pe scări. Într-o secundă, Nicki e în picioare.

– Dumnezeule, nu-mi vine *să cred* că face asta acum! Nemernicul!

– Ce face? întreb eu.

– Îl imită pe Dionne Warwick! țipă ea.

Dând ușa de perete, zbiară în josul scărilor:

– Știu ce vrei să faci, nemernicule! *Știu* exact ce vrei să faci!

– Dumnezeule, Nicki, dar ce face?

Nu mă prind deloc de ce se întâmplă.

– *Exersează!* țipă ea dându-și ochii peste cap. Nu pricepi? Acum urmează să ia cu asalt banda de alergat!

Își acoperă capul cu mâinile ei frumos îngrijite.

– M-a apucat o durere groaznică de cap! Simt cum îmi zvâcnește o venă chiar *aici!* Și arată cu degetul către tâmpla stângă. Nu pot lucra în condițiile astea! Pur și simplu nu pot! Te superi? *Trebuie* să plec de aici!

Așa că ne ducem la cumpărături.

Ca să mergi la cumpărături cu Nicki ai nevoie de rezistență fizică, răbdare și tărie de caracter.

Câtă vreme ne rezumăm la cafenele și la casa ei mă simt în regulă, însă de îndată ce ne aventurăm la cumpărături, cumpărături de haine în adevăratul sens al cuvântului, prăpastia uriașă dintre viața ei și a mea iese la iveală fără milă. Brusc, tot acel farmec parcă scos din revista *Hello!* și toate acele intimități pe care ni le-am împărtășit una alteia se evaporă, iar eu devin pe deplin conștientă de diferența clară și insurmontabilă a statutului meu.

În primul rând, ea este înaltă, incredibil de suplă, cu picioare lungi și un bust nemaipomenit. Așa că, ei bine, e ca și cum m-aș duce la cumpărături cu un fotomodel.

În al doilea rând, se îmbracă de la Prada și Loewe, Harvey Nichols și Jo Malone, magazine cu mult peste bugetul meu modest. Sunt obișnuită să-mi joc rolul de Columbo, să-mi târăsc picioarele prin magazinul Harvey Nichols de la o cabină de probă la alta, îmbrăcată în trenciul meu la mâna a doua, în vreme ce ea defilează în chiloți prin tot raionul, alegând mormane de haine de toate culorile și stilurile posibile. Vânzătoarele o adoră. Iar la mine se uită ca la un câine pricăjit.

Ocazional, Nicki mă încurajează să probez și eu ceva. Au existat câteva dăți, adânc întipărite în memoria mea, în care m-am trezit stând în fața unei oglinzi din cabina de probă, îmbrăcată cu o rochie

care nu-mi venea bine, având păr pe picioare și fiind încălțată cu o pereche de adidași ponosiți, doar ca s-o văd pe Nicki ieșind din cabina alăturată, purtând exact aceeași rochie (doar că o mărime mai mică) și arătând, ați ghicit, ca un fotomodel!

De vânzătoare îmi este cel mai milă. Se fac că nu văd, zâmbesc și te mint frumos. Minutele par ani când încearcă cu disperare să ne facă să cumpărăm ceva, fie pe una din noi, fie pe amândouă sau pe niciuna.

Nicki se încruntă, se bosumflă și caută o colecție inexistentă de lenjerie intimă, în timp ce eu mă târăsc înapoi în cabină, disperată să mă ascund din nou sub trenciul și bereta mea. Mai târziu, o ajut să care pungile de cumpărături. Ea îmi zâmbește și mă mângâie ușor pe cap, iar eu o aud în drum spre mașină văitându-se cât de greu este să găsești haine pe măsura ta atunci când porți 36 și ai aproape 1,80 metri înălțime.

Dacă m-ar împușca, ar fi mult mai rapid și mai puțin dureros.

Cam așa arată rutina noastră, doar că lucrurile sunt pe cale să se schimbe.

Mulțumită lui Madame Dariaux, următoarea dată când ne întâlnim nu mai port un trenci la mâna a doua și nici bereta maro. Și deja am fost la cumpărături. De una singură.

M-am gândit mult la asta și m-am pregătit din vreme. În mod normal, nu mi-aș îngădui nici să mă uit la vitrine. Îmi spun mie însămi că nu am banii necesari, așa că e o tortură și simplul fapt de a privi. Sau îmi spun că sunt prea grasă. Voi cumpăra atunci când voi fi mai înaltă (când voi ajunge la 1,80 și la măsura 36). Dar de când am purtat sarafanul bleumarin la serviciu, Colin m-a tachinat întruna, strigându-mă „vulpoaica". Apoi, într-o sâmbătă, s-a petrecut cel mai extraordinar lucru.

Cineva m-a observat.

Un bărbat.

Eram în pauza de prânz și eram lihnită. Nu doar înfometată, ci pur și simplu moartă de foame. Dădusem fuga până la un Prêt à Manger și-mi cumpărasem o salată cu ton și o negresă. Întorcându-mă la teatru, m-am ascuns înăuntrul amfiteatrului gol și m-am ghemuit într-unul dintre acele separeuri capitonate cu catifea roșie ca să

mănânc. Să mănânc este, de fapt, o exprimare frumoasă. Ce am făcut eu în realitate a fost să tabăr pe mâncare, acțiune întregită de mici plescăituri. Eram aplecată asupra caserolei în vederea unui consum maxim într-un interval minim de timp. Așa cum mănâncă o fată când e singură, de obicei în fața televizorului și îmbrăcată în pijamalele din care n-a ieșit o zi întreagă. Numai că eu nu eram singură. Cineva mă urmărea cu privirea.

Nu l-am recunoscut. Purta blugi și un tricou de un albastru spălăcit, avea părul închis la culoare, aproape negru, și ochi căprui, pătrunzători.

Stătea acolo, pur și simplu, cu mâinile în buzunare, uitându-se fix la mine. Iar când i-am observat prezența, puțin mi-a lipsit să nu mă înec cu o caperă.

– Haios loc ți-ai găsit să mănânci, a spus el zâmbind.

„O, Doamne, vreun tehnician", m-am gândit eu. „Unul dintre tipii ăia care pictează decorul și în același timp își lasă la vedere posteriorul. Șterge-o și lasă-mă în pace!"

– Dacă mă duc sus, o să-mi șterpelească cineva negresa și chiar mi-e foame, am explicat eu pe un ton tăios.

Numaidecât, mi-am îndreptat din nou atenția asupra devorării totale a ospățului meu, însă el continua să stea acolo, vârându-și și mai adânc mâinile în buzunare și legănându-se pe călcâie înainte și înapoi.

– Ești nouă pe-aici? Nu te-am mai văzut, a continuat el pe un ton politicos.

– Nu, lucrez la casa de bilete.

Eu terminam fiecare propoziție de parcă aș fi încheiat întreaga conversație, însă el aștepta, îndurând cu stoicism tăcerea și indiferența mea. Mi-am privit fără poftă mâncarea. El îmi întrerupsese elanul și mă făcuse să-mi dau seama că mâncam salata de ton cu o lingură.

Mi-a pus mai multe întrebări, despre orele de lucru de la casa de bilete, ce cred despre trupă, dar în cea mai mare parte a timpului s-a holbat la mine. Nu pricepeam ce voia de la mine, însă mă făcea să mă simt prost și stânjenită. În cele din urmă, am aruncat restul salatei, mi-am cerut scuze și am plecat. Odată ajunsă înapoi la casa

de bilete, i-am povestit lui Colin despre prânzul meu ratat.

– Ei bine, mica mea vulpoaică, la ce te aștepți? a râs el turnându-mi o ceașcă de ceai îndulcit cu zahăr. Te place.

– Pe mine?! Fii *serios,* Col!

– Acceptă realitatea, Ouise! Omul te place. Și, apropo, nu e un simplu tehnician: el este noul și îndemânaticul nostru director, iar numele lui e Oliver Wendt. O partidă bună, dacă mă întrebi pe mine!

M-am simțit ciudat, un pic rău, entuziasmată și ca o adolescentă.

– Și mă place? am repetat eu.

Colin se apropie și mă îmbrățișează pe la spate.

– Da, Louise, te place. Mai bine te-ai obișnui cu gândul.

La sfârșitul zilei, când să plec de la teatru, l-am văzut pe Oliver Wendt fumând o țigară pe treptele clădirii.

Având în vedere că era o persoană pe care nu o mai văzusem până atunci, deodată apărea peste tot.

– Noapte bună, Louise! a strigat el după mine.

Eu m-am oprit și m-am întors.

– Știi cum mă cheamă!

– Da, a răspuns el stingând mucul de țigară cu călcâiul. Iar numele meu este Oliver, așa că acum îl știi și tu pe al meu.

Mă privea fix în ochi. Mi-am simțit inima bătându-mi cu putere în piept, răsunând până în capul meu aparent gol pe moment. M-am întors, zâmbind în sinea mea.

– Noapte bună, Oliver! am spus eu, iar pe măsură ce vocea s-a stins în urma mea, am fost sigură că și el a zâmbit.

Am mers spre casă cât de încet am putut, dorindu-mi să nu pierd acel impuls de adrenalină pe care îl simțeam în toate membrele. În noaptea aceea, pe când stăteam în pat alături de soțul meu, a fost pentru prima oară când nu am căzut de-a dreptul într-un somn adânc.

Duminică m-am trezit devreme, cu mult înainte ca soțul meu să facă ochi, și m-am îndreptat spre Oxford Street. M-am dus la Top Shop,

rătăcind ore întregi prin magazinul cavernos, fascinată de monitoare, de muzica vibrantă și vasta selecție de articole de îmbrăcăminte.

În cele din urmă, după ce am probat cel puțin jumătate din marfă, m-am hotărât pentru o pereche de pantaloni largi, de un gri metalic, și un cardigan mulat, de un roz pal. După care, înviorată de noua mea achiziție, am intrat vizavi, la Jones, de unde mi-am cumpărat niște botine negre, cu toc mic și subțire. Și iată că, într-o singură după-amiază, ceea ce n-am putut niciodată să fac s-a întâmplat: am scăpat de bereta maro și de trenciul la mâna a doua, renăscând ca pasărea Phoenix în toată splendoarea hainelor mele de la Top Shop.

Luni la prânz trebuie să mă întâlnesc cu Nicki la Tom's. Ajung cam târziu, căci Nicki e deja acolo, dând pe gât un latte cu disperarea unui drogat. Își ridică privirea, iar eu îi fac semn cu mâna. Dar, în loc să-mi întoarcă salutul, se încruntă. Ceva nu se potrivește în peisaj.

– Scuze că am întârziat, încep eu, punându-mi haina pe scaunul liber dintre noi. Ai ajuns de mult?

Ea mă examinează, privirea ei înregistrând fiecare detaliu al ființei mele.

– Arăți diferit, conchide ea.

– Da, zâmbesc eu, bucuroasă că a observat.

– Pantalonii ăștia sunt *noi!*

Asta nu este o observație, ci o acuzație ofensatoare.

– Da, spun eu trăgând un scaun și unduindu-mi mândră șoldurile.

– Când ai fost la cumpărături? mă întreabă ea.

– Duminică.

Mă așez, iar un tânăr cu păr țepos și șorț vine să-mi ia comanda.

– Cu ce pot să vă servesc?

Zâmbește, iar ochii îi strălucesc. În mod normal, ar trebui să dau din mâini ca un controlor de la traficul aerian ca să mă bage cineva în seamă, așa că asta e o schimbare plăcută. Îi întorc zâmbetul.

– Ce aveți bun azi? întreb eu.

– Păi… avem supă, care astăzi e de ardei roșii copți, adică se servește

rece și, se oprește el făcându-mi cu ochiul, păreți exact genul de persoană care preferă supa rece.

– Chiar așa? chicotesc eu.

Nicki nu se mai poate abține.

– N-avem timp pentru așa ceva! Avem treabă!

– Pot s-o aduc numaidecât! se oferă el.

Totul e atât de plăcut!

– Ar fi minunat. Și un suc de portocale, te rog.

– Nicio problemă. Proaspăt stors?

– Desigur.

– Mă gândeam eu, spune el zâmbind.

– Scuză-mă!

Nicki își trântește ceașca pe farfurioară.

– Am comandat ceva acum mai bine de douăzeci de minute, dacă nu te superi!

– Imediat.

Când să plece, îmi mai face o dată cu ochiul. Nicki e scoasă din minți.

– Serviciile aici sunt îngrozitoare! Iar mâncarea e din ce în ce mai proastă! Doamne, m-am săturat! Haide! Și aruncă o bancnotă de cinci lire pe masă. Hai mai bine să mergem la Angelo!

Își pune pe ea haina de sibir de la Prada și coboară furtunos scările.

– Îmi cer scuze, apuc eu să-i spun tânărului cu păr țepos pe când fug s-o prind din urmă.

Nicki mă așteaptă nerăbdătoare în stradă.

– Ascultă, hai mai bine să mergem acasă, spune ea. Pregătesc eu ceva de mâncare.

– Bine, accept eu și o pornim spre casă în liniște.

Când ajungem, Dan este în bucătărie, trimițând un fax.

– Hei, Louise, arăți grozav! Ai mai slăbit?

– Nu, mersi, Dan. Doar mi-am cumpărat o pereche nouă de pantaloni.

– Sunt chiar frumoși. Ia întoarce-te!

Fac o piruetă micuță, iar Nicki își dă ochii peste cap. Își aruncă haina pe cuier și ne dă la o parte ca să treacă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Dan! Sunt doar niște pantaloni, spune ea printre dinți, scoțând alimentele din frigider și azvârlindu-le pe masă.

– De unde i-ai luat? continuă el.

– Dan! exclamă Nicki, în timp ce bombardează un castron de lemn cu niște roșii organice, crescute pe araci. Cui îi pasă?

– De la Top Shop, răspund eu.

– Top Shop! exclamă el, uimit. Fetele mele se îmbracă de la Top Shop!

– Nu, nu-i adevărat, spune Nicki trântind ușa frigiderului. Nimeni din cunoscuții tăi nu se îmbracă de la Top Shop.

– Ba uite că o fac acum. Cât au costat?

– O nimica toată, treizeci și cinci de lire.

– Fugi de-aici!

Întregul concept de a cumpăra haine pentru o sumă atât de derizorie ca treizeci și cinci de lire este complet nou pentru el.

– Dan, lasă-ne, avem treabă! îi ordonă Nicki arătând cu degetul către ușă.

Dar el rămâne pe loc, imperturbabil.

– Tu de ce nu te îmbraci de la Top Shop, Nicks?

– Nu-mi spune Nicks!

Taie ceva cu cuțitul și bucățelele zboară în toate părțile.

– Haide, de ce nu-ți cumperi și tu niște pantaloni așa frumoși ca ai lui Louise?

Ea se întoarce, ținând cuțitul în mână și cu ochii îngustați ca niște dungi subțiri.

– Pentru că, dragul meu, nu sunt nevoită să-mi cumpăr haine de la Top Shop. Îmi permit să-mi cumpăr haine decente de la un designer

bun. Cu toții încercăm să ne descurcăm cât mai bine în funcție de posibilități, iar Louise a făcut o treabă nemaipomenită. Nu e ușor pentru fetele care trebuie să se încadreze într-un buget și, bineînțeles, unele siluete, să spunem așa, îți dau mai multă bătaie de cap.

Se întoarce cu spatele, iar cuțitul lovește tocătorul cu un pocnet.

Preț de un moment se așterne o liniște deplină. Dan se uită la Nicki și nu-i vine să creadă.

– Dumnezeule, dar ești o scorpie impertinentă! spune el în cele din urmă.

Nicki se întoarce încă o dată și mă privește. Ochii ei sunt lipsiți de viață, ca ai unui rechin.

– N-am vrut să sune așa. Am vrut doar să…

Dan dă să plece.

– Îmi pare rău, Louise. Îmi pare sincer rău.

– Să nu îndrăznești să-ți ceri scuze în locul meu! strigă ea în urma lui.

El a plecat, iar bucătăria se cufundă în liniște.

– Bun, se întoarce ea către mine zâmbind. Când vorbește, tonul îi e dulce ca mierea. Vrei ton în salată?

– Nu. Nu, mulțumesc, e tot ce pot eu să îngaim.

Cu mișcări unduitoare, se întoarce la tocat.

– Servește-te!

Eu și Nicki nu am trecut niciodată de pagina 15. Am decis că avem viziuni artistice diferite, așa că am luat-o pe drumuri diferite. Nu observaserăm nimic până atunci, însă acum asta era tot ce puteam vedea.

Având în vedere că ne întâlneam de două ori pe săptămână, ar fi trebuit să-mi lipsească mai mult decât îmi lipsește în realitate.

H

Soți 20

Există trei tipuri de soți:

1. *Nevăzătorul, care spune: „Ăla este un costum nou, dragă?“ când în sfârșit îți observă compleul pe care l-ai purtat de vreo doi ani încoace. Chiar nu are niciun rost să începi o discuție cu el, cel mai bine e să-l lași în pace. Căci o parte bună tot are: te lasă să te îmbraci după bunul plac.*
2. *Soțul Ideal, care observă tot, este cu adevărat interesat de hainele tale, îți dă sugestii, înțelege moda, o apreciază, îi place să vorbească pe acest subiect, știe ce te avantajează cel mai bine și de ce ai nevoie și te admiră mai mult decât pe toate femeile din lume la un loc. Dacă ești suficient de norocoasă să ai un astfel de bărbat, nu-l lăsa. Este un specimen extrem de rar.*
3. *Dictatorul, care știe mult mai bine decât tine ce ți se potrivește, decide dacă stilurile actuale sunt bune sau nu și îți spune la ce magazin sau croitor ar trebui să mergi. Ideile acestui tip de bărbat în materie de modă sunt câteodată învechite, dar de cele mai multe ori se întâmplă să fie atât de marcat de felul în care se îmbrăca mama lui, încât gusturile lui sunt cu cel puțin vreo douăzeci de ani în urmă.*

Indiferent ce tip de soț ai, sfatul meu este să iei partea bună a lucrurilor și să încerci să-ți temperezi așteptările pe care le ai de la el. Până și cel mai devotat bărbat ajunge la un moment dat să fie distrat sau uituc, în ciuda tuturor eforturile tale de a-l cuceri. Dacă ești înțeleaptă, atunci vei îngădui ca acest lucru să treacă neobservat. Este mai bine să-ți dezvolți un simț puternic al stilului propriu decât să te bazezi prea mult pe părerea altuia… fie el chiar soțul tău.

Îi întind soțului meu, Nevăzătorul, o cană cu ceai tocmai pregătit.

Traversez sufrageria și pun cana pe măsuța rotundă de lângă el.

Își ridică privirea.

– Ai slăbit, observă el.

Mă opresc ca un iepure încremenit în luminile farurilor.

– Da, încuviințez eu.

Și preț de o clipă sunt sigură că va observa. Preț de o foarte lungă secundă, pare ca și cum ar lua la cunoștință că încet, dar sigur, totul s-a schimbat în ceea ce mă privește. Îmi port altfel părul. Am cumpărat mai multe articole noi de îmbrăcăminte. Am început să frecventez cu seriozitate sala de sport. De câteva săptămâni încoace, am făcut zeci de mici modificări, așteptând în tăcere un răspuns de orice fel.

Și iată-l în sfârșit: a observat.

Apoi, la fel de brusc, nu vreau să-i știu părerea. După ce ani buni am fost ca și invizibilă, mă aflu deodată în centrul atenției soțului meu, ceea ce e mult prea greu de îndurat. Ba chiar mă înfurie.

Dar se întâmplă să am noroc.

– Să nu slăbești prea mult, spune el dispărând din nou în spatele ziarului *The Sunday*.

Eu respir ușurată. Sunt în siguranță.

Eu iau suplimentul de modă al ziarului *The Sunday Times* și mă așez pe marginea canapelei. Ia stai puțin. De ce e o ușurare? Care ar mai fi motivele schimbării mele de look dacă nici măcar nu vreau ca soțul meu să o observe?

Joc destul de bine rolul unei femei care citește ziarul, dar de fapt să-mi adun gândurile.

Mă schimb. Repede. Totul a pornit destul de treptat, însă acum deja capătă proporții. Nu pot să-mi explic: lucrurile care erau perfect acceptabile cu un minut în urmă sunt deodată de nesuportat. La început era vorba numai de haine, dar acum el se strecoară în toate aspectele vieții mele: felul în care mănânc, dorm, gândesc. Arunc o privire persoanei ascunse de după zidul de ziar din celălalt capăt al camerei. Aici e necazul: pot să ascund acest lucru de el? Și chiar vreau să fac una ca asta?

Îl aud râzând pe înfundate.

– Emisiunea aia a lui Clive are niște recenzii *groaznice*.

Clive Foster este cel mai vechi rival al soțului meu și amândoi îl detestăm. Spun „amândoi" pentru că ăsta e unul dintre lucrurile care ne menține relația. E un fel de camaraderie în a defăima oamenii de succes, ca o pasiune comună. Iar Clive este unul dintre preferații noștri. Nu numai că seamănă la fizic cu soțul meu, ceea ce înseamnă că vânează aceleași roluri, dar are în mod considerabil și mai mult succes. Și de parcă astea n-ar fi fost suficiente motive, în momentul de față împart seară de seară scena în piesa *Importanța de a fi onest* 21. Soțul meu își petrece mare parte a serii încercând să-l eclipseze pe scenă, iar Clive se răzbună retezându-i replicile amuzante. E o treabă urâtă. Dar cel mai mult îl detestăm pe Clive pentru că se află acolo, plin de entuziasm și hotărâre, iar asta e cât se poate de amenințător pentru oameni ca noi.

El izbucnește din nou în râs.

– Măi să fie! I-au precizat până și numele! „Clive Foster este groaznic de prost distribuit în rolul lui Ellerby!" Superb!

– Bietul Clive! șoptesc eu.

Bietul Clive?

Pe neașteptate, mi-e milă de Clive. Da, Clive, care obișnuia să reprezinte în casa noastră întruchiparea a tot ce e rău și demn de dispreț. Deodată, să obții ce vrei, să te avânți în mijlocul scenei și să-ți asumi riscuri nu mai pare atât de supărător. Ce e cu adevărat neplăcut este modul în care ne ascundem în spatele propriei mediocrități sterile și în care ne desfătăm cu eșecurile altcuiva care

măcar are curajul să încerce.

Atunci am început să pierd firul poveștii.

– Bietul Clive! am zis din nou, de data asta mai tare.

Ziarul se lasă în jos, iar soțul meu mă privește de parcă aș fi nebună.

– Bietul Clive? Ce, ai luat-o razna? Omul e o bestie!

Acum ar fi momentul să îi țin isonul. Dar n-o fac.

– Și de ce, mă rog?

– Louise, ce-i cu tine? Știi bine de ce!

Ziarul se ridică înapoi.

Simt cum înlăuntrul meu începe să clocotească o furie de neînțeles. Ar trebui s-o las baltă. Să închid ochii și să mă fac că nu observ. Dar nu pot.

– Scuză-mă… dar cred că am uitat motivul pentru care Clive te deranjează atât de mult.

Niciun răspuns.

Haide, las-o baltă. Ridic, pentru a doua oară, suplimentul de modă. Apoi, dintr-un motiv dincolo de puterea mea de stăpânire, îl las jos din nou.

– Poate pentru că nu e așa cum ai vrea tu să fie? Pentru că are curajul să-și dea pe față ambițiile?

Ziarul rămâne neclintit. Din spatele lui se aude glasul soțului meu:

– Te porți ridicol. Nu vreau să am această discuție cu tine.

– Nu vrei să ai această discuție? Nu *vrei*… nu poți alege tu ce discuție să avem sau nu!

Ziarul tot nu se mișcă.

– Nu sunt nevoit să vorbesc cu tine atunci când ești irațională.

Simt cum mă înroșesc de mânie. Inima îmi bate atât de tare, încât aproape că urlu următoarele cuvinte:

– Nu sunt irațională!

El pufnește din spatele ziarului.

– Numai ascultă-te ce spui!

Îmi pierd controlul. Înainte să-mi dau seama, mă aflu în cealaltă parte a camerei, sfâșiindu-i în două ziarul care ne desparte. Soțul meu mă privește cu o expresie de teamă amestecată cu neîncredere. Când vorbesc, vocea îmi este răgușită și mi-e greu să-mi recapăt răsuflarea.

– Să nu mă mai ignori *niciodată!* Discuțiile se încheie când am terminat amândoi de vorbit! *Amândoi!*

Mototolesc ziarul în mâini, făcându-l ghemotoc. El mă apucă de încheietura mâinii.

– Șterge-o de aici! spune pe un ton absolut dezinvolt. Valea, Louise!

Eu mă dau înapoi. El se apucă să netezească ziarul, însă eu mă apropii, înșfac paginile și le azvârl în cealaltă parte a camerei. De data asta are să mă bage în seamă.

– Dacă nu vrei să vorbești cu mine, atunci de ce m-ai luat de soție?

El mă privește cu dezgust.

– Tu numești asta vorbit? Asta crezi tu că e arta conversației? Soțul meu face acum pe englezul sadea. Aș fi foarte fericit să vorbesc cu tine într-un mod calm și rațional.

– Ba nu, n-ai fi! Doar ce am încercat și mi-ai spus că nu vrei să ai discuția asta cu mine! Niciodată nu avem discuția asta! Noi doi am purtat mai puține discuții decât toți cei pe care îi cunosc! Și cum de ești tu arbitrul a tot ce e calm și rațional? De ce nu putem avea o discuție irațională? De ce nu putem să spunem orice vrem?

El rămâne rece și calm, uitându-se la mine cu ochii lui albaștri-deschis.

– Ca de exemplu?

Încep să mă simt prost și încurcată. Apoi, ca din neant, spun:

– Nu facem sex niciodată.

Lumea din jur parcă se topește, întocmai precum cea a lui Salvador Dalí. Tocmai am atins un nou nivel al absurdului. El râde de mine, uimit din cale-afară.

– Ce legătură are asta cu Clive sau cu emisiunea lui TV?

Sunt nebună, așa par. Însă ceea ce spun e adevărat. Așa că repet.

– Nu facem sex niciodată.

El se oprește din râs, destul de brusc, întocmai ca Anthony Hopkins în rolul unui psihopat.

– Și ce? Sunt o grămadă de oameni care nu au parte de sex tot timpul.

Respirația îmi încetinește și mă calmez. Mă aud spunând un alt adevăr:

– Nu ești atras de mine.

El chibzuiește.

– Ești o femeie foarte atrăgătoare, Louise, când nu te porți ca o vrăjitoare.

Ridică din umeri și începe să vorbească pe tonul lui de relații cu clienții, cel pe care îl folosește când încearcă să obțină rambursuri de la agenții de vânzări care nu vor să plătească:

– Îmi pare rău dacă nu te satisfac sexual. E evident că nu am același libido ca tine.

Cuvântul „libido" îl rostește printre dinți, plin de dezgust.

Îmi e rușine că sunt atât de vulgară. Doar că am obosit să-mi tot fie rușine.

Mai spun un ultim adevăr:

– Nu cred că libidoul meu e neobișnuit de mare.

El se ridică, se îndreaptă spre ușă și zâmbește grațios.

– Atunci e vina mea. Face o mică plecăciune. Eu sunt cel cu probleme.

El e mai presus de mine și de libidoul meu animalic. Căci, la urma urmelor, eu sunt din Pittsburgh, un loc unde oamenii și-o trag, se bat și se bășesc.

– Unde te duci?

Vocea mea sună tânguitoare și goală.

– În grădină. Asta dacă nu mai ai și altceva să-mi spui.

Zici că joacă într-o piesă de Noël Coward. 22

– Ah, cât îmi plac discuțiile noastre de duminică dimineața!

La naiba cu Noël Coward!

– Cred că ar trebui să mergem la un consilier marital, îmi scapă mie.

El mă privește de sus până jos.

– N-ai decât!

– Dar trebuie să mergem împreună!

– Louise, tu ești cea care are probleme. Căsnicia mea e perfect în regulă.

Încă o dată mă trezesc de una singură în ținutul părăsit al sufrageriei. Ziarul rupt este singura dovadă a existenței umane.

Cuvintele „Dacă ești înțeleaptă, atunci vei îngădui ca acest lucru să treacă neobservat“ îmi răsună neîncetat în minte. Nu sunt înțeleaptă. Dar nu înțeleg de ce.

Mă duc în dormitor și privesc afară pe fereastră. Cum poate face asta? Cum poate să-și vadă în continuare de treburile casnice când totul în jurul nostru se destramă? Cumva reușește.

Îl urmăresc cum rearanjează tomberoanele de gunoi din spatele casei după mărime și conținut. Și face treaba asta metodic, cu seriozitate. Așa trebuie. Trebuie să creadă că e cu adevărat o chestiune importantă. Că astfel el ne ține departe de haosul de orice fel: de cel al suprafețelor prăfuite, de violența cărților aranjate inegal, de dauna ireparabilă a castronului cu fructe în care se află o ceapă lângă un măr. El este cavalerul rătăcitor, ce are drept misiune salvarea unei domnițe care nu dorește să fie salvată. O domniță care nici măcar nu vrea să fie domniță și care s-ar culca mai degrabă cu balaurul decât cu cavalerul.

Și atunci îmi dau seama. Îmi amintesc de momentul în care a comentat faptul că am slăbit. Păstrez imaginea în minte. Iată că răspunsul iese la iveală, limpede ca lumina zilei. Adevărul este că nu vreau ca el să mă bage în seamă, să mă alinte, să mă atingă sau să-mi spună cât de drăguță sunt. Tot ce vreau e să mă lase în pace.

La urma urmelor, nici eu nu vreau să mă culc cu el.

Amândoi am fost orbi.

Stau pe marginea celui mai mare pat pe care-l poți cumpăra din Regatul Unit.

„Fermoarul“ a fost desfăcut, paturile despărțite, iar în curând pereții dormitorului vor fi neîncăpători pentru a cuprinde cele două siluete adormite, care continuă să se îndepărteze una de cealaltă.

În următoarele săptămâni am devenit obsedată de Oliver Wendt, cunoscut și ca Bărbatul Care Mă Poate Vedea.

Petrec o grămadă de timp plimbându-mă aiurea prin teatru, cu slaba speranță că îl voi întâlni și că voi fugi apoi, în cazul în care s-ar întâmpla asta. Mă trezesc stând la pândă, ca un urmăritor, în preajma barului său preferat, ascunsă în întuneric pe strada de vizavi, țintuită în loc de o dorință disperată și confuză. Ciudat este că (pe atunci nici nu-mi dădusem seama) dorința pe care o simt este de fapt pentru propria persoană – pentru aceea pe care o văd reflectându-se în ochii lui. Nu țin neapărat să intru în vorbă cu el sau să-l cunosc. Vreau doar să fiu văzută de el.

– Rapoartele astea trebuie duse jos? Le duc eu.

– Dar, Louise, de-abia te-ai întors de-acolo, le putem duce mai târziu.

– Oh, nu-i nicio problemă. Absolut nicio problemă.

Și dusă am fost, bătând clădirea în lung și-n lat ca o creatură de basm, condamnată prin cine știe ce blestem malefic să rătăcească veșnic pe pământ în căutarea propriei oglindiri.

Treaba asta continuă o vreme: ne întâlnim, ne holbăm unul la celălalt, după care eu o iau la sănătoasa. Dar, într-o zi, când pur și simplu nu am mai putut să îndur, m-am autoinvitat să bem ceva împreună.

El fumează în foaier. În seara asta urmează să fie premierea unei noi piese, iar amenajarea scenei nu merge tocmai ca pe roate. I-a pus pe toți tehnicienii să lucreze peste program, în timp ce el se chinuiește cu pachetul de Marlboro Lights.

Se presupune că terminasem programul, ca să nu mai spun că nici nu trebuia să vin azi la serviciu, dar așa mi s-a întâmplat în ultima perioadă. Mă trezesc „apărând la serviciu“ fără vreun motiv anume, pierzând vremea prin foaier, plimbându-mă pe holuri, ca posedată

și cu ochii în patru, de fiecare dată foarte aproape de pragul isteriei.

Îl văd, după care dau numaidecât fuga la toaleta doamnelor de la etaj, ca să-mi verific machiajul. Apoi îl mai verific o dată.

Trag adânc aer în piept, fac o rugăciune și pornesc către Nemesisul meu.

– Salut, ce mai faci?

N-ai idee cât o să mă coste asta. Vocea mi-e cu trei octave mai ridicată, iar mâinile îmi tremură, însă toate astea nu mă opresc totuși din a-mi închipui că sunt cea mai sexy și ispititoare ființă de pe planetă și că practic fac parte dintr-un film care se desfășoară chiar sub ochii mei, completat de o senzațională coloană sonoră, lumini și un scenariu de milioane.

Mă privește așa cum obișnuiesc fumătorii atunci când expiră fumul, cu ochii pe jumătate deschiși, pe jumătate încruntați, evitând fumul înțepător al propriei țigări.

– Grozav, Louise. Tu?

Ah, vorbește! Inima îmi tresare, îmi palpită, iar eu mă înec cu a doua rotocoală de fum.

– Sunt, ei bine… sunt însetată, răspund eu dându-mi părul pe spate. Chiar așa!

El mă privește ca și cum n-aș fi în toate mințile.

– Însetată?

Eu zâmbesc. Ce diferit este când mă privește el de parcă n-aș fi în toate mințile față de cum o face soțul meu.

– Da, insist eu. N-am fost nicicând mai însetată. Aș putea spune chiar moartă de sete!

Atunci îi pică fisa. Aproape că o pot auzi căzând. Râde și deschide larg ușa. Ieșim în aerul rece al nopții și traversăm strada până la barul lui preferat. Îmi comandă o băutură și ne așezăm amândoi pe scaunele periculos de înalte de la bar, încercând să legăm o conversație.

Fiecare relație are de trecut un obstacol. Al nostru s-a dovedit a fi conversația.

Este greu să începi o conversație dacă premisa ta de bază este să nu

divulgi nimic despre tine însăți. De exemplu, el îmi pune o întrebare: de unde vin și ce caut la Londra, iar eu încerc, în cel mai încântător și amuzant mod, să nu-i spun pe față că sunt măritată. Îmi învârt mâna prin aer, străduindu-mă să-mi ascund verigheta. Nu știu de ce nu o dau jos. Presupun că nu pot. Pur și simplu. Așa că iată-mă aici, cu mâna strânsă pumn, chicotind ca o maniacă și parând fiecare întrebare cu o alta.

– Și de când ești în Londra?

– Nu știu, de ani buni. Care e culoarea ta preferată?

– Culoarea mea preferată?

(E minunat să fii atât de infantil… nu-i așa?)

El își aprinde încă o țigară.

– A… ei bine, cred că verde. A ta?

– Roz aprins și auriu sclipitor.

– Adică auriul?

– Ei, nu chiar. Nu auriul simplu. Îmi place doar cel sclipitor.

O, Doamne, mă străduiesc *mult* prea tare. Îmi trec mâna prin păr și încep să examinez sticlele de la bar ca un alcoolic inveterat. Te rog, te rog, să nu se aștearnă momentul ăla de liniște! Despre ce am putea vorbi, despre ce…

– Vorbește-mi despre tatăl tău!

El ridică din sprâncene și îmi aruncă o privire care ar putea fi descrisă ca Privirea Fascinației Totale.

– Cum era?

– Bătrân. Dar al tău?

Întrebarea a fost rapidă.

– Cinstit, răspund eu cu amărăciune, prinsă cu garda jos. Tatăl meu este un om foarte cinstit.

Și pentru că am spus ceva care chiar era adevărat, se uită la mine cu un real interes.

– E o calitate de apreciat.

– Da… presupun că așa este.

Și fixez cu privirea paharul de băutură de parcă ar fi un glob de cristal, în care urmează să citesc viitorul.

După douăzeci de minute, Oliver se scuză că trebuie să plece, motivând că seara premierii nu va mai avea loc dacă nu se duce să pună în ordine câteva lucruri. Ca decorul, de exemplu.

Ne întoarcem la teatru mergând cât mai lent cu putință, cât să nu ne oprim de-a dreptul în mijlocul străzii.

– Deci, când o să-ți pot face cinste de-adevăratelea cu o băutură? îndrăznește el privindu-mă dintr-o parte, de după o perdea de fum.

– Nu… nu sunt sigură, mă bâlbâi eu.

Oricât de ciudat ar părea, sunt prinsă cu garda jos. Una este să am fantezii și să-mi fac scenarii ca o femeie nebună, și cu totul alta e ca obiectul imaginației mele să-mi și răspundă. Și, pe lângă asta, ce fac mai exact? Nu pot să stabilesc o întâlnire cu altcineva, sunt măritată! Dar o altă voce din capul meu, una blândă și înțelegătoare, îmi șoptește: „Hei, care-i problema? Calmează-te! Nu e ca și cum te-ai culca cu el… doar… doar o să… o să bei ceva, asta e tot! Nu?“

După care mă întorc la scenariul meu, încercând din răsputeri să întruchipez femeia fatală.

– Cred că mi-ar plăcea să merg undeva unde n-am mai fost niciodată, ocolesc eu răspunsul, arzând mocnit pe dinăuntru și aruncându-i o privire de după o șuviță de păr à la Veronica Lake. 23

Privirea „Ai luat-o razna?“ își face din nou apariția.

– Ei bine, spune el pe un ton cam iritat, de unde se presupune că știu eu pe unde ai mai fost tu?

Bună observație.

Ridic din umeri cu nonșalanță și intru direct în panoul publicitar al unui restaurant.

– O, Doamne! Îmi pare atât de rău! La naiba! Ce fac? Îi cer scuze unui panou din lemn!

El mă privește în vreme ce eu mă chinuiesc să scap de specialitățile zilei. Odată eliberată, mă apucă de brat cu un fel de autoritate grijulie, pe care o folosești de obicei cu bătrânii, și mă conduce în siguranță înapoi la intrarea teatrului.

– În legătură cu băutura aia… el așteaptă, însă eu nu pot gândi. Trebuie să fie într-un loc perfect, privat, cât mai departe de panourile publicitare ale restaurantelor și de oamenii care mă cunosc…

El începe să devină agitat.

– Ce-ar fi să mă gândesc și-ți spun? sugerez eu.

– Chiar te rog.

El zâmbește și dispare în foaierul care se umple cu repeziciune. Eu rămân încremenită pe treptele de la intrare, cu inima bătându-mi nebunește și palmele transpirate. Mulțimea de oameni mă înghite, învolburându-se în jurul meu ca un curent de apă în jurul unui bolovan dintr-un pârâu.

Am făcut-o. Am preluat controlul propriei vieți și, de bine, de rău, nimic nu o să mai fie la fel vreodată.

O săptămână mai târziu, las un bilețel în căsuța poștală a lui Oliver Wendt. În colțul din dreapta jos al bucății de hârtie verde smarald am scris:

N-am fost niciodată la Ritz.

Zilele trec, iar eu nu primesc niciun semn. Niciunul.

I

Garderobă ideală 24

Pentru o femeie elegantă:

9 a.m. *Fuste de tweed în nuanțe maronii de toamnă și pulovere asortate, iar pe deasupra o haină de blană din cele obișnuite. Pantofi maro, cu toc mediu și o geantă din piele de aligator încăpătoare, tot maro. (O femeie cu adevărat elegantă nu poartă niciodată negru dimineața.)*

1 p.m. *Un costum cu manșete și guler de blană, uni (nu negru și nici maro) și o căciulă de blană asortată. Pe sub sacou, un pulover asortat, o bluză din jerseu sau o rochie fără mâneci.*

3 p.m. *O rochie de lână într-o nuanță care să se asorteze sau să contrasteze cu: o haină frumoasă, viu colorată.*

6 p.m. *O rochie neagră de lână, nu foarte decoltată. Te va purta pretutindeni, de la bistro la teatru, oprindu-se pe drum la toate petrecerile și cinele informale din agenda ta cu evenimente mondene.*

7 p.m. *O rochie neagră din crep, de data aceasta decoltată, pentru cinele mai formale și restaurantele mai elegante. Cu o căciulă albă din blană de nurcă.*

8 p.m. *O haină asortată și o rochie care la Paris se numește „de cocktail", dar care în realitate este mult prea elegantă pentru o astfel de ocazie, însă numai bună pentru premierele de teatru și cinele la patru ace.*

10 p.m. *O rochie lungă și formală, care poate fi purtată de-a lungul întregului an (ceea ce înseamnă că ar trebui să ocolești catifeaua și imprimeurile).*

9 p.m., iar eu mă aflu în capătul străzii Whitehall îmbrăcată cu un costum bleumarin de gabardină, cu o bluză maro tricotată de la Kookai, cu anchior în V, și o pereche neagră de pantofi cu baretă. Bluza de la Kookai se mulează frumos pe corp, însă are tendința să se deșire la subraț. Trebuie să țin minte să rămân cu sacoul pe mine. Trec pe la Sushi Express ca să-mi iau micul dejun: un smoothie de fructe și un ceai verde la pachet. O parte din noul meu regim. Astăzi nu o să mănânc dulciuri. Nu am s-o fac. Îmi cumpăr totuși o banană în plus, pentru orice eventualitate. Soarele e orbitor, iar eu fug de-a lungul străzii ca să prind verdele. M-am învățat acum să alerg pe tocuri – am fost nevoită. Am fost promovată manager la casa de bilete, așa că-mi petrec toată ziua alergând în susul și în josul scărilor, între ghișeul din hol și biroul de la etaj. O alegere destul de neobișnuită pentru acest post; nimeni nu a fost mai surprins decât mine atunci când l-am primit. A fost un impuls enorm pentru încrederea mea în propria persoană. Pot spune că eu și soțul meu nu ne mai vorbim. Cu noua mea slujbă ne este mult mai ușor să ne prefacem că suntem prea ocupați sau prea obosiți ca să comunicăm. Niciunul din noi nu e pregătit să-l asculte pe celălalt ce are de spus.

1 p.m. Sunt în vestiarul de la sala de sport, împreună cu vreo alte treizeci de femei, toate având cam o oră la dispoziție să ne îmbrăcăm

în costumele de sport mulate, să lucrăm până năduşim, să facem un duş, să ne uscăm părul şi să ne grăbim înapoi la serviciu. De când mi-am reînnoit abonamentul acum câteva luni, am reuşit, în mod miraculos, să vin aici de patru ori pe săptămână. N-am mai făcut atâta mişcare de când frecventam cursurile de dans. Şi încep să se vadă rezultatele.

Vestiarul sălii de sport este, de asemenea, locul unde descoperi cu adevărat corpurile şi ţinutele altor femei. Toate petrecem o grămadă de timp examinându-ne pe furiş una pe cealaltă cât timp lucrăm la banda de alergat. Şi toată lumea încremeneşte în loc când blonda înaltă şi bronzată iese de la duş. Ne prefacem că ne aranjăm părul, dar… da, chiar are celulită!

Viaţa e plină de surprize. Cine ar fi crezut că prezentatoarea de ştiri în costumul ei Armani şi cu telefonul lipit de ureche („Sunt la sală! L-A S-A-L-Ă!“) ar purta nişte chiloţi albi şi demodaţi de la Marks&Spencers cu un sutien negru prin care se vede tot? Însă transformarea surpriză a săptămânii îi aparţine fetei cu părul castaniu-deschis, cu breton în stilul Laurei Ashley 25, aşa cum se purta prin 1984, în rochia ei înflorată care, când se dezbracă, scoate la iveală un sutien roz din mătase şi nişte chiloţi cu jartiere asortate, desuuri şi nişte picioare care ar fi făcut-o să plângă pe Ute Lemper 26. Până şi blonda cea înaltă rămâne cu gura căscată în mijlocul încăperii cu duşuri. Eu îmi pun pe mine un tricou albastru scurt până la buric, o pereche asortată de colanţi, iar în picioare nişte adidaşi Nike caraghios de scumpi. Sunt sigură că ard mai multe calorii prin simpla încercare de a încăpea în colanţi decât făcând toate exerciţiile la un loc.

3 p.m. M-am întors la serviciu curată, dar cu părul încă umed (competiţia pentru cele trei foehnuri e acerbă) şi îmbrăcată tot în costumul meu bleumarin. Singura diferenţă e că am renunţat la pantofii cu baretă. Atâta poate o femeie să ţopăie pe propriile călcâie înainte să-şi dea duhul. Temperatura a crescut considerabil, astfel că sacoul meu atârnă pe spătarul scaunului, lăsând complet la vedere bluza deşirată de la Kookai. Am s-o repar eu. Aşa am să fac. Mâine. Între timp, o să scap de firul ăsta care atârnă… privesc cu un soi de indiferenţă cum jumătate din mânecă se desface în mâinile mele.

Se presupune că ar trebui să completez raportul săptămânal al

vânzărilor, însă tocmai m-a lovit criza de după-amiază. E o defecțiune biologică ce mă face să fiu incredibil de deprimată între orele trei și patru ale fiecărei după-amiezi, fără excepții. Teoria mea este că sunt genetic programată să trag un pui de somn în intervalul ăsta, dar din păcate nu trăiesc într-un climat favorabil siestei. Consecințele sunt dramatice. Dorința de viață se scurge din mine și, în loc să mă concentrez asupra cifrelor sau a depresiei nervoase, vizualizez în minte tot felul de metode de sinucidere. Atârnând la capătul unei funii, zăcând fără cunoștință pe pat, plutind în josul unui râu. Sau o tunsoare drastică.

Telefonul de pe biroul opus sună și, năspustindu-mă asupra lui să răspund, îmi prind piciorul într-o capcană invizibilă din linoleumul cenușiu. Îmi agăț ciorapul și reușesc să ratez și apelul telefonic. Din fericire, Colin pune ibricul pe foc (întâmplător se află în zonă) și scoate ca prin minune o cutie cu biscuiți Jammie Dodgers. („Două la preț de una, dragă. Doar *puțin* fărâmați.“) Eu îmi caut disperată banana pentru cazuri de urgență și o găsesc pe fundul genții, devenită un fel de pulpă maro. La naiba! Starea de bine îmi revine gândindu-mă la doza de zahăr, iar Colin mă asigură că a fost un noroc chior ce s-a întâmplat cu Sinéad O'Connor: cele mai multe dintre femei nu ar reuși să poarte cu eleganță un cap complet ras. Asta doar dacă nu ar aspira la vreo carieră de luptător profesionist.

6 p.m. aduce cu sine o a doua inevitabilă stare de agitație. Indispoziția care se așterne în birou pe la 4.45 – acea oră a deznădejdii, când mersul acasă pare un zvon crud și nefondat – dispare, iar la 5.55 este înlocuită de o atmosferă de bâlci. Se dansează, se cântă și se spun glume. Colegii se bat pe umăr unii pe alții și își țin ușa deschisă între ei în timp ce ies în fugă din birouri, râzând și cântând. Cei din tura de noapte își fac apariția, arătând de parcă ar fi condamnați la închisoare pe viață. Am la dispoziție o oră și ceva să ajung acasă și să mă schimb, după care trebuie să mă întorc la teatru pentru premiera noii piese în care joacă soțul meu. După spectacol ia cina cu agentul lui și cu regizorul, care se așteaptă să fiu și eu acolo, în rolul meu de „soție“ mândră și devotată. Simt cum mă apucă durerea de cap numai când mă gândesc la asta. Mă hotărăsc să-mi dau jos ciorapii, fiindcă ruptura e mult prea urâtă ca să ies așa pe stradă, și încerc să-mi bag din nou picioarele umflate în pantofii mei cu barete. Îmi îmbrac sacoul și ies pe ușă, luând-o la

goană pe strada Whitehall până acasă.

7 p.m. Am făcut repede un duș și mi-am împrospătat machiajul. În încercarea de a arăta cât mai frapant și mai sofisticată (stând pe WC am citit din revista *Vogue*), mi-am creionat sprâncenele cu un creion de la Kohl, iar acum arăt de parcă aș avea sindromul Down. Încerc să compensez monosprânceana aplicând un strat gros de ruj roșu și, înainte să-mi dau seama, sunt copia fidelă a lui Bette Davis din *Ce s-a întâmplat cu Baby Jane?* 27. Ștergându-mă frenetic cu niște dischete demachiante, îmi dau seama că a experimenta un look nou cu zece minute înainte de a fi nevoită să ieși pe ușă este evident o idee proastă. Reușesc să-mi reduc machiajul la ceva asemănător lui Joan Crawford și scotocesc prin sertarul cu lenjerie după o pereche de portjartiere asortate. O să scap oare vreodată de prostul obicei de a păstra ciorapii rupți pentru situații de genul „în caz că"? În sfârșit găsesc portjartierele și mă îmbrac cu noua mea rochie neagră, scurtă și cu paiete, o croială în stil Karen Millen dintr-un satin gros și negru, cel dintâi lucru pe care l-am cumpărat cu ocazia promovării. În rochia asta zici că sunt Audrey Hepburn și îmi place la nebunie. Totuși, NU pot spune același lucru și despre pantofii cu baretă atunci când îi încalț din nou. Picioarele mă dor îngrozitor. Apuc o poșetă mică de seară, din satin negru, pe care am găsit-o la reduceri, și încerc, fără prea mult succes, să înghesui în ea întregul conținut al genții mele, dar mă gândesc că e în regulă, că probabil diseară nu o să-mi trebuiască agenda, acul și ața și cele șapte tampoane. (Ciclul trebuie să-mi vină abia peste o săptămână.) Mă străduiesc să mă rezum la un ruj, o pudrieră și la portmoneu, dar nu înainte de a face un scurt exercițiu mintal de vizualizare, pe care l-am învățat din cartea *Acceptă-ți teama, dar nu te lăsa inhibat de ea* 28. Pe când fac semn cu mâna unui taxi care să mă ducă la teatru, îmi dau seama că sunt cu doar cincisprezece minute în întârziere.

8 p.m. Stăteam de una singură la barul teatrului, când, ca prin minune, zăresc doi vechi prieteni, pe Stephan și pe Carlos. Stephan este scenograf, iar Carlos lucrează ca peruchier la Compania Regală Shakespeare. Își iau ceva de băut și dintr-odată lucrurile par să se amelioreze. La urma urmelor, o să am și eu nevoie de câteva băuturi ca să pot rezista până la sfârșitul serii și ca să las impresia că eu și

soțul meu suntem cel mai fericit și tăcut cuplu de pe fața pământului. Asta a fost. Haide, dă-i înainte, încă una și gata.

Măiculiță, barmanul ăsta e tare drăguț!

10 p.m. Cina cu agentul soțului meu și cu regizorul lui la The Ivy. Sunt puțin cam cherchelită. Soțul meu tot nu-mi vorbește (ăsta e deja nivelul Tăcere Avansată), totuși m-a salvat din a mă îneca în cadă. De obicei nu îmi ia atât de mult să fac baie, dar se pare că nu prea îmi nimeream gura la cină.

Aș putea să mă reapuc de actorie. Am flirtat toată noaptea cu regizorul, care nu-și putea lua ochii de la mine. Cred că am făcut o adevărată impresie.

3 a.m. Mă întreb ce face Oliver Wendt și cu cine.

J
Bijuterii 29

Conținutul cutiei de bijuterii a unei femei este o cronică a trecutului ei: cu mult mai grăitoare decât sertarul cu lenjerie intimă, dulăpiorul din baie sau chiar conținutul genții. Povestea pe care o spune cutia de bijuterii este una romantică și, din fericire pentru tine, lungă și plină de pasiune.

Bijuteriile sunt singurele elemente menite să exprime eleganța unei ținute, iar eleganța bijuteriilor ține de un aspect strict individual. Așa că este imposibil să spui că numai un anume fel de bijuterii ar trebui să fie purtat. Un lucru este totuși sigur: o femeie elegantă, fie ea o iubitoare de bijuterii la fel de împătimită pe cât sunt și eu, nu ar trebui niciodată să cedeze propriei fantezii, riscând astfel să ajungă un pom de Crăciun.

La final, un cuvânt și viitorilor soți: un inel de logodnă este de cele mai multe ori singura bijuterie veritabilă a unei femei, așa că vă rog: investiți într-unul de o dimensiune respectabilă. Șocul provocat de prețul unui inel de bună calitate va dispărea pe dată atunci când vă veți vedea logodnicele arătându-l mândre tuturor prietenelor și rudelor. Și, în al doilea rând, nu subestimați niciodată avantajele pe care le aveți atunci când cumpărați de la cele mai bune magazine. O cutie de la Cartier, Asprey sau Tiffany va fi aproape la fel de apreciată ca inelul însuși. Iar

Închid cartea și o las ușor pe piept. Imaginează-ți că primești o cutie de bijuterii de la Cartier sau de la Asprey! Cât despre Tiffany, nu am intrat niciodată, nici măcar să mă uit. Mă întreb cum o arăta înăuntru. Sau cum ar fi să intri acolo, la braț cu bărbatul iubit, știind că, atunci când vei ieși, vei purta un inel cu diamant sau poate cu un safir înconjurat de briliante. Mă holbez la mâna care mi se odihnește pe plapumă și încerc să-mi imaginez un diamant strălucitor, care-ți ia ochii, chiar pe degetul meu inelar. Închizând un ochi, mă concentrez cât de tare pot, dar, chiar și așa, tot ce văd este carnea rozalie și puțin ridată de la încheietura degetului.

Privesc către soțul meu, care citește în patul alăturat, și-l urmăresc cum roade cu furie la o pieliță inexistentă de pe degetul cel mare. Citește ziarul de seară de parcă ar fi scris codat, încruntându-se pe măsură ce cercetează pe îndelete paginile în căutare de indicii.

El nu mi-a dat niciodată un inel de logodnă.

A uitat.

Avea de gând să mă ceară de soție, dar e evident că la fel de mult cum ai de gând să respecți programarea de la dentist. Mai târziu mi-a spus că cică nu știa că, atunci când ceri o femeie de soție, obiceiul este să-i dai și inel.

La vremea aceea mi-am spus că relația noastră e mai presus de gesturile astea romantice, că e unică și neconvențională. Și ne-am felicitat unul pe celălalt pentru că nu recurgem la toate acele demonstrații banale și comune ale dragostei noastre. Cuvântul „romantic" l-am căutat o dată până și în dicționar, obsedată să-i justific absența din relația noastră.

– O iluzie pitorească, am citit eu cu glas tare, închizând triumfătoare dicționarul. Vezi? Nici măcar nu există. Romantismul este o minciună.

Iar el m-a aprobat dând din cap cu înțelepciune. Cât e de reconfortant să știi că deșertăciunea din jurul tău e reală!

Dar pe când stau întinsă în pat și-mi imaginez că pe degetul meu gol se află de fapt un inel cu diamant, îmi dau seama că intelectul poate fi teribil de înșelător.

Îmi amintesc ziua când m-a cerut de nevastă. Eram la Paris, în plină canicula. El tocmai terminase de jucat într-o piesă în care avea rolul unui câine, umblând în patru labe de colo colo, astfel că se rănise rău la genunchi. El mergea șchiopătând, iar eu eram răcită. Supozitoarele franțuzești ale dragostei. Toate medicamentele pentru răceală presupuneau administrare intrarectală, așa că am preferat să-mi trag nasul și să strănut, în timp ce ne plimbam prin marele oraș, hotărâți să-i admirăm frumusețea.

Relația noastră ajunsese într-un impas de câteva luni încoace. Știam că urma să mă ceară în căsătorie, pentru că era următorul pas logic, fiind și-așa destul de iritată că nu mă ceruse până atunci. Eram obosită și bolnavă și nu voiam decât să mă întorc în cameră, să mă dezbrac de rochie și să mă întind în pat. Dar știam că el analiza fiecare loc pe unde treceam ca potențial decor pentru cererea lui. Așa că am intrat în joc, prefăcându-mă cât de minunat era totul în jur, căci nu voiam ca proasta mea dispoziție să strice totul și astfel să amâne și mai mult momentul.

Și eram îmbrăcată în rochie pentru că asta porți când cineva te cere de soție.

Am colindat Parisul în lung și-n lat, sperând să găsim pe o bancă ori pe vreo alee îngustă motivul continuării asocierii noastre. În cele din urmă, ne-am așezat la umbra unor copaci din Grădina Luxemburgului.

– Nu ești prea fericită, a spus el în cele din urmă.

– Mi-e teamă că așa este, am aprobat eu.

A așteaptat răbdător în arșița dogoritoare.

– Îți amintești când ne-am întâlnit prima oară, am început eu, simțind deja cum mă cuprinde o stare de leșin, iar tu aveai… aveai o relație cu…

El a închis strâns ochii din pricina soarelui puternic.

– E de domeniul trecutului, a spus el. Știi că așa este.

– Da, dar ce mă sperie este ce a fost înaintea ei.

El a rămas cu ochii închiși.

– Nu a fost nimic înaintea ei, Louise. Cu toții am trecut prin așa ceva.

Dar știam că nu avea cum să dispară. Era ca o a treia persoană sau ca

banca aceea dintre noi.

– Vreau doar să spun că e o reflexie a propriului tău eu… insist.

El a deschis ochii.

– Nu există „propriul eu". Sunt așa cum vreau eu să fiu. A fost o relație normală de prietenie.

– Dar a trebuit să te desparți de ea. Când ne-am întâlnit noi, te-ai despărțit de ea. Prietenii ar trebui să se bucure când întâlnești pe cineva. Îți rămân alături și ajungi să îi cunoști. Nu te întâlnești cu ei în parc într-o după-amiază ploioasă de miercuri și îi anunți pur și simplu că „lucrurile s-au schimbat". Prietenii nu se evaporă sau cel puțin nu după ce ani la rândul, zi de zi, obișnuiau să te strige…

El m-a apucat de încheietură.

– Ce vrei de la mine? Ce vrei cu adevărat de la mine? Vrei să mă prefac că nu s-a întâmplat? Asta vrei?

– Nu, dar nu înțelegi? De unde știu că nu o să se întâmple din nou?

Am încercat să scap din strânsoare, dar mă ținea bine.

– Pentru că n-o să permit așa ceva. Nu o să permit. Glasul îi era sfidător, însă privirea îi era pierdută, istovită. Îți promit, Louise, îți promit că n-o să te dezamăgesc.

Îmi dă drumul, iar mâna îmi cade inertă pe lângă corp. Priveam în gol cărarea cu pietriș. Totul din mine îmi spunea să plec, s-o las în urmă.

Suntem în Paris. E romantic. O familie de francezi trece pe lângă noi, cu tot cu copii și bunici, de parcă ar fi primit indicații scenice de la un regizor nevăzut.

O spun încetișor, dar totuși o spun:

– Dacă asta e firea ta adevărată? Indiferent de cât de mult te-ai străduit, nu poți să negi adevărata ta natură.

El se ridică încet în picioare și îmi întinde mâna.

– Nu vreau să iau de la capăt discuția asta. Ori mă accepți așa cum sunt, ori nu. Totul depinde de tine.

Mă ridic și eu. Îmi spun în sinea mea că sunt proastă, nebună. Mă iubește, nu-i așa? Mi-a spus-o chiar el, nu? Sunt răcită și dramatizez

totul.

Și nu vreau nici să rămân singură.

O luăm la pas. Înaintăm greu pe căldura asta. Ne provoacă o indispoziție din ce în ce mai mare.

În seara următoare mă cere în căsătorie chiar pe Pont des Arts, iar eu accept.

Închid cartea și îmi privesc din nou soțul. Rezolvă jocul de cuvinte încrucișate, tăind metodic fiecare cuvânt pe măsură ce îl găsește și scriind răspunsul cu pixul.

S-a ținut de promisiune, nu m-a dezamăgit.

1. Am trăit tot timpul confortabil, în cele mai bune cartiere, uneori la o distanță de mers pe jos până la West End.
2. Nu a fost niciodată nepoliticos cu mine în public și nici, din câte știu, nu m-a înșelat.
3. A avut grijă de mine, administrând finanțele gospodăriei, îngrijindu-mă atunci când am fost bolnavă și încercând în mod constant să aducă îmbunătățiri locuinței noastre.
4. Spală rufele. De multe ori când vin acasă îmi găsesc hainele pe pat, împăturite în grămezi una peste alta.
5. Când are de lucru în West End, cumpără ziarele de duminică de la stația Charing Cross în drumul lui spre casă ca să putem sta până târziu și să le citim împreună.
6. Deseori, facem plimbări lungi de-a lungul Londrei, târziu în noapte, când orașul e cufundat în nemișcare.
7. Este un bun tovarăș de viață.
8. Iar de cinci ani încoace, mi-a adus în fiecare dimineață la pat ceașca de ceai perfectă.

Cine sunt eu să spun că asta nu e dragoste?

L-am văzut pentru prima oară la petrecerea de după premiera piesei *5 iulie* 30. Era primul meu rol mai important și mă simțeam în al nouălea cer, bucuroasă că reușisem să-l obțin. Publicul ne-a aplaudat la scenă deschisă și toată lumea din trupă era sigură că piesa avea să ajungă în West End. Purtam rochia mea roșie preferată: era lungă, din mătase, strânsă pe corp. Ritmurile vesele și ademenitoare ale muzicii latine umpleau locuința din Ladbroke Grove, unde se ținea petrecerea, iar în bucătărie, niște indivizi făceau cocktailuri, amestecând mai multe tipuri de Margarita. Noi ceilalți dansam în curte, legănându-ne și făcând piruete cu mâinile în sus, râzând zgomotos în aerul rece al toamnei timpurii.

Când a venit, ca un musafir nepoftit, căci făcea parte dintr-o altă trupă de teatru, înalt și suplu, cu părul deschis la culoare și ochii albaștri, abia dacă l-am observat. Nu era genul meu. Juca într-o piesă nouă la Albery și se descurca destul de bine. Însă eu aveam alte planuri. Iubitul cu care locuiam mă înșelase în urmă cu câteva luni. La vremea respectivă am încercat să ignor situația, dar în seara aceea, cu rochia mea roșie și având deja la bord câteva pahare de Margarita, eram hotărâtă să fac o încercare.

Nu știu cum sau de ce, dar am ajuns să ne sărutăm. Dar a doua zi de dimineață, cu o durere îngrozitoare de cap, zăcând nemișcată pe canapeaua extensibilă și rece din garsoniera pe care o împărțeam cu iubitul meu infidel, mi-am dat seama că am făcut o greșeală.

L-am sunat să-i spun că o făcusem de oaie, că a fost o prostie din partea mea și să dea totul uitării, dar el probabil a deslușit confuzia și teama din vocea mea.

– Hai să ne întâlnim la o cafea, a răspuns el. Spune-mi ce te supără cu adevărat. Poate te pot ajuta.

Și uite așa, ne-am întâlnit la o mică ceainărie poloneză de pe lângă Finchley Road, unde serveau ceai cu lămâie la pahar, iar aerul era greu de respirat din cauza mirosului de gulaș. Ploua, noi stăteam la o măsuță din colț, iar el asculta în tăcere povestea lungă și sordidă despre iubitul meu infidel. Mi-am cerut scuze că „mă purtasem urât“, iar el a dat din cap și a spus că era de înțeles, date fiind circumstanțele. După aceea ne-am plimbat, foarte încet și îndelung, pe străzile liniștite din New Hampstead. Mi-a zis că o să mă sune din nou, să vadă ce mai fac.

A doua zi, ne-am întâlnit la cafeneaua în aer liber din Regent's Park. Era prea frig pentru a sta afară, dar nu ne-a deranjat. Să ne fi mutat înăuntru ar fi presupus un angajament mai mare decât eram dispuși să ne luăm, așa că am rămas afară pe băncuțele din lemn, precauți și tremurând. Și din nou i-am povestit lucruri pe care nu intenționam să le spun nimănui, iar el m-a ascultat. Toate sentimentele care se acumulaseră în decursul celor șase luni începuseră acum să se reverse și nu cred că aș mai fi rezistat să le țin în mine.

În ziua următoare, ne-am întâlnit de cealaltă parte a parcului și ne-am plimbat până am ajuns pe o stradă numită Fitzrovia. El s-a oprit și mi-a spus:

– Aici e apartamentul meu.

L-am urmat sus, pe scările în spirală, și am stat amândoi pe canapeaua din camera de zi. Era un apartament micuț, dar totul era imaculat, impecabil. Atât de diferit de garsoniera pe care o împărțeam cu iubitul meu, plină de cărți, hârtii și haine. Aici aveai loc să respiri, totul era vizibil. Am vorbit, iar eu am plâns, spunându-i că nu știu ce să fac. El m-a ținut mult timp în brațe, stând ghemuită la pieptul lui.

După care am mers în dormitor.

Patul era aranjat la dungă, atât de perfect, încât nu făcea nicio cută nicăieri. Cărțile erau așezate pe raft în ordine alfabetică. Totul era alb: cearșafurile, covorul, raftul, biroul. El a luat din raft un volum de poezii. Ne-am așezat pe pat, iar el mi-a citit *Cântecul de dragoste al lui J. Alfred Prufrock* [31]. Când a terminat, lacrimile îi curgeau pe obraji.

Iar acolo, în camera aceea imaculată și pură, ne-am smuls hainele unul altuia, zbătându-ne și zvârcolindu-ne, mototolind cearșafurile perfecte și spulberând liniștea din jur.

După ce am terminat, ne-am îmbrăcat repede, fără să ne privim unul pe celălalt, și ne-am întors în neutralitatea deloc primejdioasă a parcului.

Iar acolo, la adăpostul crengilor unui castan, la o oră după ce făcuserăm dragoste, mi-a mărturisit că el crezuse că… după ce se despărțise de fosta lui prietenă, motivul ar fi fost că… îi era frică să nu cumva… ei bine, să nu cumva să fie ceva în neregulă cu el.

Din ziua aceea nu am mai vorbit timp de câteva săptămâni. Piesa ajunsese în West End. Eu l-am lăsat pe iubitul meu să doarmă pe canapeaua din apartamentul unei prietene. Dar în fiecare zi mă gândeam la celălalt, la cum m-a ascultat el și m-a ținut în brațe și la cât de pașnică, senină și albă era lumea în care trăia.

Apoi a sunat.

Ne-am întâlnit la aceeași cafenea în aer liber, numai că de data asta am stat înăuntru, unde era cald. După câteva momente de liniște stânjenitoare, eu am început să îngaim câteva cuvinte, spunându-i că puteam fi totuși prieteni, însă chiar atunci el s-a întins peste masă și m-a apucat de mâini.

Ochii îi scăpărau de nerăbdare, iar cuvintele i se revărsau unul după altul, ca într-un torent dezlănțuit cu care nu puteam ține pasul. Nu mai fusese nicicând atât de animat, de pătimaș, de viu. Mi-a spus că până atunci îi fusese frică să recunoască. De multă vreme, de prea multă vreme, stătuse singur în apartamentul lui, zi de zi, așteptând să se întâmple ceva, să primească un semn. Fusese cuprins de depresie, până și de dorința de sinucidere și nu știuse ce să facă, încotro s-o apuce. Cu bărbații… încercase, dar îi provocau dezgust. Era scârbit, rușinat. Însă totul fusese doar praf în ochi, nimic mai mult decât o nălucă. Adevărul adevărat era că îi fusese teamă să mai iubească.

Însă asta era de domeniul trecutului.

Acum mă iubea pe mine.

Mi-a strâns și mai tare mâinile. Mi-a spus că a încercat să mă uite, dar că nu a putut. Îl urmăream neîncetat, mă auzea șoptindu-i zi și noapte, gândurile i se învălmășeau în cap, gânduri despre mine.

M-a tras mai aproape de el și m-a privit adânc în ochi. N-am să știu niciodată cât de disperat, de singur și de fără de speranță fusese sau cât de mult îl schimbasem. Din adâncurile sufletului său îl schimbasem.

Deodată, a izbucnit într-un râs euforic și a început să-mi acopere fața cu sărutări și să-mi spună că, atunci când mă văzuse în rochia aceea roșie, a știut pe dată că urma să fiu a lui. Și că tot ce voia era să mă ajute, să aibă grijă de mine și să îmi fie alături.

– Te rog, Louise! Șifonează cearșafurile, umple chiuveta cu farfurii

murdare, atârnă-ți rochia pe umeraș de mijlocul tavanului din dormitorul meu rece și gol! Numai rămâi cu mine!

I-am zâmbit, m-am aplecat și l-am sărutat.

Părea cel mai blând și mai bun om pe care îl întâlnisem vreodată.

– Pari obosită, spune doamna P sfâșiind liniștea dintre noi.

Eu mă uit în tavan.

– Nu mă odihnesc prea bine, răspund eu în cele din urmă.

Se așteaptă să continui, dar nu o fac. Sunt prea obosită să vorbesc, prea obosită să fac orice în afară de a mă cuibări pe canapea și de a dormi. Un păianjen micuț încearcă să escaladeze mulura elaborată din colț. Îl privesc cum alunecă iar și iar câțiva centimetri în jos.

– De ce crezi că nu te odihnești bine?

În glas i se simte frustrarea, tensiunea. Îmi e milă de ea fiindcă este nevoită să participe atât de activ pe durata întrevederii noastre. Probabil că se crede un fel de Freud în varianta feminină, vindecând pacienții de traume profunde și de nevroze. În schimb, se alege cu mine, care nu mai pot de somn.

– Eu și soțul meu… casc eu, încercând din răsputeri să-mi țin ochii deschiși. Nu mai suntem deloc apropiați. Totul în jurul nostru se destramă. Și nu mai pot dormi știindu-l acolo, lângă mine.

– Ce vrei să spui prin „nu mai sunteți apropiați“?

Mă întorc pe o parte și îmi trag genunchii la piept. Nu-mi găsesc nicicum o poziție confortabilă.

– Că ceea ce ne ținea împreună începe să dispară.

– Și ce vă ținea împreună?

Răspunsul îmi vine în minte aproape instantaneu, însă mai rămân o clipă pe gânduri, căci nu era cel la care mă așteptam.

– Frica, răspund.

– Frica de ce?

Păianjenul face o nouă încercare. Și eșuează.

– Frica de singurătate.

Ea se așază picior peste picior.

– Și ce e rău la singurătate?

Păianjenul renunță. Îl văd cum coboară încet din tavan pe un fir invizibil de mătase.

– Nu știu. Obișnuiam să cred că e rău să fii singur. Că aș muri din cauza singurătății. Dar, în ultimul timp, nu mai sunt atât de sigură.

– Louise, îți iubești soțul?

Tonul vocii ei este provocator, dur.

Rămân tăcută pentru o vreme. O rafală de vânt pătrunde prin fereastra deschisă, iar păianjenul se clatină, bălăngănindu-se nesigur. Nu poate fi mai expus de atât primejdiei.

– Nu e vorba de iubire. De fapt, iubirea face totul să fie și mai neclar. Nu e vorba că îl iubesc sau că nu îl iubesc. M-am schimbat. Și nu-mi mai ajunge doar să mă știu la adăpost.

– Așa te simțeai și înainte, la „adăpost"?

– Așa credeam. Dar acum îmi dau seama că de fapt îmi era frică.

Închid din nou ochii. Mă ia durerea de cap.

– E ca atunci când știi ceva și nu mai poți să dai înapoi și să te prefaci că nu știi. Nu mai poți să fii niciodată cum erai înainte.

– Dar poți merge mai departe, îmi amintește ea.

„Așa e, mă gândesc eu, dar cu ce preț?"

Câteva săptămâni mai târziu, întorcându-mă de la serviciu, îl găsesc pe soțul meu stând pe canapeaua din sufragerie, cu haina încă pe el. Arată îngrozitor de la un timp. Prin nu știu ce lege ciudată a naturii, cu cât eu devin mai atrăgătoare, cu atât el mă respinge mai mult. Ca și cum numai unuia din noi i-ar fi îngăduit să arate bine și nicidecum amândurora deodată. În jurul ochilor are niște cearcăne negre, părul îi este ciufulit și neîngrijit, și arată ca și cum a uitat de existența lamei de ras. Ar fi trebuit să fi plecat deja la teatru, să se pregătească de spectacol, dar nu. El este încă aici.

– Oh! fac eu când îl văd stând pe canapea, cu privirea pierdută în neant. Nu ar trebui să pleci?

El îmi aruncă o privire de animal sălbatic, care a fost prins în capcană din întâmplare și forțat să rămână în casă.

Ar trebui să fiu îngrijorată, neliniștită, dar adevărul este că sunt mai iritată decât oricând. Avem un acord nescris, o înțelegere pe care amândoi am respectat-o de luni bune: eu mă duc la serviciu în timpul zilei, iar seara, când ajung acasă, el pleacă. Acum îmi ia din timpul meu și nu-l vreau deloc prin preajmă.

Dar mă așez pe scaunul verde și aștept.

– Trebuie să vorbim, spune el în cele din urmă.

A sosit momentul. Discuția pe care o evităm de luni bune. Nu mă simt prea bine și totuși mă cuprinde o stare ciudată de însuflețire, de calmitate chiar.

– Bine, îl aprob eu. Începe tu.

El mă privește preț de o clipă îndelungată, iar când începe să vorbească, glasul îi este plin de reproș:

– Ești diferită. Te-ai schimbat. Și mă simt de parcă aș fi făcut ceva greșit, dar nu știu ce anume. Cu ce am greșit, Louise? Ce am făcut?

Eu trag adânc aer în piept.

– E adevărat, m-am schimbat. Însă totul a fost spre bine. Cum de nu vezi asta?

– Tot ce văd este că ești mult mai preocupată de felul cum arăți.

– Dar ăsta e un lucru bun. Arăt mult mai bine decât înainte, ar trebui să fii mândru de mine.

– Îmi plăcea mai mult cum erai înainte. Mă simțeam mult mai în largul meu cu tine.

– Vrei să spui că eram mai puțin pretențioasă.

– Vreau să spun că erai mai puțin vanitoasă, mă contrazice el. Mai puțin obsedată de tine însăți.

O să iasă ceva urât. Simt cum mă schimonosesc cu fiecare cuvânt pe care îl rostește. E greu de crezut că e același bărbat pentru care, în urmă cu șase luni, mi-aș fi dat și brațul drept ca să-i fiu pe plac.

– Știi ceva, se presupune că oamenii se schimbă, îi amintesc eu. Și e un lucru bun. Adevărul este că mă placi mai mult atunci când sunt

deprimată. Ei bine, nu vreau să mai fiu deprimată. Nu vreau să-mi petrec restul vieții ascunzându-mă, fiindu-mi rușine cu mine însămi și părându-mi rău pentru felul cum arăt. Am dreptul să arăt bine și să fiu fericită. Și cu siguranță am dreptul să mă schimb!

Tremur toată, resimțind în tot trupul forța declarației mele.

– Oricum, problema nu este schimbarea mea. Cred că adevărata problemă este faptul că nu-ți mai dorești aceleași lucruri.

– Cum ar fi? întreabă el cu glas stins.

– Nu știu… totul. Adică, nu o să avem copii, așa-i? Și atunci, ce o să facem? O să bântuim prin apartamentul ăsta, căutând până la adânci bătrânețe abajurul perfect?

– E chiar așa de rău?

Pur și simplu nu pricepe.

– Da, da, e chiar așa de rău! Nu vezi că ne face rău să stăm aici, ca doi pensionari, fără bucurii, fără pasiune, fără speranță, așteptând ca într-o zi să murim? Ție nu ți se pare un lucru rău?

Preț de o clipă arată ca și cum o să izbucnească în plâns, iar când începe să vorbească, vocea îi este răgușită:

– Chiar așa vezi tu viața noastră împreună? Așa îți închipui că suntem, ca doi pensionari?

Știu că îl rănesc. Dar dacă nu suntem sinceri acum, nu o să mai fim niciodată.

– Da, exact așa.

El rămâne încremenit, cu capul în mâini. Liniștea se așterne între noi, vastă și insurmontabilă. Apoi brusc, prea brusc, se ridică în picioare și urmăresc îngrozită cum traversează încăperea și îngenunchează în fața mea.

– Ar fi trebuit să fac asta mai demult, Louise. Îmi pare rău, am fost atât de egoist…

Se uită în sus la mine, cu ochii lui mari și albaștri. Simt că mi se face rău.

Își vâră mâna în buzunar și scoate o pungă micuță și transparentă.

– Poate că nu am fost prea pasionali. Nu mă pricep prea bine să-ți

arăt cât de importantă ești pentru mine. Îmi pare rău și aș vrea să mă revanșez.

Și spunând acestea, îmi pune punguța în poală. Înăuntrul ei se află trei pietre prețioase mici și de culori diferite. Pare de necrezut. Nu pot să-mi dau seama cum am ajuns de la discuția vieții noastre împreună la cererea asta în căsătorie, atât de bizară și neașteptată.

– Le-am luat de pe Hatton Garden 32. Putem să facem un inel cu ele.

Ar trebui să spun ceva, să par surprinsă sau fericită, dar, în loc de asta, mă holbez la punguță, incapabilă să formulez vreo propoziție coerentă, care să nu exprime șoc sau groază.

– Louise, uite-mă aici, în genunchi în fața ta… Știu că am trecut printr-o perioadă dificilă. Și…

(Am strania senzație că a repetat toate astea. Acum privește în jos, făcând o pauză lungă.) …vreau să-ți dau asta, ca să știi că te iubesc și că îmi pare rău.

Se uită din nou la mine.

E rândul meu. Capul îmi zvâcnește. „Spune ceva drăguț, împăciuitor", îmi zic în sinea mea. Dar când deschid gura, vocea îmi sună rece și indiferentă.

– Ce ai vrut să-mi dai *mai exact?* Niște pietricele colorate într-o pungă?

El nu pricepe.

– Nu e un inel, am dreptate?

– Nu, dar… ar putea să fie.

– Dar nu e. Ce pietre sunt astea?

El clatină din cap.

– Nu le știu după nume.

Apoi mă trezesc că fac ceva cu totul neașteptat: îi înapoiez punguța.

– De ce nu te ridici? îi spun.

El mă privește uimit.

– Louise, te rog!

– Mă rogi ce?

Mă simt deodată cuprinsă de furie. Vreau să dispară din fața mea. M-am săturat de circul ăsta. E jignitor: pietrele, discursul, totul.

– De ce faci asta? îl întreb. De ce faci asta tocmai acum, după atâta timp?

– Pentru că… pentru că nu vreau să pleci.

– De ce? insist eu. Care e diferența dacă rămân sau plec?

El continuă să mă privească, îngenuncheat pe podea.

– Fii sincer, nu mă vrei cu adevărat, nu? Vreau să zic că nu-ți dorești să mă *atingi*, nu-i așa?

– Ba da, vreau să te ating, spune el ferindu-și privirea.

– Atunci de ce n-o faci?

Însă el dă din cap, iar și iar.

Și atunci izbucnesc:

– De ce faci asta? țip eu, cu o voce atât de tare și de ascuțită, încât nici nu îmi mai vine să cred că e a mea. Doar spune-mi! Spune-o! De ce?

– Pentru că, șoptește el acoperindu-și fața cu mâinile tremurânde, când nu ești prin preajmă, nu am încredere în mine.

Eu și soțul meu trecem printr-o „despărțire de probă".

Colin e în căutarea unui chiriaș pentru camera lui liberă. Îi spun că persoana pe care o caută sunt chiar eu, iar el mă privește cu uimire și mă întreabă, cu ochii cât cepele, dacă poate să mă ajute cu ceva. Eu îi răspund că nu e nimic de făcut. Iar de răspunsul ăsta sunt cât se poate de sigură.

Au trecut câteva luni, câteva luni de discuții, certuri, perioade de acalmie, lacrimi. Ne-am dat răgaz „încă o săptămână", iar și iar. E ca și cum ai încerca să amputezi o mână sau un picior cu o lingură.

Mai rezist până la sfârșitul lunii, încă o lună îngrozitoare, după care mă mut.

E marți. Soțul meu mă ajută la împachetat.

– Nu plec în vacanță, îi spun eu, dezgustată și uimită de faptul că el se află lângă mine, dând hainele jos de pe umerașe și împăturindu-le una peste alta.

El mă privește nedumerit.

– Te părăsesc, îl lămuresc eu rostind cuvintele tare și răspicat, așa cum îi vorbești unui surd. Asta sunt eu împachetându-mi lucrurile și plecând.

Dar el mă privește în continuare.

– Îți plătesc eu taxiul, spune el.

Își scoate portofelul și numără bancnotele. Îl urmăresc cu privirea în timp ce el calculează în minte de câți bani se poate lipsi. Pune la loc hârtia de douăzeci de lire, păstrând-o pentru mai târziu. Îmi vine să-l lovesc, să plâng, să sfâșii țesătura vieții noastre împreună de parcă ar fi pânza unei picturi nereușite și să încerc să-i înțeleg în sfârșit

semnificația. El bălmăjește ceva și scoate o bancnotă de zece lire. Am mai trecut prin asta, prin exact aceeași situație, pentru foarte multă vreme.

Îl las să pună banii pe masă. Mă întorc, intru în dormitor, îmi dau jos valiza, cea pe care am adus-o cu mine din Anglia pe când credeam că aveam să ajung o actriță faimoasă, și încep să o umplu cu haine.

Soțul meu iese să se plimbe și, până se întoarce el, eu sunt deja plecată.

Colin locuiește împreună cu colega lui de apartament, Ria, o suflătoare în sticlă și managerul unei galerii, în partea de sud a Londrei, dincolo de farmecul urban al cartierului Brixton. A trecut vremea cafenelelor exclusiviste și a concertelor de prânz din Westminster, înlocuite acum de splendoarea vulgară a sălii de bowling din Streatham și a salonului de bingo Mecca, deschis până târziu în noapte.

Șoferul de taxi mă ajută să-mi descarc bagajele, pe care mi le lasă pe treptele din fața clădirii. Sun la sonerie, iar ușa se deschide, din spatele ei ivindu-se Colin în halat de baie, cu părul ud de la duș și pe fundal răsunând Madonna.

Mă holbez la grămada nedeslușită de bagaje, brusc devenită copleșitoare și de neclintit.

– Îmi pare rău, Col. Ce fac? Ce am făcut?

El mă cuprinde delicat pe după umeri.

– Hai înăuntru. Ia loc. O să-ți pregătesc o cană bună și fierbinte de ceai.

K

Tricotaje 33

Puține sunt femeile care să reziste ispitei unui pulover pufos, de o nuanță plăcută, și câtă dreptate au! Dacă ești friguroasă, ca mine, atunci acesta este într-adevăr singurul articol vestimentar în care te vei simți confortabil și mulțumită de dimineață și până seara, indiferent de anotimp, atât la țară, cât și la oraș. Flanela este bunica universului modei: călduroasă, iubitoare și pe deplin îngăduitoare. (Asta, desigur, dacă nu ești dotată cu un bust generos. Altminteri, este numai în interesul tău să rămâi la niște țesături mai puțin mulate.)

Confecționat din mătase, pentru zilele călduroase, sau din cașmir, un tricot de calitate nu are rival. Iar cu puțină grijă și atenție, poate rezista ani buni, fără nici cel mai mic semn al trecerii timpului. În aceste vremuri tulburi în care trăim, cu moda în continuă schimbare, este liniștitor să știi că acel compleu bluză-pulover, fie el bleumarin sau din păr de cămilă, va fi la fel de elegant și în sezoanele următoare. Este exemplul perfect al tendinței moderne către comoditate și confort.

În primele zile în apartamentul lui Colin n-am știut ce e cu mine, ducându-mă la serviciu năucă și întorcându-mă numaidecât acasă,

ca să-mi petrec nopțile ghemuită în pat, plângând și cu privirea pierdută în tavan. Ținuta aleasă în această perioadă cenușie a vieții mele se compunea, în chip morbid, dintr-un pulover bleumarin din cașmir, purtat, care aparținuse soțului meu. Ani întregi avusesem o relație clandestină cu respectivul pulover, cuibărindu-mă în moliciunea lui călduroasă și îngăduitoare, întocmai ca un copil care nu se desparte de păturica lui preferată. Obișnuiam să i-l șterpelesc din șifonier când era plecat la teatru, grăbindu-mă să îl pun la loc de îndată ce auzeam cheia în ușă.

Nu intenționasem să i-l fur și nici măcar nu sunt sigură de motivul pentru care am făcut-o. Era pus pe spătarul unui scaun din colțul dormitorului, așa că l-am strecurat pur și simplu în valiză, laolaltă cu restul hainelor mele. E preferatul lui, o să-i lipsească. Și poate că acest lucru are o oarecare legătură cu motivul faptei mele. Poate că aștept să văd care dintre noi doi îl va revendica primul.

Apoi plicurile albastre încep să sosească, scrisori de la soțul meu.

Îmi pare rău… Te-am dezamăgit… Îmi pare atât de rău.

Curg una după alta, pline de regrete și păreri de rău, însă în niciuna nu mi se cere să mă întorc acasă.

Mă așteptasem la ceva mai mult. Un gest măreț: el, venind cu un taxi în toiul nopții și cerând insistent să plec acasă cu el. Sau să mă surprindă pe drumul meu dinspre teatru, cu brațul plin de trandafiri. O parte din mine este îngrozită de ideea de a-l vedea la colțul străzii, slab și tras la față, fumând și așteptându-mă. Dar sunt și mai îngrozită de colțurile străzilor care îmi apar pustii, cu o regularitate obsedantă și chinuitoare, pe măsură ce zilele trec, conștientă de ușurința cu care m-a lăsat să plec. Scrisorile nu sunt declarații de iubire, pledoariile unor rezoluții și nici măcar promisiuni pentru viitor, ci doar niște scuze continue și nefericite, la care nu am niciun răspuns. Îmi dă de știre, în felul lui tăcut, că de acum încolo toate colțurile străzilor vor rămâne pustii.

Stau în camera mea, plângând cu sughițuri și vărsând peste tot lacrimi, legănându-mă înainte și înapoi și suflându-mi nasul cu role întregi de hârtie igienică. Nu mă pot întoarce de unde am venit, dar nu pot să sufăr nici situația în care mă aflu acum. Colin încearcă să

mă convingă să ies din cameră, îmbiindu-mă cu tot felul de delicii culinare: biscuiți Bourbon aproape neexpirați, eclere cu ciocolată doar puțin strivite, pui cu sos korma proaspăt, la borcan (ofertă specială, două la preț de unul). Însă mi-am pierdut pofta de mâncare. În schimb, mă târăsc până la magazinul cu specific indian din colț ca să-mi cumpăr conserve de spaghete, pe care le mănânc, de cele mai multe ori, direct din cutie.

Până și Ria, care nu mă mai întâlnise până atunci și care avea toate motivele să fie îngrijorată din pricina indecentei absențe a echilibrului psihic al noii ei colege de apartament, face câteva tentative vizibile de interacțiune. Se oferă să mă ajute să-mi despachetez bagajele și să-mi îmbrac patul cu niște cearșafuri frumoase de in, ba chiar îmi împrumută o veioză delicată din anii '30 din colecția ei de obiecte prețioase. Dar totul e în zadar. Nu vreau să-mi despachetez bagajul. Patul e mult prea mic ca să-mi mai bat capul cu așternuturi frumoase, cât despre decorarea camerei, cui îi pasă? S-a sfârșit. Sunt terminată. M-am transformat dintr-o actriță tânără și promițătoare într-un manager dezamăgit, vânzând bilete pentru piese în care aș fi putut juca chiar eu. Am treizeci și doi de ani și locuiesc într-o debara împreună cu o vedetă a teatrului și cu o fată bătrână.

Îmi iau câteva zile libere de la serviciu. Și după aceea, alte câteva. Când mă întorc la serviciu, am ochii roșii și umflați de atâta plâns și puterea de concentrare a unui copil de trei ani. Trebuie să fac aceleași lucruri de trei sau patru ori până să îmi iasă. Fac greșeli. Colegii mei mă acoperă, dându-mi să fac numai treburi simple, manuale, la care îmi permit să greșesc. Toate deciziile pe care trebuie să le iau simt că mă copleșesc, până și cele mai simple, cum ar fi ce fel de sendviș să-mi iau pentru prânz. Evit dilema nemaimâncând nimic. Am slăbit considerabil și nu am putere nici să mă spăl pe cap sau să-mi aranjez hainele spălate. Port aceeași rochie zi de zi, întocmai ca o uniformă. Dar nu-mi pasă. Tot ce vreau este să ajung acasă, să închid ușa dormitorului și să adorm în puloverul care încă îi mai poartă mirosul, atingerea și care îmi aduce aminte de el.

Și apoi, după vreo trei săptămâni de bocet necontenit, puloverul dispare.

De dimineață îl las strâns frumos pe patul meu, iar până după-amiază ia-l de unde nu-i. Îl caut frenetic prin toată cămăruța mea,

azvârlind afară lucrurile din bagajele pe jumătate nedespachetate și smulgând cearșafurile de pe pat. Apoi îmi extind căutarea în sufragerie și în împrejurimile ei, întorcând pernele de pe canapea și scotocind prin coșul de rufe. Abia după ce am epuizat toate posibilitățile și mă aflu în pragul isteriei, îmi trece prin minte că nu am de-a face cu un caz simplu de pierdere a puloverului, ci cu o răpire.

În mod suspicios, noii mei colegi de apartament s-au retras, amândoi, devreme. Bat mai întâi la ușa lui Colin:

– N-am fost eu! țipă el, încercând să acopere muzica ce răsună de la noul CD al lui Robbie Williams.

– Dar se pare că știi despre ce vorbesc, trădătorule! strig eu supărată, îndreptându-mă cu pași furioși de-a lungul holului ca să bat la ușa Riei.

– Ria, cred că ai ceva ce-mi aparține și îl vreau înapoi!

O voce subțire și apăsată răspunde cu hotărâre:

– Nu.

Sunt uimită din cale-afară.

– Cum adică nu?! E puloverul *meu!* Trebuie să mi-l dai înapoi!

– Nu, nu e bine pentru armonia casei.

De data asta rămân de-a dreptul perplexă.

– Obrăznicătură mică și nerușinată! Cum adică nu e bine pentru armonia casei? Nu are nicio legătură cu armonia casei! Și încep să zgâlțâi amenințător clanța.

Ea întredeschide ușa. La un metru jumătate al ei și cu șosetele cu care e încălțată, Ria seamănă cu un elf pus pe năzbâtii.

– Are foarte mare legătură cu armonia casei, atâta vreme cât cineva anume a renunțat complet până și la încercarea de a-și reveni.

Colin scoate și el capul de după ușa dormitorului său.

– Are dreptate, Ouise.

E mai mult decât pot îndura. Ochii mă înțeapă, iar gâtul mi-e atât de uscat, încât abia pot înghiți.

– Nu vreau să vorbesc despre asta. Dați-mi-l înapoi. Nu am chef de

glume.

Ria mă apucă de mână.

– Dar, draga mea, crede-mă, delăsarea asta nu este calea de a vindeca o inimă rănită. Îți faci mai mult rău decât bine.

Îmi trag mâna.

– Ce contează ce fac eu atâta vreme cât nu deranjez pe nimeni și îmi plătesc chiria? Ce are a face cu voi? Și de ce vă pasă, mă rog frumos?

– Louise…

Ea înlemnește, dar nu mă pot abține.

– Nu! Nici să nu te prefaci că-ți pasă ce se întâmplă cu mine! Îți dai seama… cel puțin ai *observat* că soțul meu nu a sunat nici măcar o dată de când sunt aici? Știi ce înseamnă asta? Ai măcar cea mai vagă *idee?*

– Scumpa mea, îmi pare rău…

– Înseamnă că nu mă vrea înapoi! îi arunc eu vorbele în față, cu lacrimile curgându-mi pe obraji. Nici afurisitul de pulover nu și-l vrea înapoi!

Fug în dormitorul meu și trântesc ușa. Mă port ca un copil care are o criză de nervi. Șocată de violența propriei reacții, mi-a dispărut și ultima fărâmă de autocontrol. Mă chircesc pe pat, suspinând patetic în pernă și lovind cu pumnii în saltea. Sunt la fel de neputincioasă ca un copil.

Deodată, îmi revine în minte un déjà-vu care mă copleșește. O amintire de demult.

Asta nu era prima oară când furam un pulover.

Primul a fost al tatălui meu: un pulover vechi de-al lui, verde ca mușchiul, care atârna pe un umeraș în spălătoria de lângă garaj. Îl îmbrăca doar când muncea prin gospodărie, dar, în zilele lui de glorie, puloverul fusese purtat, pe vremea când era elev, la nenumărate petreceri ale frăției și la întâlniri romantice. Fusese tovarășul nelipsit în serile lungi de studiu din timpul Facultății de Drept și cu cât se uza, cu atât ținea mai mult la el. Când mama l-a exilat în cele din urmă din șifonierul tatei, a rămas acolo, așteptându-l răbdător, întocmai ca un câine ce fusese cândva mândria expoziției și care acum îmbătrânise în toată splendoarea lui

jalnică și blajină.

Când mă gândesc la tatăl meu, îmi vine în minte cât era de distrat. Era mereu cu mintea în altă parte. O adevărată tornadă, ar fi putut slăbi doar îmbrăcându-se de dimineață.

– Am o listă întreagă de treburi de făcut azi, era veșnica lui replică. O listă întreagă.

Și pleca. Își dădea singur sarcini eroice și imposibil de dus la bun sfârșit.

– O să schimb cablurile din casă până la ora cinei.

Tata nu era electrician. Sau:

– Sunt sigur că există o modalitate prin care să-ți construiești singur o piscină interioară.

După care se făcea nevăzut.

Întotdeauna mai era ceva de făcut, un ultim lucru care necesita îngrijire imediată, o îmbunătățire în plus care trebuia neapărat adusă casei până la lăsarea întunericului. Îmbrăcat doar cu puloverul lui verde și credincios care să-i țină de cald, dispărea în amurg, fără să mai fie văzut, estompându-se în ceața mișcării continue.

Nu era ușor să atragi atenția tatei, dar puteai să-i furi puloverul dacă erai disperat.

Problema era că toți eram disperați, iar competiția pentru puloverul acela era acerbă.

Prin tradiție, mama era cea dintâi care să ridice astfel de pretenții. Însă ea dispunea în arsenalul ei de alte arme, mult mai eficiente. Își perfecționase tehnica de a-i atrage atenția tatei, o tehnică ce nu dădea greș și care ne lăsa pe toți cu gura căscată. De vreme ce tatălui meu îi plăcea la nebunie să repare lucruri, a dedus că cea mai sigură cale de a-i atrage atenția era să se „strice“ și ea. Prin urmare, suferea de niște dureri de cap stranii și debilitante, care puteau lovi în orice moment și durau de la douăzeci de minute până la două săptămâni, după nevoie. Era o idee genială. Dacă tot era mai mereu ocupat, putea foarte bine să fie ocupat cu ea. Drept consecință, mama era cea care deținea drepturile de proprietate asupra oricărei suferințe psihice din familie. Din când în când, fratele și sora mea mai

încercau și ei să o imite, ca un fel de tribut adus maestrului, însă e greu să concurezi cu cineva căruia nu îi e frică să leșine.

Așa eficientă cum era, tehnica avea dezavantajul ei. Cam pe când am împlinit eu șaptesprezece ani, mama începuse să se cam sature de rutina de a face pe retardata. Mai mult ca sigur că își dăduse seama că merită mai mult de atât, lucru care a înfuriat-o. Atât de tare, încât pur și simplu a încetat să-i mai vorbească tatei. Acel an e cunoscut ca „Anul Tăcerii".

A fost o perioadă tristă, agravată de refuzul lor de a recunoaște ceea ce se petrecea cu adevărat.

– Mamă, de ce tu și tata nu vă vorbiți?

– Ne vorbim. Doar că nu avem ce să ne spunem.

Vocea lui era la o frecvență pe care ea nu o mai recepționa. Furia plutea deasupra casei noastre ca o furtună care se încăpățânează să se dezlănțuie, presiunea acumulându-se zi după zi. Tata se îndeletnicea tot cu reparatul lucrurilor, acum chiar mai mult ca niciodată, de vreme ce nu mai era distras de toate acele discuții, însă mama îi întâmpina fiecare realizare cu o indiferență de sfinx. Cu toții urmăream îngroziți cât de ușor îi era ei să se golească de emoții. În cele din urmă, omul invizibil a dispărut cu totul.

În tot acest timp, eu și tata am devenit prieteni. Dimineața mă ducea la școală cu mașina și, acolo, în sanctuarul automobilului, îmi asculta nesfârșita compilație a melodiilor lui Bowie și mă întreba despre ce mai învățam pe la școală. Când l-am citit pe Dickens, a cumpărat un exemplar și l-a citit și el. Pe atunci am început eu să port puloverul verde ce stătea agățat pe ușă.

Într-o zi, am ajuns acasă de la școală îmbrăcată cu puloverul și m-a văzut mama.

– Să nu-l mai porți niciodată! m-a amenințat ea.

Avea un fel particular de a se exprima.

Eu mi-am dat la o parte părul din ochii machiați din abundență cu dermatograf.

– De ce nu? am provocat-o eu.

Mama nu a răspuns. Tăcerea ei putea să se răsfrângă în toate direcțiile.

– Ce contează pentru tine, mamă? am insistat eu. Oricum, tu nu-l mai porți.

Ea mi-a aruncat o privire răutăcioasă.

– Pur și simplu nu-l mai purta nici tu.

În ziua următoare l-am îmbrăcat din nou.

Treaba asta a continuat timp de șase săptămâni. Mama m-a avertizat. Eu am ignorat-o. Tata nu era de găsit.

Iar apoi, în ziua sărbătoririi celor șaptesprezece ani ai mei, am venit acasă de la școală împreună cu tata și cea mai bună prietenă a mea. Mama era în bucătărie, ținând în mâini un tort pe care îl cumpărase în drumul ei dinspre serviciu. Când am intrat pe ușă, i-a căzut fața. Iată-mă acolo, ținându-l de mână pe tata și purtându-i puloverul. A trecut razant pe lângă tata, m-a apucat de braț, înfigându-mi adânc unghiile în carne, și m-a târât în hol.

– Ăsta nu-ți aparține! a șuierat ea printre dinții încleștați, abia stăpânindu-și ura din glas. M-ai înțeles? *Ăsta nu-ți aparține!*

M-a țintuit cu privirea, o privire ciudată și aprigă. În cele din urmă, mi-a dat drumul la mână.

De atunci nu am mai purtat puloverul. S-a întors pe umerașul lui de pe ușa spălătoriei și a rămas atârnat acolo câteva luni, nebăgat în seamă.

Apoi, într-o după-amiază de primăvară, am văzut-o pe mama purtându-l în timp ce spăla mașina împreună cu tata. Tata aspira interiorul, cu atenția concentrată pe deplin asupra sarcinii pe care o îndeplinea, în vreme ce mama golea o găleată cu apă murdară. În ochii unui străin, arătau amândoi ca un cuplu normal, ocupați cu activitatea gospodărească specifică unei după-amiezi de duminică. Însă eu vedeam cu totul altceva.

Mama se dăduse bătută. „Anul Tăcerii“ dăduse greș. Tata probabil că nici nu băgase de seamă că îi șterpelise puloverul, atât de prins era cu îndeplinirea sarcinilor de pe lista lui. Dar ea revenise la vechea metodă, aceea de a lua ce putea de la el: momente petrecute în compania lui și apropierea intimă a puloverului.

Avea dreptate, nu-mi aparținea. Lucrurile furate niciodată nu-ți aparțin.

Afară soarele apune. Mă ridic din pat și îmi suflu nasul. Când deschid ușa dormitorului, găsesc pe prag, frumos împăturit, puloverul bleumarin.

Pășind peste el, mă duc în sufragerie, unde Colin și Ria urmăresc o emisiune târzie de dezbateri pe tema artiștilor care îi imită pe membrii familiei regale. Colin dă sonorul pe *mute* și amândoi se întorc spre mine.

– Îmi pare rău… încep eu, ați avut dreptate în legătură cu… treaba cu puloverul… nu ajută.

Mă holbez la podea. Ca adult, nu am mai fost niciodată nevoită să-mi cer iertare pentru vreo criză de nervi. E mult mai greu și mai umilitor decât am crezut.

– Adevărul este că nu mă descurc prea bine de una singură…

Și chiar dacă sunt eu cea care rostește aceste vorbe, tot sună ca și cum ar fi un adevăr spus doar pe jumătate.

– Nu prea știu cum să… mă înțelegeți voi, cum să fac asta.

Preț de o clipă, am senzația că o să izbucnească în râs. Dar apoi Colin vine la mine și mă ia de mână.

– Niciunul dintre noi nu știe. Dar nu ești singură, Ouise. Noi suntem aici și am trecut prin ce treci tu acum. Cu doi ani în urmă, când Alan m-a părăsit, tot ce voiam să fac era să-mi tai venele.

– Iar eu, mă crezi sau nu, am fost cândva logodită, adaugă Ria încetișor.

O privesc uimită. Micuță, abilă, concisă din punct de vedere emoțional, Ria pare mai presus de sfera haotică a relațiilor eșuate.

– Și ce ai făcut când totul s-a terminat? întreb eu.

Mi-e aproape cu neputință să mi-o închipui trecând prin aceeași stare de nefericire devastatoare pe care mie îmi este atât de greu să o depășesc.

Îi zâmbește lui Colin.

– Am plâns, la fel ca tine. După care am venit aici, așa cum ai făcut și tu. Îl știam pe Colin de la prietenul prietenului meu, iar după ce Alan l-a părăsit, Colin avea nevoie de un coleg de apartament. Restul e istorie.

Colin mă strânge ușor de mână.

– Bine ai venit la Adăpostul mamei Riley pentru femei neajutorate. O să fie mai bine, puștoaico. Crede-mă! Șmecheria este să rămâi în joc suficient de mult cât să fii prin preajmă când lucrurile bune încep din nou să apară. Echipează-te și prezintă-te la datorie! Chiar dacă simți că lumea-ntreagă vede că ești alcătuită dintr-o mulțime de cioburi lipite la loc cu stângăcie.

Ria dă aprobator din cap.

– Iar când ai îndoieli, fă o baie.

Și uite așa, în absența unei direcții proprii, le urmez sfatul.

Ria îmi pregătește o baie cu ulei de levănțică, în vreme ce Colin pregătește niște cârnați la grătar și piure de cartofi. El și Ria nu cad de acord în privința CD-ului pe care să-l ascult (*Variațiunile Goldberg* vs *Massive Club Hits*, volumul 2), însă câștigătorul este Bach. Dar cu condiția ca eu să am o dispoziție sinucigașă. Colin pune masa cu niște tacâmuri desperecheate și cu porțelanurile pe care i le-a lăsat bunica lui preferată atunci când a murit. Cât timp fac baie, Ria îmi îmbracă patul cu cearșafurile frumoase pe care mi le dăduse mai demult, ba chiar începe să-mi așeze pe umeraș câteva dintre haine. Când ies, proaspăt spălată, în halatul de baie, amândoi aplaudă.

În noaptea aceea, patul pare mai moale și mai confortabil decât înainte, iar strada mult mai liniștită. Luna strălucește printre șipcile înguste ale jaluzelelor orizontale, formând pe covor mici pătrate de lumină, iar foșnetul duios al frunzelor bătute de vânt este singurul zgomot care se aude. Cad într-un somn adânc, fără îndoială indus de combinația puternică dintre baia fierbinte și cârnați, iar, când mă trezesc, mă simt ciudat de revigorată, în ciuda poverii sufletești care continuă să mă apese. După ce calc o cămașă, îmi pun pe mine un costum și prind autobuzul cu care trebuie să ajung la serviciu împreună cu Colin. Poate că încă mă mai simt ca o cochilie goală pe dinăuntru, dar cel puțin nu mai arăt ca atare.

O săptămână mai târziu, îi înapoiez puloverul soțului meu prin poștă, împreună cu un scurt mesaj:

L-am luat din greșeală. Îmi cer scuze pentru neplăceri.

Indiferent de cât de multă consolare mi-a adus, nu-l mai vreau.
La urma urmelor, nu mi-a aparținut niciodată.

Stau foarte relaxată pe marginea canapelei din cabinetul terapeutului meu. Mi-a crescut numărul ședințelor de când m-am despărțit de soțul meu, iar în ultimele dintre ele pur și simplu am refuzat să-mi discut problemele stând întinsă. Am decis că nu e nimic greșit să vreau să stau în fund și că m-am săturat să tot pierd timpul rezervat ședințelor de terapie ca să ne certăm pe tema asta. Găsesc decizia luată ca fiind liberatoare, dar există și consecințe, urmări în dinamica relației, care au toate legătură cu statutul.

Doamna P închide ușa și se așază. Așteaptă ca eu să mă întind pe canapea, dar nu o fac. Îi zâmbesc, dar ea nu-mi întoarce zâmbetul. În schimb, se uită la pantofii mei.

– Pantofii ăia au tocul foarte înalt, îmi spune ea.

Port perechea neagră din piele întoarsă, cu baretă, de la Bertie. Sunt înalți, dar și foarte sexy.

– Da, așa este.

Nu-și poate lua ochii de la pantofii mei. Mă așez picior peste picior, iar unul din ele se leagănă elegant în aer, făcându-mi glezna să pară delicată și subțire. Mie îmi place la nebunie, dar se pare că pe doamna P o deranjează.

– Probabil că-ți este tare greu să mergi cu ei, adaugă ea.

– E în regulă, odată ce te obișnuiești cu ei. Nu este chiar atât de dificil pe cât pare. Dar nu, nu sunt genul de pantofi cu care să umbli mult pe jos, spun eu și râd.

Zâmbetul i se crispează. De ce vorbim despre pantofi?

Bineînțeles, acum nu mă pot abține să nu mă uit și eu la pantofii ei. Sunt de la Marks&Spencer, genul de pantofi pe care îi încalți atunci

când te duci să cumperi mazăre congelată de la magazin. Nu au toc, sunt bej și au talpă de cauciuc. Privirile ni se încrucișează și își schimbă poziția picioarelor, în defensivă.

– Se pare că gusturile tale în materie de modă s-au schimbat radical, conchide ea.

– Consider că este un lucru bun.

Ea mă privește pe deasupra ochelarilor.

– Mă îmbrac ca o femeie sigură pe sine, o lămuresc eu.

– Și cum se îmbracă o femeie sigură pe sine? întreabă ea pe un ton provocator.

– Ca și cum ar fi conștientă de faptul că e femeie și îi place asta foarte mult. Ca și cum s-ar aștepta de la ceilalți să o observe, zic eu îndreptându-mi o cută a fustei. În plus, acum am o slujbă mult mai solicitantă și mi se cere să am o ținută mai profesională, îi amintesc eu.

– Da, mă aprobă ea dând din cap, cu toate că lasă impresia că nu prea e convinsă.

Și de ce anume încerc eu s-o conving?

– De ce nu te-ai îmbrăcat ca „o femeie sigură pe sine“ și înainte?

– Pentru că nu eram sigură pe mine, presupun. Și oricum, nu era nimeni care să mă observe.

Am mai atins subiectul ăsta și nu-mi place deloc. În mod automat, mă uit prin jur după cutia cu șervețele. Iată-le acolo, pe măsuța de cafea, imitație de mahon. Tot ce trebuie să fac este să întind mâna; cât de convenabil! Oare îi învață la Facultatea de Psihiatrie unde să așeze șervețelele? Dacă sunt mai aproape, se consideră că te face să te simți mai puțin neputincios?

– Cum rămâne cu soțul tău?

Se uită fix la mine, însă eu nu-i pot descifra privirea. Nu e nici blândă, dar nici indiferentă. Simt o presiune enormă ce mi se acumulează în piept și care urcă înspre gât. Înghit, trag o gură de aer, iar apoi dau drumul vorbelor, pentru prima oară rostite cu glas tare în fața unei alte persoane:

– Soțul meu este homosexual.

Propoziția sună foarte firesc, ca și cum aș fi spus: „Vreau niște chipsuri“. Găsesc senzația destul de ciudată și mă trezesc că îi adresez un zâmbet straniu, un fel de rânjet scurt și stânjenit. Știu că e nepotrivit, dar simpla certitudine a acestui fapt mă îmboldește și mai mult. Încerc să-mi las în jos colțurile gurii cu un oarecare succes, dar se ridică din nou, de data aceasta acompaniate de o izbucnire în râs. Îmi acopăr numaidecât gura cu mâna, dar e prea târziu. Rânjetul se dezlănțuie într-o criză de râs, un râs isteric și straniu ca de hienă.

Doamna P mă privește impasibilă. Îmi aduce aminte de călugărițele care mă dăscăliseră în școală.

– Louise, mă întreabă ea cu o voce rece și cât se poate de serioasă, de ce râzi?

Zici că am din nou șase ani și mă aflu în biserică.

– Nu râd, răspund eu prostește, apăsându-mi gura cu mâna.

– Ba da, râzi.

– Nu, nu mai râd.

Îmi îndrept spatele. Mă gândesc la lucruri triste: accident de mașină, moartea părinților mei. Moartea părinților mei, moartea părinților mei, moartea părinților mei.

– Louise…

La naiba! Izbucnesc din nou în râs, făcându-mă covrig pe canapea.

– Mă scuzați, îngaim eu.

– Louise…

Scot niște sunete pe care nu le-am mai auzit vreodată.

– Louise!

– Da?

– De ce râzi?

Reușesc să-mi ridic capul.

– Dumneavoastră nu ați face-o? șoptesc eu, răgușită.

– Să fac ce, Louise?

Temperatura pare să fi scăzut brusc cu vreo zece grade în doar o secundă. Mă simt mică și mi-e frig. Vocea îmi sună ca a unui copil.

– Nu ați râde dacă v-ați fi căsătorit cu un bărbat homosexual?

Tăcerea care urmează e zdrobitoare. Este tăcerea copilăriei mele, tăcerea mamei, care nu e nicidecum tăcere, ci ecoul prelung al absenței unui răspuns.

Doamna P se uită din nou la mine cu privirea aceea pe care nu reușesc să o înțeleg și spune:

– Nu, nu cred că aș face-o.

Cerul pare că a fost secat de lumină. Fața îmi este umedă, iar ochii mă înțeapă.

– Încercați, mormăi eu ștergându-mi ușor ochii cu unul din șervețelele folosite. E grozav de amuzant.

– Ce te face să crezi că soțul tău este homosexual? mă întreabă ea.

Sunt obosită. Vreau acasă.

– Mi-a spus-o. Mi-a zis că a crezut că era homosexual, sau cel puțin bisexual, când ne-am întâlnit.

– Dar asta nu înseamnă că este homosexual.

Mi-a intrat rimel în ochi și mă ustură îngrozitor. N-am auzit bine oare?

– Poftim?

– Am spus că asta nu înseamnă că este gay.

Ah!

– Atunci ce înseamnă?

– Ei bine, începe, acum ea fiind cea care stă picior peste picior, înseamnă că își pune la îndoială propria sexualitate, ce înseamnă să fii bărbat. Dar asta nu înseamnă că e homosexual.

Ia stai puțin.

– Eu doar vă spun ce am aflat de la el. Nu credeți că știe dacă e homosexual sau nu? Și în plus, nu am făcut sex. Nu credeți că e un aspect important?

– Sunt multe motive pentru care un cuplu încetează să mai aibă relații sexuale, spune ea, potrivindu-și ochelarii pe nas și înclinându-și capul într-o parte. Care crezi că ar fi?

– Ei bine, și îmi las și eu capul într-o parte, cred că motivul a fost faptul că soțul meu e homosexual și că nu e interesat de mine. S-o spunem drept: dacă vrei să faci ceva, de obicei se găsește o cale prin care să duci treaba la bun sfârșit. Iar noi nu am făcut sex, pentru că niciunul din noi nu a vrut. Pur și simplu.

Ea ridică din sprânceană.

– Deci, nici tu nu ai vrut să faceți sex.

– Să fii respinsă douăzeci și patru de ore pe zi nu e chiar un afrodiziac. E umilitor. Și nu e nimic în neregulă cu mine, adaug eu, oarecum ca să mă apăr.

Ea își înclină capul în partea opusă, întocmai ca un papagal.

– Și totuși, susții că te-ai căsătorit cu un bărbat homosexual.

– Mda, mă rog, n-am știut.

Care-i problema ei? Asta nu e deloc atitudinea la care mă așteptam. Mă simt de parcă aș fi într-un episod din *Perry Mason*.

– Și nu *susțin*, vă *spun* ceea ce consider a fi adevărat.

Mă privește din nou pe deasupra ochelarilor.

– Uite cum stă treaba, continui eu, el nu vrea să fie homosexual, este al naibii de nepotrivit pentru el: este un tip foarte tradiționalist, care se trage dintr-o familie foarte tradiționalistă. Și iată că eu îi ies în cale, ne-o tragem, el îmi mărturisește temerile sale, iar mie mi-e atât de frică de singurătate, încât îi zic: „Nu, nu ești. Uite, te-am reparat.“ Iar lui îi convine, pentru că i-am rezolvat problema, ne căsătorim, dar cineva trebuie să o ia razna, căci așa se întâmplă când o femeie normală se căsătorește cu un bărbat homosexual, unul din ei o ia razna, și s-a întâmplat să fiu eu aceea. Ați înțeles?

Ea nu răspunde nimic.

O urăsc.

– Ei bine, eu da, iar ăsta e mare lucru.

– Pari supărată, observă ea.

Amândouă mâinile îmi sunt încleștate în jurul unui smoc de franjuri de la cuvertura canapelei.

– Supărată? Mda, doar puțin. Doar un pic enervată.

Ea își îndepărtează o scamă de pe fustă.

– Și care crezi că e motivul?

Nu-mi vine să cred! Îmi vine să arunc cu lucruri, să smulg pozele alea jalnice de pe pereți și să i le azvârl în față.

– Motivul? N-ați auzit nimic din ce v-am spus? *Sunt măritată cu un bărbat homosexual!*

Ea chibzuiește puțin, apoi spune:

– Asta este percepția ta asupra situației.

Nu mai suport.

– Ce înseamnă „percepția mea"? Știți ceva, e mai mult decât percepția mea, e propria *experiență,* experiență cu greu dobândită în urma acestei situații, fie că mă credeți sau nu! *Nu sunt nebună!* Experiențele mele sunt cât se poate de reale. Nu am nevoie de dumneavoastră sau de oricine altcineva ca să se asigure de acest lucru în ceea ce mă privește. Dacă am fost vreodată nebună, atunci s-a întâmplat când am crezut că cineva ca dumneavoastră, cu… cu mediocritatea dumneavoastră de necrezut, mă poate ajuta!

M-am ridicat în picioare.

– Să fii supărată poate fi foarte sănătos, spune ea.

– Du-te naibii! îi răspund eu, îmbrăcându-mi haina.

Taxa pentru facultățile copiilor ei se pregătește să iasă pe ușă. Se ridică și ea în picioare.

– Cred că facem un adevărat progres, Louise. Dar cred că momentan te simți puțin cam nesigură, așa că ar trebui să ne gândim la sporirea numărului de ședințe.

Mă întorc și îi iau mâna într-a mea. Până acum nu ne-am mai atins. Simt cum dă să se retragă, dar nu-mi pasă.

– Vă mulțumesc pentru ajutor. Nu vor fi necesare ședințele suplimentare. M-ați învățat că cea mai mare greșeală a mea este să mă las pe mâinile cuiva care nu are habar de nimic.

Îi dau drumul, iar mâna îi alunecă moale pe lângă corp.

A rămas fără cuvinte. Și totuși, reușește cumva să-și recapete graiul.

– Louise, ce faci? Nu poți să pui capăt terapiei pur și simplu! Ar

trebui să vorbim despre asta pe parcursul a mai multor ședințe… trebuie să îndreptăm cumva relația.

Mi-e milă de ea, e patetică.

– Nu, nu e nevoie. Nu trebuie să vorbim, să discutăm și nici să rezolvăm nimic. Trimiteți-mi factura. Cumpărați-vă o pereche decentă de pantofi. Faceți ceva ca să vă schimbați. Altfel sunt doar vorbe goale.

Deschid ușa.

Și trec dincolo de ea.

De ce e mai ușor să pleci atunci când ești pe tocuri?

L

Lenjerie

De la începutul secolului XX, numărul de articole vestimentare purtate de o femeie la modă a scăzut considerabil. Cu toate acestea, deși lenjeria intimă a unei femei poate fi redusă la două piese, ar trebui măcar ca acestea să se asorteze. Este culmea neglijenței să porți un sutien alb cu un portjartier negru sau invers. Lenjeria intimă colorată este fermecătoare, dar trebuie desigur purtată numai pe dedesubtul unor rochii opace sau închise la culoare. Pe timpul verii este de preferat să rămâneți la alb. Dacă sunteți nemaipomenit de rafinate și înstărite, lenjeria intimă ar putea să se asorteze cu ținuta exterioară.

Femeile comit o greșeală atunci când neglijează potențialul acestei atracții suplimentare a farmecului lor. Pe scurt: atunci când te îmbraci, gândește-te mereu la eventualitatea că mai târziu va trebui să te dezbraci și în fața cui. La urma urmelor, nimic nu trădează mai mult o femeie decât propria lenjerie. Este un aspect infinit mai revelator decât o mie de ore petrecute în cabinetul terapeutului.

Un ultim sfat: acesta este un domeniu în care trebuie să lași discreția la voia întâmplării. Nu face confuzia între lenjeria frumoasă, în genul celei care rezistă bine și rămâne în stare bună, cu articolele acelea vulgare și ieftine din magazinele

pentru bărbați. Fascinantă? Nu mă îndoiesc. Dar cu siguranță NU elegantă. Unui bărbat îi place să creadă că are o soție atractivă, care discerne chiar și atunci când lui nu-i stă bine cu ceva, și bineînțeles că aceasta este imaginea pe care vrei să o aibă despre tine și cea care îi va trezi cea mai adâncă admirație.

Într-o zi, după ce mi-am întins pe uscătorul din bucătărie rufele proaspăt spălate, Ria mă ia deoparte și îmi spune:

– Louise, ce sunt ăștia?

Și arată spre o pereche veche de chiloți cu talie înaltă ce atârnă pe sârmă într-o resemnare tristă și frântă. (Indiferent de câte perechi arunc, Blestemul Gogoșarilor mă urmărește, umplându-mi la loc, în mod misterios, sertarul cu chiloți de bunică.)

Din copilărie, de când eram mică și făceam pe mine, nu a mai acordat cineva atâta atenție chiloților mei. Am privit perechea cu pricina îndeaproape.

– Chiloți? răspund eu șovăitor. (Până și eu le pun la îndoială identitatea.)

– Nu, îmi spune ea ferm, luându-mă de mână. Ăia nu sunt chiloți. Vino cu mine, vreau să-ți arăt ceva.

Mă duce în camera ei, un sanctuar de neatins, cu excepția focului, hoților sau a vreunei fapte extreme săvârșite de Dumnezeu. Între cei patru pereți, Ria a creat cel mai minunat și mai feminin rai. Patul este unul vintage, din lemn de mahon, acoperit cu o colecție de perne de diferite modele și materiale, adunate de prin piețele din întreaga Londră. Pereții sunt plini de poze, picturi originale, iar peste tot prin cameră sunt împrăștiate obiecte menite să bucure ochiul și să-ți încânte privirea: cești de porțelan albe ca laptele, pahare subțiri de șampanie din sticlă suflată, eșarfe de mătase cu imprimeuri, papuci din satin în stil Emma Hope, grămezi de cutii pentru pălării de toate culorile și teancuri de cărți despre artă, peste care a pus lumânări parfumate și flori proaspete. În ghiveciul de la fereastră a plantat o colecție vastă de ierburi și flori care parfumează aerul, intrând prin deschiderea largă a geamului. Cu toate că este o cameră mică, Ria a reușit, printr-o multitudine de idei strălucite, să aducă un tribut fiecărui simț în parte, simțuri ce au fost neglijate de-

a lungul celor zece ore rămase din zi.

O urmăresc cu privirea pe când îngenunchează în dreptul patului și scoate de sub el o cutie plată și roz de la Agent Provocateur, legată cu o fundă neagră, de mătase.

– Ăștia sunt chiloți, spune ea în timp ce deschide încet cutia.

Înăuntru, înfășurați în hârtie fină de împachetat, se află un sutien negru de dantelă și o pereche de chiloți asortați, pe care sunt brodați manual maci purpurii, mici și delicați, cum n-am mai văzut. Macii, simbolul euforiei, a senzualității vibrante, sunt atât de minusculi, atât de frumoși și de neînchipuit de mici, încât nu reprezintă altceva decât un *double entendre* abia șoptit, recunoașterea unei fine aluzii sexuale. Firul de mătase strălucește pe fundalul dantelei negre precum cerneala, țesute de mână, croindu-și sinuos drumul de-a lungul fiecărei curburi a sânilor și răsfrângându-se spre exterior, aproape țâșnind din răscroiala chilotului. Iată o lenjerie atrăgătoare, menită să fie erotică, cu sau fără compania unui bărbat.

Pentru o clipă, îi admirăm amândouă în tăcere.

– Chiar *porți* așa ceva? șoptesc eu.

(Nici nu știu de ce vorbesc în șoaptă, poate pentru că niciodată o altă femeie nu mi-a arătat lenjeria ei intimă.)

– Nu, răspunde ea, punând la loc capacul cutiei și legând înapoi cu grijă funda. Adică, sper să le port într-o bună zi.

Sunt fascinată.

– Tu ți i-ai cumpărat?

Ea se înroșește.

– Nu, altcineva i-a cumpărat pentru mine.

O spune atât de categoric, încât nu are rost să întreb cine anume.

– Dar, într-un fel, continuă ea repede, nu asta contează. Firește, nu orice pereche de chiloți o să fie la fel de frumoasă, nici nu ți-ai dori asta. Dar… și spunând acestea mă privește fix în ochi, tot ce deții ar trebui să-și îndeplinească rolul cu grație și demnitate. Lenjeria intimă nu este doar lenjerie intimă, Louise, ci adevărata îmbrăcăminte a propriei naturi sexuale. Iar chiloții urâți îți sabotează pe deplin stima sexuală de sine.

O aprob solemn din cap și încerc să-mi dau seama de ce mama mea nu m-a inițiat în aceste taine femeiești cu ani în urmă. După care îmi aduc aminte cum arăta sertarul ei cu lenjerie intimă.

– Ai văzut ce înseamnă măreția, spune Ria zâmbind. Acum du-te și cumpără-ți niște chiloți de Doamne-ajută!

Ne întoarcem în bucătărie ca să pregătim cina. Eu mă minunez pe măsură ce Ria își scoate cumpărăturile: fileuri de ton pe care le-a luat de la pescărie, cartofi noi acoperiți de-adevăratelea cu pământ negru din Jersey, mentă proaspătă, parfumată și moale la atingere, și niște zmeură desăvârșită pentru sosul de la salată. Ria nu face niciodată cumpărături en gros; cumpără mereu doar cele necesare pentru ziua respectivă, în funcție de dispoziție. Pregătește fiecare masă pe îndelete, cuprinsă de un fel de stare meditativă, și își aranjează atent farfuria potrivit unor principii estetice.

Totul este precis și sacru în lumea Riei. Asta e ceea ce definește un artist adevărat.

Cel mai remarcabil lucru este că nu gătește decât pentru ea însăși. Mi-o pot închipui bătându-și atâta capul pentru vreo petrecere sau altă ocazie specială, dar să facă toate astea doar pentru mine…?

Mă întind după încă o conservă cu ravioli, marca proprie Safeway, după care îmi ridic privirea către uscătorul care atârnă din tavan și către colecția mea de chiloți ponosiți de care în mod normal îmi este plin sertarul de lenjerie intimă. Nu pot să-i descriu decât ca fiind „chiloți catolici“, adică lenjerie croită special pentru a respinge avansurile carnale ale sexului opus. Ria are dreptate, nu se mai poate să-i port.

Mă gândesc la Madame Dariaux și îmi vine în minte sfatul ei enigmatic: „Atunci când te îmbraci, gândește-te mereu la eventualitatea că mai târziu va trebui să te dezbraci și în fața cui.“

Dezbrăcatul. Cu soțul meu, asta însemna mereu să mă schimb în cămașa de noapte în baie și să dau fuga în pat cu lumina stinsă. Închid ochii preț de o secundă și încerc să mă imaginez dezbrăcându-mă încet în fața lui Oliver Wendt, ochii lui negri urmărindu-mă permanent de după o perdea de fum argintiu. Dar înainte să-mi dau seama, fantezia mi se scurtcircuitează și mă trezesc înapoi în baie, în pijamaua mea cu Snoopy.

În regulă. Faptele sunt mai grăitoare decât vorbele. Dau jos uscătorul

care atârnă din tavan, smulg de pe sârmă articolele vestimentare ofensatoare și le îndes în coșul de gunoi. Nici vorbă să mă dezbrac în fața lui Oliver Wendt și să rămân într-o pereche gri de „gogoșari".

A doua zi, mă duc la Agent Provocateur, în căutarea unei noi și îmbunătățite identități sexuale și a unui sutien decent. Asta se dovedește a fi mult mai greu decât mi-am închipuit.

Magazinul este decorat tot numai în roz aprins și cu dantela neagră, o versiune ironică la adresa unui magazin îndrăzneț de lenjerie intimă. Vânzătoarele sunt voluptoase, sexy, cu o atitudine de indiferență și cu bluzele descheiate ca să-și arate curbele sânilor plini, în timp ce pe fundal se aude melodia *Je t'aime*. Cu băgare de seamă, trec în revistă fâșiile numai din dantelă și satin care parcă plutesc pe umerașele lor din mătase roz, furouri minuscule în culori pastel cu margini împodobite cu puf și chiloți tanga asortați, sutiene obraznice din dantelă și jartiere, corsete cu întăriturii care se termină chiar sub sâni, boxeri din dantelă și sutiene brodate, transparente. În lumina roz, toate par un pic cam sinistre, cam prea în genul Barbie. Nu știu când a primit Ria setul cu broderii pe care mi l-a arătat, dar cu siguranță nu mai au așa ceva. Contemplu un camizol de mătase destul de tradițional, cu o pereche de chiloți asortați, dar nu mă pot hotărî să le probez. Adevărul este că mă rușinez numai privindu-le, darămite să le mai și port. După o jumătate de oră de hoinărit prin magazin ca un bătrân pervers într-un magazin video, plec cu mâna goală.

Plimbându-mă prin Soho, încerc să-mi aduc aminte când a fost ultima oară când am făcut sex și nu reușesc. Mă opresc în mijlocul pieței centrale, încercând din răsputeri să mă concentrez, dar tot nimic. Iar dacă asta nu e suficient de grav, îmi extind aria de căutare, incluzând până și momentele „cu mine însămi", însă memoria mea rămâne ca un ecran alb. Lăsând la o parte fanteziile mele copilărești cu Oliver Wendt, care întotdeauna se sfârșesc cu o atingere ușoară a buzelor, nu sunt altceva decât o virgină la mâna a doua. O puritană. O frigidă.

Oricât ar fi de deprimant (și e foarte), mă confrunt acum cu o problemă mult mai presantă: mi-am aruncat toți chiloții.

Nu-mi rămâne altceva de făcut. De vreme ce am eșuat în a-mi găsi identitatea sexuală la Agent Provocateur, nu-mi rămâne altă alternativă. S-o spunem drept, când identitatea ta sexuală se

regăsește în lenjeria de la Marks&Spencer, situația nu este prea roz.

Mă târăsc până la magazinul Marks&Spencer din oraș și deodată cerul se întunecă amenințător. Când picăturile de ploaie se transformă într-un potop de grindină, mă adăpostesc sub o copertină. După ce am stat în picioare timp de câteva minute bune, lipindu-mă cât mai mult de vitrină ca să mă protejez, bag de seamă că magazinul nu e altul decât La Perla. 34

În ciuda convingerii ferme că de-acum mi-e sortit să trăiesc între zidurile unei mănăstiri, intru în magazin.

Ei bine, lenjeria de aici are o cu totul altă clasă. Aici nu există nimic deocheat sau vulgar. Magazinul însuși are o sclipire aurie, ca a unei perle foarte scumpe, cu pereții crem-albicioși și podeaua din marmură deschisă la culoare. La Perla nu găsești sutiene transparente sau chiloți fără bază și nici urmă de dantelă neagră sau de puf. Asta e marfă adevărată. Lenjerie de lux care este și frumoasă, și suficient de confortabilă încât să o porți zi de zi – asta, dacă îți poți permite.

Un bărbat și o femeie fac cumpărături împreună. Sunt un cuplu frumos, amândoi tineri și probabil italieni, îmbrăcați cu gust, în stilul acela desăvârșit și lejer la care italienii excelează. El alege câteva modele de chiloți pentru ea ca să le probeze: bikini din mătase, boxeri și cei mai mici tanga pe care i-am văzut, în vreme ce ea își dă părul lung și negru peste cap, arătând oarecum plictisită, de parcă ar face lucrul ăsta în fiecare zi și ar prefera mai degrabă să fie acasă, uitându-se la televizor. Mă simt puțin ca un voyeur urmărindu-i, dar tot îmi fac în minte o listă cu articolele pe care el le-a selectat. Oare asta le place bărbaților?

Dar nu te poți aștepta să intri într-un magazin ca La Perla și doar să privești. La numai câteva secunde după ce i-am trecut pragul, o vânzătoare se îndreaptă spre mine. În mod îngrijorător, e întruchiparea vie a imaginii lui Madame Dariaux de pe spatele cărții mele, având același nas aristocratic, privire autoritară și coafura sculpturală a lui Margaret Thatcher. Își drege glasul și se uită în jos către mine, în timp ce eu rămân în loc, privind-o cu gura căscată.

– Arătați de parcă ați avea nevoie de ajutor.

Vorbește rar și cu băgare de seamă, de parcă ar cântări până și cuvintele astea simple.

Eu nu pot să-mi revin, asemănarea e izbitoare.

– Eu… da… am nevoie de niște chiloți noi, adică lenjerie… mă bâlbâi eu. Și nu mă pot hotărî care…

Înainte să-mi dau seama, ea își trece brațul în jurul pieptului meu, măsurându-mă.

– Purtați 32 B, spune ea, privindu-mă de sus în jos. Aș zice că un 38 pentru partea inferioară ar fi numai bun. Pentru ce ocazie? Trebuie să se potrivească cu vreo ținută anume? Poate cu o rochie fără bretele?

– Nu, nu, doar pentru purtare.

– În cazul ăsta, albul cred că e cel mai potrivit.

Îmi arată cu degetul în direcția unei game vizibil mai modeste, alungându-mi privirea de la exoticele mătăsuri italiene pe care le admiram.

Iată-mă înapoi de unde am plecat, dar la un preț de cinci ori mai mare. O urmez oricum, iar ea îmi întinde un sutien alb și o pereche de boxeri.

– Ați dori să le probați? mă întreabă ea.

La naiba, de ce nu?

– Da, sigur.

Mă conduce către o cabină de probă de mărimea dormitorului meu, cu o canapea mică și albă din catifea și o lumină difuză, de culoarea chihlimbarului.

– Vedeți cum vă vin, spune ea trăgând perdelele cu o mișcare bruscă a mâinii.

Simplul fapt că mă aflu în cabina de probă mă liniștește și mă destinde. Mă așez pe canapea și îmi dau jos haina, scuturându-mi picăturile de ploaie din păr. După care îmi scot pantofii și încep să mă dezbrac. Lenjeria de la La Perla îmi vine perfect, e catifelată la atingere și fără cusături, cu o croială simplă și atrăgătoare și cu detalii fine din dantelă. Sunt elegante și pun în valoare silueta. Dar oare sunt și sexy?

Mă întorc ca să admir priveliștea și de la spate. Nicio problemă. Fac o mică piruetă. Foarte drăguț, într-adevăr. Strâng puțin una din

bretelele sutienului. Atingând cupele din mătase fină, îmi aranjez sânii, astfel încât să stea puțin mai ridicați și zâmbesc aprobator privindu-mi oglindirea. Chiar atunci bag de seamă că perdeaua nu a fost trasă complet și că chipeșul italian mă privește fără nicio jenă, în timp ce-și așteaptă soția să iasă din cabina de probă alăturată.

Îl văd și mă vede. Cu toate acestea, nu face nicio mișcare și nici nu-și întoarce privirea. În schimb, zâmbește ușor și mă aprobă aproape imperceptibil din cap. Soția îl strigă, iar el îi răspunde, pe un ton calm, fără să-și ia însă privirea de la mine.

Inima îmi bate nebunește. Mă simt stânjenită și totodată neobișnuit de nepăsătoare. Rațiunea mea protestează: „Cum îndrăznește?“, dar o altă latură, mult mai întunecată, este încântată și sare în sus de fericire. Perdeaua se mișcă și, dincolo de ea, vânzătoarea își drege glasul:

– Cum vi se pare?

– Îmi vin bine, răspund eu cu o voce mult mai caldă și mai profundă decât de obicei.

Ea bagă capul pe după perdea.

– Îhî, mă aprobă ea dând din cap. Perfect. Câte bucăți ați dori?

– Ei bine…

Mă privesc din nou în oglindă.

Italianul a plecat.

Cumpăr trei seturi pe alb, două pe crem și două pe negru. Mi-am făcut descoperire de card pentru o lună, dar a meritat.

În sfârșit, mi-am aflat identitatea sexuală secretă și e un pic mai obraznică și mult mai costisitoare decât am presupus.

Acum, când mă îmbrac, radiez de fericire la gândul că, mai târziu, o să mă și dezbrac. Singura întrebare care rămâne este: în fața cui?

M

Machiaj

Ah! Nu ar fi minunat dacă niciuna dintre noi nu ar avea nevoie de el? Dar, vai! În vreme ce unele sunt frumuseți înnăscute, majoritatea sunt create. Machiajul este ca o haină pentru față, iar o femeie nici nu s-ar mai gândi să iasă în oraș fără machiaj, așa cum nici pe stradă nu s-ar plimba dezbrăcată. Nimic nu este mai eficient pentru a aduce strălucire pe chipul unei femei și a-i desăvârși înfățișarea decât o urmă de ruj, puțin rimel negru și o umbră rozalie de fard de obraz.

Cu toate acestea, în vreme ce tendințele în machiaj se schimbă necontenit, există câteva lucruri care vor rămâne mereu declasate. Ca să fiu sinceră, ce-i prea mult întotdeauna strică. E lipsit de valoare dacă oamenii îți complimentează ochii pentru frumusețea lor, dar nu și pentru machiaj. Și dacă nu poți să îmbrățișezi un bărbat fără să-i lași o tonă de pudră pe reverul costumului (o situație mult prea oribilă pentru a putea fi descrisă în cuvinte!), atunci înseamnă că este timpul să-ți reevaluezi motivele, dar și metodele. Machiajul îți poate aduce multe îmbunătățiri ingenioase, dar nu îți va ascunde vârsta, dezamăgirea sau alte o mie de complexe de sine care împânzesc mintea femeii. Încearcă, prin orice mijloace, să folosești machiajul în avantajul tău, în limitele rezonabile propriei înfățișări, și fii

destul de deșteaptă încât să știi când să te oprești.

Mă trezesc brusc într-o dimineață și descopăr că, pe lângă încercarea de a face față căsniciei mele ratate, a noii slujbe și a, să spunem așa, provocărilor unei independențe financiare, ba chiar și a certitudinii că îmi voi petrece restul vieții de una singură, în plus, ca un fel de *pièce de résistance*, am tenul unei adolescente: roz, gras și plin de coșuri.

Nu e suficient că viața îmi scapă periculos de sub control, dar acum și fața face la fel. O fată poate foarte frumos să evite contactul cu realitatea atâta vreme cât arată bine. Dar atunci când acest ultim aspect lasă de dorit, trebuie luate măsuri drastice.

Iar asta se traduce prin machiaj, mult machiaj.

Trezindu-mă cu noaptea-n cap în ziua mea liberă, iau autobuzul care duce în oraș și ajung în dreptul imperiului cosmetic Selfridge chiar la ora deschiderii. Ascunsă în spatele ochelarilor de soare, cu capul plecat, mă strecor prin labirintul standurilor cu parfumuri și printre vânzătoarele plictisite care fac reclamă la parfumuri, până când dau de singura soluție în materie de probleme ale tenului pe care o știu.

Vitrinele sunt la fel de ordonate și de curate, vânzătoarele sunt îmbrăcate tot în halate albe de laborator, sticluțele sunt tot mate, de același verde pal. După atâția ani și după ce am cutreierat jumătate de lume, iată-mă înapoi de unde am plecat.

Mama, și ea un supraviețuitor al acneei, trecut prin grele încercări, m-a condus pentru prima oară dinaintea unei tejghele identice pe când aveam doisprezece ani. Nu avea de gând să mă lase să mă chinuiesc așa cum pățise ea în tinerețea ei, într-o epocă în care nu se inventaseră încă formula machiajului fără ulei și săpunurile hipoalergenice. Cu mâna ei strângându-mă ferm de umăr, m-a condus prin raionul cu machiaje al magazinului Horne până când am ajuns dinaintea aceluiași stand de un alb strălucitor.

– Mă scuzați, fiica mea suferă de acnee, a anunțat ea, spre marea mea groază. Și aș vrea să știu dacă mă puteți ajuta.

Bineînțeles, cel mai rău lucru pe care poți să-l faci este să te duci țintă la vânzătoare și să recunoști că ai nevoie de ajutor.

În prima oră cât am stat acolo, vânzătoarea, care avea pe puțin

patruzeci și cinci de ani și care părea să folosească toate produsele din gamă la un loc, a insistat să-mi identifice tipul de ten folosind tehnologia, pe atunci de ultimă generație, a unui aparat de analiză a pielii, care se afla chiar în centrul raionului de cosmetice. Aparatul era alcătuit din două scaune înalte și albe și o cutie de plastic, iluminatoare, care avea niște panouri glisante, etichetate Ten Gras, Ten Mixt și Ten Uscat. Ne-am așezat pe scaune, vânzătoarea și-a pus pe ea un halat alb de laborator, a scos un carnet și un pix și a început să-mi pună o serie de întrebări serioase de genul: „Tenul tău este uscat și se descuamează?", la care mama răspundea ca un ecou:

– Este gras! Gras! Are un ten foarte gras!

Vânzătoarea dă din cap a înțelegere și mută panoul din cutia iluminatoare înspre secțiunea de un verde pal, astringent, denumită „Gras". După care își reia șirul întrebărilor:

– Ai spune că porii tăi sunt mici, normali sau mari?

– Aruncați o privire!

Mama îmi împinge capul înainte și, până să-mi dau seama, eu și vânzătoarea ne holbăm una la porii alteia.

– Da, mari, confirmă ea, tocmai pe când eu mă gândeam că ai ei sunt cât casa.

Și mută panoul din nou în secțiunea pentru ten gras.

Deja se strânseseră câțiva oameni, atât de inovatoare era priveliștea acelui aparat în acțiune, mai ales folosit în cazul unei persoane atât de tinere și cu o nevoie disperată de ajutor. Vânzătoarea, folosindu-se cu iscusință de cei din mulțime, își ridică glasul și strigă atât de tare următoarea întrebare, încât se auzi pe tot etajul:

– De câte ori pe zi ai nevoie de hidratare?

– Hidratare? Nu înțelegeți? Are tenul gras! Gras! Ultimul lucru de care are nevoie este hidratarea!

La care femeile din mulțime, ba chiar și câțiva bărbați din raionul cu încălțăminte bărbătească de vizavi, dădură din cap aprobator.

După ce fiecare panou a arătat în cele din urmă, în mod științific, că da, aveam tenul gras, vânzătoarea a rupt foaia din carnetul ei, s-a dezbrăcat de halatul de laborator și ne-a condus printr-un nor de parfum înapoi la casa de marcat.

– Din fericire, avem o mulțime de produse extrem de eficiente pentru combaterea afecțiunilor tenului gras, a început ea, iar din următoarele patruzeci și cinci de minute nu-mi mai aduc aminte nimic.

Și uite-așa am ajuns eu să arăt ca versiunea de doisprezece ani a actriței Joan Collins.

Acum, fiind primejdios de aproape de a intra sub jurisdicția vânzătoarelor în halate albe de laborator, sunt pe punctul de a repeta întâmplarea. Îmi dau jos ochelarii și trag adânc aer în piept. Vremurile disperate cer măsuri disperate.

O oră mai târziu, ies înarmată cu o nouă colecție de loțiuni, tonice, fonduri de ten rezistente la transfer, batoane corectoare, șervețele de față pentru înlăturarea sebumului în exces, un fard de pleoape cu patru culori (dintre care trei nu-mi plac) și un ruj pe care l-am primit gratis, de o nuanță pe care nu o s-o port niciodată. De acum încolo, cuvintele „ten curat" sunt doar o amintire îndepărtată.

Totuși, sunt unele lucruri pe care nici cea mai reușită imitație a lui Joan Collins nu le poate ascunde.

A doua zi, la serviciu, îmi verific e-mailul și nu găsesc nimic nou. Nici de data asta. Niciun mesaj sau semn de la Oliver Wendt, pe care nu l-am mai văzut de săptămâni bune. Cu ce am greșit? Sunt în biroul meu de la etaj și privesc în gol la pagina deschisă a e-mailului, reproducând în minte întreaga întâmplare. Din nou și din nou.

A trecut mult timp de când i-am lăsat biletul, gest pe care îl regret acum din toată inima. Mă simt ca o neghioabă. Și ce e mai rău este că încă mă mai gândesc la el tot timpul, că încă mai cutreier holurile teatrului în speranța că am să-l întâlnesc, nici un alt bărbat nu mi se mai pare atrăgător, iar eu încă stărui în obsesia asta veche.

Dacă Oliver Wendt mă poate vedea, înseamnă că exist. Aceasta este premisa filozofică pe baza căreia mi-am clădit noua viață. Iar dacă tot exist, îmi este îngăduit să particip în dinamica deplină a vieții fără nicio scuză: să ocup spațiu și timp, să-mi doresc lucruri, să am aspirații, să încerc, să dau greș. Cu toate acestea, mi se pare imposibil de crezut că am ajuns atât de departe, m-am schimbat atât de mult și totuși nu am reușit să pun mâna pe Oliver însuși. El este premiul, recompensa efortului depus, motivul pentru care am trecut prin atâtea greutăți.

Probabil că îl iubesc. Mă gândesc la el neîncetat.

Sau oare gândindu-mă la el mă gândesc de fapt la mine? Să fie Oliver doar o suprafață reflectantă în care mi-am văzut oglindirea propriului chip pentru prima dată?

Brusc, telefonul sună. Să fie el, după atâta amar de vreme? Trag adânc aer în piept, iar pe când mă întind după receptor, inima îmi bate nebunește.

– Casa de bilete a teatrului Phoenix, murmur eu cu cel mai calm ton posibil. Cu ce vă pot ajuta?

O pauză.

– Eu sunt, spune soțul meu. Trebuie să vorbim.

Ne întâlnim să luăm prânzul la restaurantul Spaghetti House, din apropierea teatrului. Niciunul din noi nu reușește să ascundă șocul revederii. El pare stors de vlagă, slab și la capătul puterilor, iar eu arăt ca o damă de pantomimă. Stăm amândoi la intrare, stânjeniți, neștiind cum să ne salutăm și temându-ne să ne privim în ochi.

Ne-am așezat la o masă pe colț. Mâncarea pe care am comandat-o ne este servită și rămâne pe masă, neatinsă. După ceea ce par ore de chinuitoare flecăreli și tăceri apăsătoare, el întreabă în sfârșit:

– Și ce ai de gând să faci?

Ăsta nu e un subiect pe care sunt pregătită să-l discut, cu toate că am impresia că amândoi cunoaștem răspunsul. Mă joc cu tacâmurile, încercând să pun în echilibru cuțitul pe o latură.

– Nu sunt sigură, mă eschivez eu.

– Ție ce ți-ar plăcea să faci?

Cuțitul cade, iar eu îmi văd oglindirea în luciul lamei. Un chip distorsionat dintr-o oglindă de bâlci mă privește înapoi.

– Să înțeleg că nu te întorci la mine.

Încearcă să-mi forțeze mâna. Totul e mult prea brusc, prea repede, prea real.

Chelnerul ne aduce cafeaua. Eu cuprind cu amândouă mâinile ceașca de porțelan, fierbinte și alinătoare.

– Nu s-a schimbat nimic, spun eu în cele din urmă.

Până și mie mi se pare că vorbele au sunat prea vag.

El oftează nemulțumit. O tăcere stânjenitoare se așterne.

Eu îmi ridic lingurița și sunt pe cale să-mi torn niște lapte, când, din nou, propria imagine, palidă și schimonosită, mă privește, reflectându-se în curbura linguriței. O afund imediat în zaharniță.

– M-am văzut cu un avocat. El rămâne ferm pe poziții în fața șovăielii mele. Doar ca o măsură de precauție.

Deschid gura ca să spun ceva. Dar nu iese niciun sunet.

– Spune-mi sincer, ți-ai găsit pe altcineva?

Îmi ridic privirea, uimită din cale-afară. Și mă văd din nou, în sticla fumurie din spatele lui, un chip roșu și aprins, aproape de nerecunoscut dincolo de masca de machiaj.

– Te-ai înroșit.

– Nu! Nu, sunt doar șocată că te-ai gândit la așa ceva! mă bâlbâi eu, convinsă că îmi poate citi gândurile vinovate.

– Ei bine, atunci poate că am putea repara stricăciunile, ce crezi?

Se întinde peste masă și mă prinde de mână.

– Îmi pare rău… Mă chinuiesc să împing scaunul de la masă. Chiar… chiar nu pot să fac asta acum.

Capul îmi zvâcnește, iar mâinile îmi tremură pe când încerc să-mi iau geanta.

– Louise, trebuie să vorbim despre asta!

– Da, da, știu. Mă ridic în picioare. Dar, te rog, nu acum!

Cuvintele rămân în urma mea, în timp ce eu mă îndrept către ușă.

Alerg tot drumul până la teatru și până la adăpostul toaletei femeilor. Stropindu-mă cu apă, îmi umplu căușul palmei cu săpun lichid ieftin și roz și mă spăl bine pe față. Machiajul mi se duce de tot, rimelul mi se întinde, la fel și rujul, formând niște pete grotești. Deodată, mă trezesc plângând cu fața cufundată în apa caldă.

Totul merge cât se poate de prost. Și niciun machiaj de pe lumea asta nu o poate ascunde.

În seara aceea, când ajung acasă, închid ușa și mă așez pe pat, cu

pixul și post-iturile în mână, făcând bilețele cu vorbele înțelepte ale lui Madame Dariaux. Dacă aș putea să mă concentrez, dacă aș putea să îmi dau seama cum stau lucrurile, totul s-ar limpezi. Și aș ști exact ce să fac.

A doua zi, la serviciu, primesc un telefon din foaier cum că cineva vrea să mă vadă.

– E un bărbat? am întrebat eu temătoare.

– Nu. Paznicul își reține un râgâit. E o băbăciune acră.

Mona stă impunătoare în mijlocul holului, fumând o țigară și privind cu dispreț posterul care anunță stagiunea noilor piese după scenariul unor lesbiene pe care le vom găzdui luna viitoare. În jurul umerilor poartă un șal gri, de cașmir, împodobit cu blană de vulpe, iar de încheietura mâinii îi atârnă o geantă mică și verde de la Harrods.

Fiecare părticică din mine vrea să se întoarcă pe călcâie și să o ia la fugă pe scări înainte ca ea să mă observe.

De unde norocul ăsta?!

Ea se întoarce, își ridică privirea, iar pe chip începe să-i apară treptat rânjetul motanului Cheshire.

– Louise! strigă ea, de parcă nu am fi soacră și noră, ci doi îndrăgostiți care nu s-au mai văzut de mult, iar după o clipă, mă trezesc învăluită în îmbrățișarea Monei, un soi de sufocare prin cașmir și mirosul parfumului ei Fracas.

După ce mă eliberez din strânsoare, mă ține la distanță și începe să gesticuleze teatral.

– Dar, vai, draga mea, nu te simți deloc bine, nu-i așa? Este evident că toată aberația asta îți face rău. Privește doar! Ești numai piele și os! Calvin ăla cu care stai nu are și mâncare?

– Mă bucur să te văd, Mona, mint eu. Și îl cheamă Colin, pe colegul meu de apartament îl cheamă Colin.

– Atunci, ne-am înțeles! Nici nu se discută: luăm prânzul împreună! Mergem oriunde vrei tu: The Ivy, Le Caprice… spune-mi numai și mergem să-ți luăm niște mâncare *adevărată!*

Mă târăște prin foaier, dar reușesc să scap din strânsoarea ei.

– Îmi pare rău, Mona, dar nu pot. De-abia am ajuns la birou și o să mai dureze o veșnicie până la următoarea pauză.

– Atunci, hai la o cafea. Numai cinci minute.

Mâna ei este pe spatele meu, împingându-mă ferm către ușă. Mă simt ca o frunză, mică, uscată și imponderabilă, silită să merg în sensul curentului ce duce înspre o cascadă primejdioasă. În cei cinci ani de când o știu pe Mona, nu am reușit nici măcar o dată să mă opun ei și doar n-o să pot s-o fac de-acum încolo.

Suntem la Café Nero, față în față cu teatrul. Mona comandă un espresso dublu, iar eu beau apă plată, întorcând sticla pe toate părțile, dezlipindu-i eticheta și rupând-o în fâșii subțiri, în timp ce ea vorbește.

– Louise, începe Mona și îmi dau seama din tonul vocii ei că ceea ce urmează nu o să fie o discuție care să-mi facă plăcere. Băgând de seamă acest lucru, se oprește, după care începe iar. Întâi de toate, asta e pentru tine! Pune pe masa dintre noi, cu un gest măreț, poșeta de la Harrods, iar eu simt cum totul în sinea mea se năruie de ciudă.

– Serios, nu trebuia! Tonul vocii mele este la fel de flasc ca o clătită.

Ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să trec prin toată seria de galanterii stupide și emfaze de recunoștință în fața Monei. Nici azi, nici altă dată.

– Ei, nu e *originală*… am luat-o dintr-un butic din Hampstead, dar eu aveam una acasă și m-am gândit că ar fi *distractiv*.

Nu sunt prea sigură ce e așa de distractiv să faci pe cineva să creadă că un obiect este luat dintr-un alt magazin, mult mai scump, dar ajută într-un fel ca tot acest circ să fie mult mai ușor de suportat să știi că darul făcut nu reprezintă în realitate un gest extravagant, ci doar o paradă de doi bani. Înăuntrul poșetei se află un pachețel învelit în șervețele de hârtie. Îl desfac ca să descopăr o broșă de argint în formă de pește.

– O, ce frumos din partea ta! E foarte drăguță!

– M-am gândit că o să-ți placă, tu fiind și zodia Pești. Nici nu știu dacă crezi în așa ceva, dar… e *distractiv*.

Totul e distractiv astăzi. Ne distrăm de minune.

– Foarte drăguță, spun eu din nou, ambalând la loc broșa și punând-

o înapoi în poșeta de la „Harrods“.

Nici nu mai am puterea să-i spun că ziua mea e în iunie.

Rup o altă fâșie din eticheta sticlei de apă și o privesc cum scoate din geantă un flacon mic, smălțuit și cum toarnă cu grijă din el două pastiluțe de zaharină în cafea. Lingurița cu care amestecă se lovește de ceașcă cu un clinchet vesel.

– N-am să te întreb cum te simți, Louise. Se vede că toată treaba asta te-a afectat foarte mult. Bineînțeles, sunt aici să-ți ofer ajutorul și îndrumarea mea. Vine o vreme în viața oricărei femei când are nevoie de sfatul și sprijinul unei, să spunem, mult mai *experimentate* confidente.

Eu continui să dezlipesc eticheta.

Ea își drege glasul.

– Dă-mi voie să-ți vorbesc sincer. Toate căsniciile trec printr-o perioadă mai proastă, vine la pachet, nu-i așa? La bine și la rău. Am dreptate?

Face o pauză, dar fără efectul scontat.

– Louise, știu că fiul meu poate fi dificil. E sensibil, un artist. Tatăl lui, Dumnezeu să-l odihnească, era la fel ca el. Dar tu și cu mine suntem femei, noi suntem cele mature. Am dreptate? Bineînțeles, toate vrem ca viața să ne fie plină de romantism, de flori și așa mai departe, dar câteodată pur și simplu nu se poate. Și ca să faci să meargă o relație, ai nevoie de mult mai mult, nu doar de sex! Râde, stânjenită. Câteodată, căsnicia înseamnă bunătate, pasiuni comune, înțelegere unul pentru celălalt…

Nu merge deloc. Ea rămâne un moment cu privirea ațintită asupra petei mici și întunecate a cești de cafea, iar când reia firul discuției, vocea îi este obosită și fără vlagă.

– Știu cum e fiul meu. Știu că e… dificil. Dar te iubește, Louise. În felul lui.

Eu mă holbez la masă.

Ea oftează adânc și mă privește în ochi. Vocea îi sună acum aspră.

– Nu prea ușurezi situația, nu?

– Nu e deloc ușoară, răspund eu.

Ea zâmbește, cu buzele strânse.

– Nu, firește că nu. Dar te-ai gândit încotro ai s-o apuci? Ce o să faci? Situația nu o fi ea ideală, dar, până la urmă, ești suficient de matură încât să-ți dai seama că sunt mai multe tipuri de dragoste pe lumea asta. Trebuie să învățați să acceptați și binele, și răul.

Împing scaunul și mă ridic de la masă.

– Îmi pare rău, Mona, dar chiar trebuie să plec. Îți mulțumesc mult pentru broșă.

Ea nu se clintește.

– Cu mare plăcere, Louise. După care se întinde peste masă și mă apucă de mână. Gândește-te numai la ce ți-am zis. Câteodată, cel mai bun, cel mai *inteligent* lucru pe care poți să-l faci este să-ți săruți partenerul și să vă împăcați.

Îmi dă drumul la mână, iar eu mă întorc pe călcâie și ies din cafenea.

În seara aceea, eu și Colin suntem în autobuzul care ne duce spre casă, când, deodată, el își ridică privirea spre mine și îmi spune:

– Nu te mișca, ai ceva pe obraz.

Și, ridicând un deget, începe să-mi șteargă ceva de pe față.

Eu reacționez violent.

– Nu mă atinge! izbucnesc eu. Lasă-mă în pace!

Dar el nu renunță.

– Nu, Ouise, e aici un punctuleț negru, și, punând niște scuipat pe deget, așa cum obișnuia să facă mama când eram copil, începe să frece și mai tare. Nu te mișca, aproape a dispărut.

Dar eu știu că nu e doar un punctuleț, e un abces supurant, pentru care a fost nevoie de zece minute și două produse diferite ca să-l ascund, iar acum Colin nu face altceva decât să-l irite și mai rău.

Îl împing într-o parte.

– Încetează, am zis! Nu pricepi engleza? Dă-te de pe mine!

Autobuzul ajunge în stația noastră, iar eu țâșnesc pe culoarul dintre scaune să i-o iau înainte, în vreme ce el se chinuiește sub povara cumpărăturilor, în spatele meu.

– Dar ce te-a apucat? mă întreabă el, după ce ne dăm jos. De ce ești așa de țâfnoasă?

– Nu sunt țâfnoasă, i-o întorc eu mergând, sau mai bine zis fugind, cât mai repede de-a lungul străzii și cât mai departe de el.

– Bine! Dacă vrei să umbli pe stradă cu un semn mare și negru pe față, atunci n-ai decât! Nu încercam decât să te ajut. Dumnezeule, Louise, începi să fii tare dificilă, știai asta?

– Cui îi pasă? șuier eu printre dinți, brusc enervată din cale-afară.

Întorc cheia în broasca ușii de la intrare și dau fuga la etaj.

El pune piciorul în ușă tocmai când e gata să se închidă.

– Mie îmi pasă!

Dar eu am intrat deja în apartament, fiind la jumătatea drumului spre camera mea. Când el ajunge pe palier, eu intru în dormitor și trântesc ușa. Dar el vine după mine, dând buzna înăuntru cu toate pungile de cumpărături în mâini și strigând:

– Mie îmi pasă!

Apoi se oprește.

Și se uită în jur.

Peste tot, pe oglindă, pe perete, sunt numai post-ituri mici și galbene.

Care îmi amintesc ce este eleganța.

Și ce nu este.

– Isuse, Louise, ce înseamnă toate astea?

– Nimic, răspund eu, brusc liniștită. Sunt dintr-o carte pe care o citesc.

– Ce carte? El lasă jos sacoșele de cumpărături. Draga mea, asta nu e normal.

– Ei bine, nu sunt normală, nu sunt normală deloc. Ceva nu e în regulă cu mine. Îmi ridic părul și îi arăt obrazul. Vezi asta? Ăsta nu e un semn, e o pată. O mulțime de pete. Dacă m-ar vedea Oliver Wendt în halul ăsta…

– Oliver Wendt? Ce legătură are el cu toate astea?

– Niciuna.

Am mers prea departe.

Oh, la naiba!

– Ne-am întâlnit să bem ceva și a spus că mă scoate în oraș, așa că i-am lăsat un bilet și n-am mai auzit nimic de el de-atunci. Nimic. Mă evită în mod intenționat. Probabil că s-a uitat la mine și a gândit: „Ce fac eu cu ratata asta?“

Colin se așază cu grijă pe marginea patului.

– E în Australia, Ouise. A fost trimis în Australia să regizeze *Gale Force*.

– Oh, fac eu, prostește.

Nu îmi trecuse niciodată prin cap că ar putea fi plecat.

– Ce sunt toate astea?

Și arată către post-ituri. Iar înainte să-l pot opri, se întinde și dezlipește unul de pe perete:

– „Frumusețea nu îți garantează fericirea“, citește el cu voce tare, „țintește mai degrabă către eleganță, grație și stil.“ Ce se presupune că înseamnă asta, Louise?

Vorbește cu mine, însă vocea lui se aude parcă de departe. Am mai trecut prin asta și înainte.

– Ouise!

Dar tot ce pot să rostesc este:

– Nu merge, orice aș face, nu merge. Nu o să fiu niciodată elegantă. Nu-mi iese nimic. Totul a ieșit prost, cât se poate de prost.

– Scumpo, stai jos. Colin mă prinde de mână, genunchii mi se îndoaie și mă prăbușesc pe pat. Spune-mi, despre ce e vorba?

Îi întind cartea, biblia mea, luând-o de unde o țin de obicei, la loc de cinste, pe noptiera de la capul patului. După care, aproape imediat, regret gestul.

– *Eleganța*, citește cu glas tare și începe să-i răsfoiască paginile. Ce e asta? Vreo carte antică de dezvoltare personală?

Se uită prin ea de parcă nu ar fi altceva decât o ciudățenie amuzantă.

– Nu contează. Încerc să i-o smulg din mâini, dar el o ridică în aer, unde nu pot ajunge.

– Nu așa repede! Serios, vrei să-mi spui că tu crezi că femeia asta, care i-o fi numele, Madame Dariaux asta, știe ce înseamnă să fii elegantă? Că are ceva ce ție îți lipsește? Și, apropo, are părul ca al lui Margaret Thatcher.

– Ba nu!

Și îi trag un pumn în umăr, puțin mai tare decât intenționasem.

El ripostează.

– Ba da! Ascultă, Ouise, cartea asta nu reprezintă altceva decât părerea unei singure femei. Și din câte se vede, părerea unei femei dintr-o cu totul altă epocă! Ce știe ea? A fost vreodată nevoită să treacă prin ce ai trecut tu? Și-a părăsit vreodată soțul ca să înceapă o nouă viață? De ce te torturezi singură? Pentru că asta e ceea ce faci: te torturezi. Nu ești destul de sigură pe tine încât să te încrezi propriilor instincte? Ce dacă ai făcut câteva greșeli și ai niște pete pe față? Isuse, dacă mi-aș fi părăsit eu soțul, aș fi avut mult mai multe, nu doar câteva pete!

– Nu înțelegi! Nimeni dintre voi nu înțelege! Nu e vorba de pete sau să o iau cu binișorul! Sau orice altă prostie! Acum dă-mi-o înapoi!

Și încerc să-i smulg din nou cartea și el o ridică iar ca eu să nu pot ajunge la ea.

– Nu, spune-mi mai întâi, de ce e atât de important să fii elegantă?

– Pentru că… pentru că… Mintea mi se golește complet, contractându-se și cedând din pricina frustrării. Dumnezeule! De ce n-o ștergi naibii de aici, Colin? izbucnesc eu. Încetează să mai faci pe virtuosul și lasă-mă în pace!

El mă privește o clipă. După care îmi azvârle cartea, se ridică și își adună pungile pline de cumpărături.

– Bine, spune el glacial. Fă cum vrei.

Iese cu pași mari din cameră, iar ușa se trântește în urma lui. Iată-mă singură, cu cartea mea, cu post-iturile mele, cu petele și cu poșeta contrafăcută.

În viața mea nu m-am mai răstit așa la cineva. Strângând cartea la piept, simt cum îmi tremură mâinile și încerc să pricep ce s-a

întâmplat adineaori. De ce reacționez în halul ăsta? De ce nu-i pot răspunde la întrebare ca o persoană rațională? Și, până la urmă, de ce este atât de important pentru mine să fiu elegantă?

Atunci îmi vine și răspunsul, ieșind pe furiș din întunecimea minții mele: poate că, dacă eu aș fi fost o femeie mai bună, și el ar fi fost un bărbat mai bun.

Când în cele din urmă îndrăznesc să ies din cameră, îl găsesc pe Colin în bucătărie, făcând plăcinta ciobanului și ascultând un meci de fotbal la radio. Rămân o vreme în prag, urmărindu-l cum pisează cartofii. Mă ignoră. Așa că mă mut în mijlocul bucătăriei, acolo unde devin un adevărat obstacol, și refuz să mă dau din drum.

– Îmi pare rău, am greșit. Și m-am purtat urât. Ca o nemernică.

El se oprește din treabă pentru o clipă, privind fix podeaua.

– Am greșit și m-am purtat urât, ca o nemernică, repet eu.

El își ridică privirea.

– Nu e vorba numai de asta. Sunt îngrijorat pentru tine. Te porți ca o nebună.

– Știu. *Sunt* nebună. Te rog, Col, nu mă urî. O să scap de post-ituri și de carte. Numai iartă-mă! Spune-mi că încă mai suntem prieteni!

– Vino-ncoace! Face un pas înainte și mă cuprinde în brațe. Ascultă, Ouise, indiferent de ce se întâmplă între noi, indiferent de ce spunem sau facem, un lucru pot să-ți promit: o să ne împăcăm *întotdeauna*.

M-a ținut în brațe mult timp.

O săptămână mai târziu, eu și soțul meu am hotărât să depunem actele pentru divorț.

Iar la scurtă vreme după aceea, au început să-mi treacă și petele.

N

Neglijeuri

Unul dintre cele mai de neînțeles aspecte de inconsecvență la multe femei, de altfel elegante, este modul în care neglijează pe deplin felul cum arăta în orele de intimitate petrecute acasă – întocmai timpul și locul când ar trebui să fie cele mai atractive.

Pentru fiecare femeie care, la sfârșitul zilei, își șterge machiajul și îl înlocuiește cu unul mai puțin strident, își leagă părul bine pieptănat cu o fundă și se schimbă într-o rochie de casă lungă și drăguță sau într-un capot și în niște papuci asortați, câte nu sunt care își petrec serile acasă îmbrăcate cu o rochie veche, cu părul pus pe bigudiuri, cu cremă întinsă pe toată fața (asta când nu e vreo mască neagră sau verde) și cu niște papuci imenși și fără formă în picioare? Te face să te întrebi pe cine este menit să impresioneze rezultatul acestui proces de înfrumusețare – fără îndoială pe comis-voiajorii cu care or să se întâlnească când se vor duce a doua zi la cumpărături. Între timp, bietul ei soț învață să-și întoarcă privirea de la soția lui, sperietoarea de ciori, ațintindu-și mai degrabă ochii asupra rubricii sportive din ziar sau contemplând ecranul televizorului.

Până la urmă, nu de asta au fost inventate saloanele de

înfrumusețare, pentru ca scumpii și sărmanii soți să fie scutiți de oroarea de a vedea toate acestea?

Am treizeci și doi de ani și pentru prima dată în viața mea de adult locuiesc cu niște oameni cu care nu mă culc, denumiți, în general, colegi de apartament. Împărțim bucătăria, baia și sufrageria.

Viața la comun nu este deloc ușoară pentru mine. La început, am pornit-o cu stângul. Nu știu cum să fac cumpărături doar pentru mine sau cum să stau pe canapea în sufragerie împreună cu alții și să mă uit la televizor. Totuși, mă pricep la spălat și la dus gunoiul. În fiecare zi învăț lucruri noi. De la Colin, cum să facem să încapă cumpărăturile a trei oameni într-un singur frigider (Așază-le una peste alta, de la mic la mare, scumpo! Gândește pe verticală, pe verticală!), iar de la Ria, cum să fac o baie cu spumă, săpun special, sare de baie și bureți de baie abrazivi.

– Comunici cu propriul eu, mă instruiește ea. Apa e viața ta emoțională. Dacă ești când înăuntru, când în afară, relațiile tale vor fi întotdeauna sortite eșecului.

Ah, bine.

Dar amândoi pun bani și îmi cumpără un halat nou, sub pretextul unui extrem de întârziat cadou de Crăciun.

– Avem ceva pentru tine, spune Colin într-o seară, pe când pregătim împreună cina.

Și îmi dă un pachet voluminos și înfășurat în hârtie. Ria zâmbește și se uită la propriii pantofi.

– O, Doamne! Nu trebuia!

Sunt peste măsură de încântată, chicotind și sfâșiind hârtia de împachetat întocmai ca un copil. Când deschid cutia, pare să fie un prosop uriaș.

– Wow, spun eu, gândindu-mă de ce oare mi-or fi cumpărat un prosop uriaș. E grozav! Nu trebuia!

– Mă bucur că îți place, spune Colin aruncându-i o privire Riei, care încearcă atât de tare să nu râdă, încât e nevoită să se întoarcă cu spatele. Și, apropo, Louise, e un halat.

– Aaa! Acum îmi dau seama! E grozav, spun eu văzând cât e de

mare. Și albastru. Și fără formă. E fantastic, numai că am deja un halat. Ăla mic și alb. L-ați văzut, nu?

Mă uit pe rând la fiecare, dar ei îmi ocolesc privirea. Brusc, podeaua a devenit de-a dreptul captivantă.

Asta e ciudat.

– Mi-ai văzut halatul, Colin, nu-i așa?

Colin își drege vocea.

– Da, draga mea, cu toții l-am văzut. De fapt, și Mick l-a văzut, când a rămas aici peste noapte, acum vreo două zile, iar tu tocmai ieșeai din baie. Iar Mick nu e gay. Chestia cu halatul ăla este că e în regulă dacă vrei să seduci pe cineva…

– Dar nu e prea potrivit pentru traiul la comun, sfârșește Ria propoziția.

Simt cum îmi arde fața, iar mâinile mă furnică.

– Ce vreți să spuneți? Ce are halatul? Se vede prin el? Ce?

– Ce vrem să spunem, continuă Ria, și poate că nu o facem cu prea mult tact este că…

– Îți vedem țâțele, conchide Colin.

– Complet, adaugă și Ria.

– Dumnezeule mare! exclam eu, chircindu-mă rușinată la podea și strângând în brațe halatul uriaș și gros. Dumnezeule mare! Îmi pare rău! Cât… cât de stânjenitor!

– Liniștește-te, scumpo. Colin mă mângâie pe păr și râde. Sunt minunate, sincer. Doar că te cam distrag puțin când vrei să-ți bei ceaiul dimineața.

Îmi ridic sfioasă privirea.

– Îmi pare rău, sincer, nici nu mi-am dat seama. În toți anii ăștia de când îl port, nimeni nu mi-a spus nimic… niciodată nu… adică… vorbele mi se poticnesc și nu știu cum să continui.

Aparent, m-am fâțâit de colo colo într-un halat transparent de câteva luni bune, dar întocmai ca o versiune modernă a poveștii *Hainele cele noi ale împăratului*, nu mi-am văzut propria goliciune. După ani întregi de locuit împreună cu un bărbat complet imun în ceea ce

privește fizicul meu, am tras evident concluzia că toată lumea este la fel. În absența unei reacții, am pretins că sunt îmbrăcată, când, de fapt, nu făceam altceva decât să cerșesc atenție.

Și am primit-o.

Problema este că nu e prima oară. Când ies să dansăm împreună cu Colin și prietenii lui, el se tot fâțâie pe lângă mine și îmi ridică bretelele rochiei mele cu spatele gol. Iar Ria m-a întâlnit de câteva ori în ușă, fluturând după mine un cardigan și refuzând să mă lase să plec așa dezgolită. Până acum, am ignorat aceste evenimente fără legătură unul cu celelalte, dar, brusc, obiectivul a fost focalizat, iar acum pot vedea limpede. E ca și cum aș fi avut radarul stricat. După atâția ani de stat ascunsă, balanța s-a înclinat acum în partea opusă, iar eu am devenit peste noapte o exhibiționistă care strigă: „Uitați-vă la mine! Priviți-mă! Sunt în viață! Țâțele o dovedesc!“ Cât de jalnic și de degradant! Și totuși, am făcut-o în repetate rânduri.

Iar acum sunt subiectul unei stranii intervenții a colegilor de apartament.

Îmi îngrop capul în muntele de pluș pe care Colin îl numește halat. Aș vrea să mă pot ascunde pentru totdeauna, să-mi pierd cunoștința de rușine ce-mi e și să nu-mi mai revin niciodată.

De un singur lucru vreau să fiu sigură înainte de a face asta:

– Chiar sunt minunate?

– Poftim? mă întreabă Colin.

Îmi dreg glasul. Nu am nevoie să știu asta, dar tot vreau să aflu.

– Am întrebat dacă sunt chiar minunate.

– Ce anume?

Ria și Colin se uită unul la altul, confuzi.

Studiez cu atenție vrejul albastru care separă pătratul roșu de pe covorul oriental. Modelul se repetă la nesfârșit, de-a lungul întregii margini.

– Sânii mei. Vocea mi-e înăbușită, abia șoptită. Ai spus… ai spus că sunt minunați.

Se așterne o tăcere adâncă, neașteptată. Izbucnesc în plâns – vrejul albastru se întrepătrunde cu pătratul roșu. Clipesc, și iată-le din nou

despărțite.

Ria este cea care răspunde:

–Sunt minunați și tu ești minunată. Suficient de minunată încât să-ți pui hainele înapoi pe tine, Louise.

O

Ocazii

În viață, există nenumărate ocazii în care până și cea mai modestă femeie, aproape lipsită complet de un simț al modei, își dă seama de adevărata importanță a unui eveniment și de faptul că trebuie să fie bine îmbrăcată. Cuprinsă brusc de panică la gândul că va fi în centrul atenției, se întreabă îngrijorată: „Cu ce să mă îmbrac?", dând iama să-și cumpere prima rochie care îi va cădea în mână.

Indiferent de ceremonia la care tu și soțul tău va trebui să jucați rolul principal, ca de exemplu: nași la un botez, membri ai comitetului unui bal organizat pentru strângere de fonduri sau poate doar gazdele unei petreceri de Crăciun la locul de muncă, întotdeauna ar trebui să mizezi pe simplitate ca fiind cea mai potrivită abordare și să încerci să nu-ți transformi radical înfățișarea pentru acel eveniment special. Ar însemna să uimești pe toată lumea, iar în astfel de ocazii nu vrei să faci senzație, ci doar să fii o prezență plăcută și atrăgătoare.

Într-o sâmbătă dimineața, mă trezesc în sunetul unor voci înăbușite. Furișându-mă până în hol, mă opresc în dreptul ușii de la sufragerie ca să trag cu urechea.

–Și crezi că o să divorțeze?

E o voce de femeie, dar nu o recunosc.

– Da, răspunde Colin, mai mult ca sigur.

Femeia oftează.

– Sex sau bani, dragă. Ia aminte la cuvintele mele. Întotdeauna totul se rezumă la sex sau la bani.

Ciocănesc ușor.

– Bună. Îmi cer scuze că vă deranjez.

Colin se ridică în picioare, iar femeia, mică de înălțime și subțirică, cu un păr roșu ca focul, îmi zâmbește. Poartă o fustă din tweed, cu un sacou și o bluză verzi ca smaraldul; stă picior peste picior, cu glezna ridicată și frumos arcuită.

– Neața, Ouise! Te-am trezit? Nu cred că v-ați mai întâlnit: ea e mama mea.

Zâmbesc cerându-mi scuze, conștientă că arăt în ultimul hal și că am o nevoie disperată de cafea.

– Este o plăcere să vă cunosc, doamnă Riley.

Traversez camera și îi strâng mâna micuță.

– Te rog, spune-mi Ada.

Vocea ei, blândă și cultivată, trădează un vag accent irlandez.

– Tocmai voiam să-mi fac o cafea. Ai dori și tu una? m-am oferit eu.

– Nu. Se ridică în picioare. Trebuie să plec, înainte ca tatălui tău să i se facă dor de mine. Mi-a părut bine să te cunosc, Louise.

Colin îi ține haina, iar ea o îmbracă.

– Te conduc până la ușă, mamă.

Și îi aud șușotind pe când coboară scările.

După ce se întoarce, Colin mi se alătură în bucătărie.

– Mama ta e foarte matinală. Ce a fost asta? întreb eu, punându-mi cereale într-un castron.

El își sprijină capul de tocul ușii și închide ochii.

– E vorba de tatăl meu. Iar o supără.

Tatăl lui Colin, Patrick Riley, fusese cândva un faimos tenor irlandez,

în timp ce mama lui, Ada, dansatoare la Școala Regală de Balet. S-au întâlnit în Covent Garden prin anii ’50 și s-au căsătorit la scurt timp. Foarte curând au urmat și cei cinci copii, printre care și Colin, mezinul. Cu toate acestea, prin anii ’60, cariera lui Patrick a avut parte de un deznodământ brusc și tragic atunci când și-a pierdut vocea în timpul unei interpretări a operei *Cavalleria Rusticana*. Neputând să lucreze în alt domeniu decât în cel al muzicii, s-a străduit să-și întrețină familia ca profesor de canto sau predând muzică, însă nu și-a revenit niciodată pe deplin după pierderea prestigiului său din perioada când cânta în Covent Garden. Întotdeauna foarte sensibil, a început să cadă pradă unor perioade de depresie și să se încuie în biroul său, unde rămânea zile în șir. Pe măsură ce a înaintat în vârstă, iar copiii au părăsit cuibul părintesc, a început să fie din ce în ce mai violent. Au urmat crize bruște și neașteptate de plâns și promisiuni jalnice că se va schimba. Dar nu a fost în stare să ducă la bun sfârșit nicio schimbare reală sau de lungă durată. Familia rareori vorbea despre „starea tatei“, dar în ultimul timp situația s-a înrăutățit, iar Ada era copleșită. Cel mai urât se purta în preajma aniversării ultimei și devastatoarei sale interpretări, care avea să fie peste o lună.

– Mama crede că poate ar trebui să organizăm un fel de tribut în cinstea lui. Știi tu, să-i chemăm toți prietenii și să dăm o petrecere ca să-i sărbătorim cariera, dar nu sunt prea sigur. Ar putea să funcționeze în ambele sensuri: fie o să se simtă cu adevărat bine, fie o să-l apuce o altă criză urâtă de gânduri morbide. Cu toate că, indiferent de ce facem noi, există șansa să-l apuce una oricum. Scutură din cap. Nu știu, Ouise. Chiar nu știu ce să fac.

– E greu. Îi torn o ceașcă de cafea. Aș vrea să te pot ajuta.

– Ei bine, ar fi ceva… șovăie el.

– Doar spune-mi.

– Dacă mama hotărăște să meargă înainte cu petrecerea, o să vii cu mine?

– Sigur, Col, nicio problemă. Deși poate că și-ar dori să fie doar membrii familiei, nu crezi?

El studiază podeaua bucătăriei timp de o clipă.

– Și partenerii lor, adaugă el abia șoptit.

– Parteneri?

El își ridică privirea.

– Vezi tu, nu le-am spus niciodată că sunt gay.

Preț de o clipă am crezut că o să izbucnesc în râs.

– Și nu crezi că și-au dat seama?

El oftează din toți rărunchii.

– Nu e vorba dacă și-au dat seama sau nu, Louise. Dar ei nu fac parte din generația celor care consideră necesar să vorbești despre lucrurile astea. Înțelegi? Ce știu sau nu știu ei chiar nu mă privește pe mine. Dacă le *mărturisesc*, nu o să le folosească la nimic. Ne înțelegem bine atât timp cât nu există nicio problemă.

– Și cum reușești să faci asta?

– Nu vorbesc fățiș despre subiectul ăsta, iar ei nu mă întreabă.

– Asta e în regulă acum, cât ești singur, dar ce o să faci când o să ai un iubit?

– Louise, vocea îi sună obosită și enervată, ai încredere în mine la capitolul ăsta. Nu vor să știe. Vor ca eu să fiu fericit, dar nu-i interesează în ce fel. E mai bine ca unele lucruri să rămână nespuse.

Trei zile mai târziu, Colin îmi confirmă faptul că mama lui a hotărât să-și pună planul în aplicare; petrecerea urma să aibă loc la reședința cea mare a familiei și să fie o surpriză. În săptămânile care au urmat, Colin și-a petrecut fiecare moment liber coordonând pregătirile între mama lui și rudele apropiate. Voiau să aibă o cină de tip bufet, trei interpreți de jazz, iar Ada aranjase ca trei dintre fostele eleve strălucite ale lui Patrick să vină să cânte. Familia și prietenii trebuiau să sosească tocmai din îndepărtatul Dublin, iar fratele lui Colin, Ewan, reușise să facă rost de o veche filmare de-a tatălui lor cântând *La Bohème*, pe care o restaurase și care urma să fie proiectată la sfârșitul serii. Telefonul suna încontinuu, iar în aer plutea un sentiment de emoție și nerăbdare. Energia și entuziasmul cu care clanul Riley se avântase în plănuirea petrecerii pentru Patrick era ceva nemaiîntâlnit.

Cu o săptămână înainte de marele eveniment, Colin m-a încolțit pe când spălam farfuriile.

– Cred că trebuie să vorbim în legătură cu ce o să ne îmbrăcăm.

Eu i-am întins prosopul de vase.

– Bună idee. Hai să începem cu tine.

– Ei bine, spune el, în timp ce lustruiește câteva pahare și le așază pe raft, cred că e posibil să mă îmbrac în costumul meu bleumarin cu dungi, o cămașă albastru-deschis și o cravată roșie. Știi tu, ceva foarte conservator, formal, dar nici foarte… tu ce crezi?

L-am privit mirată.

– Ai un costum cu dungi? Nu mi te pot închipui deloc îmbrăcat în ceva atât de sobru!

El zâmbește.

– Ei, o să trebuiască să-l duc la curățat, dar, da, am așa ceva. Alan mi l-a cumpărat pe când încerca să mă facă să mă angajez la bancă. Am încercat să o conving pe mama să fie o petrecere formală – toată lumea arată bine la costum negru și cravată –, dar ea mi-a spus că poate nu toată lumea are un smoching. Și e posibil să aibă dreptate.

– La *bancă!* Nu mi te pot închipui încercând să ai sub control cheltuielile cuiva, Col!

El râde.

– Acum e rândul tău. La ce te-ai gândit?

– Păi, am șovăit eu, nu sunt prea sigură. Aș avea rochia mea neagră de la Karen Millen.

– Hmmm.

Îmi puteam da seama din felul în care se concentra asupra ștergerii farfuriilor că nu era tocmai la ce se gândea el.

– Dar, mă rog, ar putea fi puțin cam… care e cuvântul?

– Strâmtă? își dădu el cu părerea.

Eu mă întorc cu fața către el.

– Strâmtă?!

– Atunci, strânsă pe corp. Puțin cam mult, aș zice.

Am făcut ochii mari.

– Colin, nu e absolut nimic în neregulă cu rochia aia! Sau cu felul în care îmi stă!

– Da, da, da, da! Firește că nu! Îmi place la nebunie, Ouise! Sincer. Dar mă gândeam la ceva mai subtil, mai cuminte… mai… cum să-ți spun? Ceva mai catolic.

– Cum ar fi? O sutană?

El oftează și lasă jos șervetul de vase.

– Va trebui să înțelegi, Louise. E vorba de familia mea aici. La urma urmelor, sunt puțin cam de modă veche. Chiar tradiționali aș zice. În ciuda faptului că se trag dintr-o lume a spectacolului. Noi doi o să fim ca o echipă, bine? Eu o să port costumul meu bleumarin cu dungi, iar tu ceva care să se asorteze… ce zici de asta?

Mă încrunt. Ăsta nu era Colin pe care îl știam eu. Brusc, era ca și cum ar fi fost răpit și înlocuit cu geamănul malefic – unul care ar fi vrut să joace un fel de șaradă neobișnuită în fața părinților.

După care mi-am dat seama.

– Colin, le-ai spus cumva, din întâmplare, că sunt iubita ta?

El ia din nou șervetul și începe să șteargă de parcă viața lui ar fi depins de asta.

– Nu, nu! Firește că nu!

– Ești sigur? Pentru că te porți cam ciudat.

El îmi evită privirea și începe să pună farfuriile unele peste altele.

– Absolut, Louise! Sincer!

– Dar nici *nu* le-ai spus că nu sunt. Asta e, nu-i așa? Ai de gând să nu le zici nimic și să tragă singuri concluziile.

El lasă farfuriile din mână.

– E chiar ceva atât de rău?

Eu scutur din cap.

– De ce faci asta, Col? Știi, sper, că nu ai de ce să-ți fie rușine, nu?

El închide ochii și îi acoperă obosit cu o mână.

– Asta nu-i ocazia potrivită ca să le mărturisesc alor mei, Louise. Nu poți să înțelegi? Petrecerea asta, seara asta, nu e pentru mine. Tot ce-ți cer e să ne amestecăm în mulțime, să ne afundăm în anonimat. Doar pentru o noapte. Uite, nu am de gând să pretind că ești iubita

mea, bine? În ceea ce-i privește pe toți, tu ești prietena și colega mea de apartament, da? Dar tot ce vreau este ca totul să meargă ca pe roate doar în noaptea asta. Poți să înțelegi asta?

Pot.

Îmi înfășor brațele în jurul lui.

– Ascultă, o să mă îmbrac cu ce vrei tu, bine? Și o să ne simțim bine, iar noaptea o să fie un adevărat succes. Așteaptă numai și ai să vezi.

El mă strânge ușor în brațe.

– Mi-am luat libertatea de a împrumuta ceva de la magazin.

Dă fuga în sufragerie și se întoarce cu o pungă de cumpărături, pe care mi-o întinde.

– Haide, vezi dacă îți place.

O iau și scot dinăuntru o rochie originală marca Diane Von Furstenberg, strânsă în talie, cu un imprimeu îndrăzneț de culoare stacojie.

– Wow, spun eu punând-o pe lângă mine. E incredibilă!

El mă privește radiind.

– *Acum* arăți ca o soție de bancher!

Cu toate acestea, eu și Colin nu am avut ocazia să ne purtăm ținutele atent alese.

Cu două zile înainte de petrecere, în timp ce Colin se afla la părinții lui pentru a-i duce mamei lui farfuriile de rezervă și tacâmurile, amândoi aud un zgomot ciudat venind din biroul lui Patrick. Îl găsesc prăbușit pe covor, după ce înghițise o doză fatală de tranchilizante. Nu a lăsat niciun bilet.

Colin rămâne o săptămână cu mama lui, ca să o ajute cu funeraliile, iar apoi, după înmormântare, Ada pleacă în Irlanda, ca să stea cu familia ei.

În ziua în care Colin se întoarce în apartament, eu și Ria ne luăm liber de la serviciu. Când ajunge, se duce direct în pat, unde rămâne patru ore, timp în care eu și Ria pregătim niște brioșe. (Ea le face, eu privesc.) Când în cele din urmă se trezește, cu ochii umflați și roșii,

noi pregătim un ibric proaspăt de ceai și încercăm din răsputeri să-l facem să mănânce niște brioșe. Dându-ne seama că nu-l putem convinge, ne mulțumim să stăm împreună în sufragerie, urmărind cum soarele se topește dincolo de orizontul Londrei și ascultând o înregistrare veche de-a lui Patrick interpretând niște faimoase arii italiene. Înregistrarea se sfârșește, iar noi rămânem cufundați în liniște, pe întuneric. Apoi Ria aprinde lumina și se duce în bucătărie ca să ne facă tuturor pâine cu cașcaval la cuptor. Colin stă întins, cu capul în poala mea.

– Era un om atât de dificil, spune el în cele din urmă. Atât de imprevizibil. Și totuși, nu știu ce o să ne facem fără el.

Îl mângâi ușor pe păr.

Aș vrea să-i spun că îl înțeleg, dar n-ar fi adevărat. Eu fac parte dintre cei norocoși.

Când aveam treisprezece ani, m-am întors într-o zi de la școală și am găsit-o pe mama stând pe un scaun din sufragerie, în cămașa de noapte. Ar fi trebuit să fie îmbrăcată. Și plecată la serviciu. Dar nu era. În schimb, se afla acolo, trasă la față, cu ochii înlăcrimați și umflați. Cămașa de noapte pe care o purta era decolorată și umedă. Atârna pe trupul ei subțire, iar acolo, în mijloc, era un fel de pată. Mama nu era niciodată acasă când mă întorceam eu de la școală.

Am întrebat-o dacă se simte bine și nu mi-a răspuns, stând în continuare cu privirea ațintită drept în față, cu capul bălăngănindu-i-se, de parcă în orice clipă ar fi fost gata să se desprindă de gât. M-am pus exact în fața ei și am mai întrebat-o o dată, dar m-a privit ca și cum nu m-ar fi cunoscut, clipind rar. Mult prea rar. După care a deschis gura și, într-o singură, groaznică clipă, mi-am dat seama că era pe moarte. Întreaga lume părea că se mișcă cu încetinitorul. Am simțit cum ghiozdanul îmi alunecă de pe umeri și cade pe podea și, cu toate că fugeam, picioarele îmi erau ca de plumb. Am smuls telefonul de pe perete și am format un număr. O voce s-a auzit pe fir, iar eu m-am trezit strigând adresa de acasă și spunându-le să se grăbească, iar când m-am întors, am văzut-o alunecând în față, cu capul în piept, cu un firicel subțire de salivă prelingându-i-se pe bărbie. Am dat drumul telefonului, care s-a izbit de perete, în timp ce ea se prăbușea pe podea.

Câteva minute mai târziu, a sosit ambulanța. Eu o țineam în brațe,

legănând-o înainte și înapoi, încercând să o trezesc. Au luat-o de lângă mine, au întins-o pe o targă și i-au pus pe gură o mască de oxigen. După care au căutat prin baie până au dat de niște flacoane. Peste alte câteva minute, nu mai era nimeni în casă. O vecină, doamna Klavinski, a trecut pe la noi și l-a sunat pe tata. Era poloneză și, cu toate că încerca să fie de ajutor, nu vorbea prea bine engleză. Când sora și fratele meu au ajuns acasă, i-a întâmpinat spunându-le că mama are „o boală la cap și fost dus la spital".

Au trecut luni întregi până să se întoarcă acasă.

Iar când s-a întors, se schimbase. În bine.

În timp ce Col își ținea capul în poala mea, mă gândeam la toate pregătirile care se făcuseră în ultima lună și la faptul că el și mama lui l-au găsit pe Patrick prea târziu. Și m-am gândit din nou, pentru a suta, mia oară, cum ar fi fost totul dacă în ziua aceea m-aș fi întors mai târziu de la școală, dacă aș fi pierdut autobuzul, căscând ochii la băieții de la St Andrew sau dacă aș fi rămas după ore, pedepsită.

Mai târziu, în aceeași seară, am sunat acasă. Stând în întuneric, la fereastră, am ascultat țârâitul telefonului, care făcea legătura la mii de kilometri depărtare. Apoi am auzit un clic și vocea mamei pe fir.

– Alo?

– Bună, mamă.

– Louise! Cât e ceasul? Cam târziu, nu crezi?

– Puțin.

– Ești bine?

– Da, mamă, sunt bine. Am sunat doar să văd ce faci.

– Grozav, puștoaico. Cum nu se poate mai bine. Tatăl tău e ca un ghimpe în coastă, dar îl țin bine din scurt, așa că foarte curând totul o să fie sub control. E vorba de șopronul ăsta nou pe care vrea să-l construiască în curtea din spate. Știai că sora ta încearcă să aibă încă un copil? Până acum n-a fost cu noroc, dar te țin la curent. Cum îți merge la serviciu? Mi-am petrecut toată ziua plantând bulbi, pe care presimt că iar o să-i mănânce căprioarele. Dar încerc an de an, așa că nu pot să renunț tocmai acum, nu-i așa?

– Firește că nu.

– Deci, puștoaico, cu ce ocazie?

O aud cum își aprinde o țigară.

Privesc pe fereastră. Afară lumea e cufundată în întuneric și în nemișcare.

– Nicio ocazie, mamă. Am sunat doar ca să-ți aud vocea.

P

Kilograme 35

În fiecare primăvară, revistele de modă și cele pentru femei inventează noi diete care, urmate întocmai, garantează o siluetă suplă și, prin urmare, elegantă. Cu toate că nu e neapărat necesar să fii slabă asemenea unui model ca să fii elegantă, probabil că este adevărat că topul Celor mai bine 10 îmbrăcate femei este și topul Celor mai înfometate 10 femei.

Să slăbești a devenit practic o nouă religie. În general, era practicată foarte discret, aproape clandestin, iar cei dintâi adepți se mulțumeau cu o suplețe moderată, care îngăduia totuși păstrarea unor curbe fine. Dar secta a convertit zi de zi noi simpatizanți, până când a ajuns ca în zilele noastre să decreteze cu încredere că salvarea a devenit imposibilă pentru puținii necredincioși rămași, care refuză să creadă în silueta șnur și în ideea de a fi numai piele și os.

Ar trebui sau nu să te convertești și tu la această nouă religie? Poate, dar cu ce preț? Persoanele care țin regim pot dezvolta o adevărată obsesie pentru noul lor scop. Îți recomand să pui în balanță nu numai propria persoană, ci și prioritățile pe care le ai. La urma urmelor, Dumnezeu te-a creat așa cum ești și nu are rost să lupți împotriva naturii într-o asemenea măsură, încât să-ți îndepărtezi familia și

prietenii cu reguli nesfârșite și impuneri în legătură cu ce poți sau nu să mănânci.

Suplețea înseamnă, fără îndoială, eleganță, dar obsesia nevrotică de sine NU.

Stau la coadă la Starbucks, încercând să-mi dau seama de conținutul grăsimilor, de numărul de calorii și de indicele de carbohidrați din brioșa dietetică cu afine. Ceea ce-mi doresc însă cu adevărat este o porție dublă din tortul cu ciocolată. Sunt iritată și confuză, continuând să privesc tortul ca un leming hipnotizat. Ria mă întreabă ce vreau, ca să poată da comanda, cei din spatele meu încep să se agite, iar fata de la casă își dă ochii peste cap. Tot ce vreau să fac este să sparg cu pumnul vitrina de sticlă, să înșfac tortul și să ies cu el în stradă, urlând ca o creatură dintr-un film de groază.

Dar n-o fac.

Nu, fac ceea ce trebuie. Pentru că lumea e împărțită în ce trebuie și ce nu trebuie, în bine și rău, în grași și slabi. Așa că, în schimb, comand un espresso dublu fără zahăr.

Când Ria întreabă dacă sunt sigură, pentru că mă văzuse că rămăsesem cu privirea la tort, mă reped la ea spunându-i că „Da, sunt sigură!“, de parcă aș urî-o, ceea ce e adevărat. Îi urăsc pe ea și pe toți cei care pot să comande ce vor fără să facă o mie de exerciții de gimnastică mintală, care se pot duce până la spanioloaica aia cu pistrui de la casă și-i pot spune: „Aș vrea un latte cu gheață și o porție dublă de tort cu ciocolată“, fără să treacă prin iad, chinuiți de sentimente de vină și panică.

Așa că, în schimb, am comandat latte-ul dublu, am luat-o complet razna din cauza cofeinei și mi-am petrecut restul zilei învăluită într-un abur de resentimente, pentru că, încă o dată, mi-am refuzat plăcerile. Sunt trei mese pe zi, o zi are douăzeci și patru de ore, care se succed una după alta, până la sfârșitul vieții tale. Iar asta înseamnă o perioadă a naibii de lungă, în care să nu te bucuri de ce îți dorești.

Prima oară când am ținut regim aveam nouă ani. Ca dansatoare, eram încurajate să ne înfometăm. Îmi amintesc cum profesoara noastră ne-a adunat și ne-a spus că era timpul să ne ținem greutatea sub control. Ne-a învățat să purtăm tot timpul în genți borcănașe cu

miere sau cu gem, astfel încât, după o zi întreagă de antrenamente, când, fără să fi mâncat nimic, am fi simțit că ne ia cu leșin, să putem lua o linguriță de miere și să ne întoarcem la treabă. Așa că toate aveam prin genți borcănașe lipicioase cu miere, ale căror capace se desfăceau, costumașele murdărindu-ni-se de substanța aceea vâscoasă și dulce.

Obișnuiam să stăm în vestiar, ascultându-le cu nesaț pe fetele mai mari dându-ne ponturi legate de dietă. Trebuia să consumi numai iaurt degresat, cola dietetică, cafea și cartofi fierți, fără nimic altceva. Sau doar proteine și legume, după pofta inimii, dar cu cât mai puțin, cu atât mai bine. Cu toate acestea, mult prea des sfârșeam mâncând hamburgeri de la McDonald's după ore, iar dacă tot îți iei un hamburger, ai putea foarte bine să comanzi și niște cartofi prăjiți și shake. Dar asta era în regulă, pentru că tocmai ce învățasem de la Melissa Formby minunata scorneală de a vomita tot imediat după ce ai mâncat. Ea însăși tocmai descoperise soluția magică, iar acum dădea lecții despre cum să obții cele mai bune rezultate cu un efort minim.

– Întotdeauna să beți înainte un pahar mare cu apă, ne învăța ea. După care folosiți-vă de degetul cel mai lung. Nici unghia nu strică. Apoi gândiți-vă la ceva scârbos. Dacă puteți să vă gândiți la ceva *cu adevărat* scârbos, atunci n-ați pierde prea mult timp, iar mamele voastre n-ar bănui nimic.

Noi aprobam dând din cap. Ce înțeleaptă era!

– Ah, și folosiți baia personală. Mai ales până când învățați s-o faceți fără zgomot.

Bun sfat. La urma urmelor, ca balerine, întotdeauna eram învățate să facem lucrurile cât mai silențios: să sărim dintr-o parte în alta a camerei și să aterizăm fără niciun sunet, să dansăm bourrée pe poantele însângerate fără să zicem nici pâs, să ne întindem piciorul până pe după ureche fără să țipăm de durere. Floare la ureche.

Până pe la vârsta de treisprezece ani, îmi dezvoltasem propria metodă. Aveam o singură masă pe zi, de obicei ceva cu totul dezgustător și lipsit de orice aport nutrițional, ca de exemplu un tort de ciocolată, acoperit pe deasupra cu bomboane M&M, cu înghețată și sos de ciocolată la micul dejun, și nimic altceva tot restul zilei în afară de amfetamină, cafea și cola dietetică. Dacă aș mai fi mâncat

ceva în afară de singura mea masă, aș fi vomitat imediat în baia de oaspeți.

Situația asta a continuat o vreme până când, într-o seară, după ce-mi luasem doza de amfetamină și terminasem de vizionat un film foarte trist de-a lui Ingmar Bergman [36] despre necrofilie, timp în care mă îndopasem cu o cutie întreagă de biscuiți foarte dulci, am vomitat din nou. Am rămas pe podeaua băii, tremurând toată și gândindu-mă că nu mai vreau să trăiesc. Sau, cel puțin, că nu mai vreau să trăiesc așa. Nu mai puteam suporta obsesia zilnică ce se reducea la ce urma să mănânc, când urma să mănânc și, ce era cel mai rău, ce nu aveam voie să mănânc. (Încercasem deja laxativele, cu rezultate dezastruoase.) Așa că m-am hotărât ca, indiferent de ce aveam să mănânc, să rămână în stomac, chiar dacă era bun sau rău. Și astfel a început un nou capitol din istoria regimurilor mele de slăbit.

Când m-am căsătorit, mi-am ținut secrete obiceiurile alimentare. Dar cu soțul meu plecat în fiecare seară la teatru, a fost ușor să intru într-o rutină a mâncatului în exces în absența lui.

Locuiam în Stratford, el era cu trupa de teatru. Aveam o locuință nouă, el o slujbă nouă, iar eu o nouă dietă. Ca una dintre dietele Hay, doar că toate ingredientele erau organice. În fiecare zi mâncam vreo douăsprezece kilograme de fructe și legume murdare, deformate și păroase. Trăgeam vânturi încontinuu și miroseam a varză.

Regulile sunt simple. (Dietele au reguli, întocmai ca jocurile. Serios, nu e nicio diferență, zici că te joci Twister cu mâncare.) Carbohidrații îi poți mânca împreună cu legume și lactate, dar nu cu proteine. Proteinele le poți mânca doar împreună cu legume. Cât despre fructe, ei bine, fructele sunt atât de periculoase, încât nu le poți mânca fără să le asociezi cu ceva și trebuie consumate cu câteva ore înainte sau după masă. Deci, am voie friptură cu salată, pui cu salată, pește cu salată. Dar nu brânză. Brânza e dăunătoare. E lucrarea diavolului. Am voie, în schimb, să mănânc un fel ciudat de caș de capră, dar este un singur magazin în Notting Hill unde îl pot găsi, ca să nu mai zic că are gust de lipici. Iar la prânz, salată. Salată cu orez, salată cu nuci, salată cu pâine. Când zic pâine, mă refer de fapt la pâinea cu mei și semințe de in, fără gluten și fără drojdie. Arată ca o cărămidă, dar dacă o prăjești, devine chiar crocantă. (În

absența gustului, trebuie să mă mulțumesc cu textura.) Și fără zahăr de niciun fel, fără cofeină, fără grăsimi.

Cartea face să pară totul foarte simplu. De fapt, mai mult decât simplu: ca și cum ai fi un idiot dacă nu mănânci în felul acesta. Coperta înfățișează un cuplu pe la vreo șaptezeci de ani, râzând isteric și alergând la maraton. Fără pic de cofeină. Mă simt prost doar uitându-mă la ei. Se pune mare accent pe fasole. Fasole și supă de varză, condimentată cu usturoi. Ar fi trebuit să mă avertizeze cineva că voi fi pe punctul de a exploda. Sunt nevoită să mă încui singură în cameră, cu geamul deschis. Soțul meu doarme pe canapea.

Se presupune că trebuie să mănânci cât de multe crudități poți. De-a lungul zilei, ronțăi o cantitate considerabilă de crudități, însă nu reușesc decât să mă simt balonată și înfometată în același timp. Visez la hamburgeri, chipsuri, plăcinte cu carne. Mă trezesc mușcând din pernă. Să-i privesc pe alții cum mănâncă a devenit o experiență erotică pentru mine. Mă holbez înăuntru la McDonald's, cu ochii lipiți de geam, gata să ucid pentru un Happy Meal.

Se presupune că o să-mi meargă din ce în ce mai bine. Se presupune că ar trebui să fiu plină de viață și de energie, iar pielea să îmi strălucească. Dar tot ce se întâmplă este faptul că reușesc să dezvolt un caz grav al sindromului de colon iritabil. Mă chircesc de durere, astfel că soțul meu mă duce la doctor.

– Ce mănânci? mă întreabă doctorul după ce mă examinează.

– Păi, azi am mâncat müsli fără gluten cu lapte din orez, broccoli și pui rumenit cu ghimbir, niște morcovi cruzi, puțină pâine de secară prăjită, cu brânză tartinabilă de soia și niște gem de zmeură fără zahăr…

El ridică mâna să mă oprească; deja a întârziat la golf.

– Dumnezeule mare! Mă privește cu dezgust. Mănâncă un cartof, femeie! Un cârnat! Nu-i de mirare că nu te poți ține pe picioare!

– Dar… dar…

Nu-mi vine să cred. El nu vrea să alerge la maraton când o să ajungă la șaptezeci de ani?

Aparent nu.

Până să locuiesc împreună cu Ria și Colin, eram atât de confuză după o viață întreagă de urmat diete, încât mă simțeam dincolo de orice redresare sau salvare. Singura diferență este că acum nu mă mai pot ascunde. Împărțim bucătăria, deseori mâncăm împreună, iar în timp ce Colin mă tachinează cu veselie în privința meselor mele și, ocazional, mă hrănește forțat cu pui cu sos curry și budincă cu gem, Ria îmi analizează în liniște obiceiurile alimentare, observând tacit toate lucrurile pe care aș prefera să le uite.

După care, într-o noapte, mă găsește în bucătărie.

E trecut de două jumătate, iar eu sunt în pijama, îndopându-mă cu biscuiți. Sunt biscuiții ei; îi primise de Crăciun, în urmă cu câteva luni, și, nefiind înnebunită după dulciuri, i-a lăsat acolo, să se învechească pe un raft de deasupra chiuvetei. În mod normal, nu m-aș atinge de mâncarea ei fără să-i cer voie, dar mă trezisem brusc, înfricoșată și înfometată, nemaiavând nimic de mâncare. Mi-a fost frică să-mi cumpăr, ca nu cumva să-i mănânc pe toți odată. Mă uram pentru că mâncam pe ascuns biscuiți vechi, exact ceea ce, în mod normal, aș fi evitat cu orice preț. Dar iată-mă aici, ghemuită în întuneric, îndesându-mi biscuiți în gură, când intră ea și aprinde lumina.

Clipesc uimită, ca un animal sălbatic surprins în timp ce fură dintr-un tomberon de gunoi. Nu suport să fiu privită atunci când mănânc, nici când sunt în cea mai bună dispoziție, și e absolut esențial ca aceste raiduri nocturne să rămână secrete.

– Ce faci?

Mă ridic de pe podea și încerc să zâmbesc.

– Îmi pare rău. Sincer.

– Dar ce anume faci? mă întreabă ea din nou.

Vreau să mor, să dispar, să fiu absorbită în eter. Încă țin în mână punga de biscuiți, așa că o pun pe blatul de bucătărie, mișcându-mă cu încetinitorul, de parcă asta m-ar ajuta să anulez totul.

– Ăia sunt vechi, îmi spune ea. De ce îi mănânci? Și de ce îi mănânci pe întuneric?

– Mi-era foame. Îmi pare rău. O să-ți iau alții în loc. O să-ți cumpăr mai mulți.

– Louise, nu-mi plac biscuiții ăia, de-aia nici nu i-am mâncat. Nu asta contează. Dar ceea ce faci tu e ciudat.

– Știu. Îmi pare rău. N-o să mai fac.

Ea mă privește îngrijorată.

– Ba da, ai să mai faci.

E trecut de ora două jumătate, iar afară nu se aude nimic, niciun sunet îndepărtat al mașinilor care trec, niciun zgomot care să alunge ecoul vorbelor noastre. Ele rămân acolo, ca un zid între noi, iar din cine știe ce motiv pe care nu mi-l pot explica, nu-mi vine nici s-o mint sau s-o lingușesc, dar nici să râd sau să protestez.

– Ai dreptate, mă aud eu recunoscând.

„Cât de ciudat e să spui asta", mă gândesc eu în sinea mea. „Nimeni nu ar trebui să știe și iată-te aici, mărturisind cu voce tare." Însă nu mă opresc aici.

– Nu pot mânca, continuă glasul care vorbește prin mine, ca păpușa unui ventriloc. Chiar nu… nu știu cum.

Rămânem nemișcate. O briză de vânt pătrunde prin fereastra deschisă a bucătăriei, răzbind prin bezna solidă ce apasă împrejurul casei. Ne învăluie, rece și fluidă ca mercurul, trecându-și degetele prin părul Riei și făcându-l să-i joace pe chip. Cămașa ei de noapte albă, din bumbac, se umflă ca niște pânze în vânt, iar preț de o clipă pare o ființă nepământeană, imponderabilă, plutind în aer ca o nălucă dinaintea dulapurilor strâmbe din bucătărie. După care pleacă, gonind nerăbdătoare pe lângă noi în drumul ei spre destinații mai exotice, lăsându-ne din nou singure. Cămașa de noapte a Riei se înfășoară liniștită în jurul gleznelor ei, iar părul îi coboară încetișor înapoi pe creștetul capului.

– Încă îți mai e foame? mă întreabă ea.

– Nu.

– Păi, atunci să ne întoarcem în pat. Îmi întinde mâna, iar eu i-o prind. Gândești prea mult, Louise. Se presupune că nu trebuie să gândești atât.

Și mă conduce prin întuneric, înapoi în dormitorul meu.

Lumea este plină de sfaturi despre cum să mănânci, dar uite o idee nouă.

Mănâncă trei mese normale pe zi. Mănâncă ce vrei. Și oprește-te atunci când te simți sătulă.

Recunosc, câteodată e ușor, alteori greu, foarte greu.

Dar să amintesc cuvintele nemuritoare ale lui Madame Dariaux: „Dumnezeu te-a creat așa cum ești.“

Și pe cele ale Riei: „Treci peste.“

Q
Calitate/Cantitate 37

Una dintre cele mai izbitoare diferențe dintre o englezoaică și o franțuzoaică bine îmbrăcate constă în dimensiunea garderobelor lor. Englezoiaca ar fi probabil uimită de numărul limitat al articolelor de vestimentație care se găsesc în șifonierul franțuzoaicei, dar va observa, fără doar și poate, că fiecare dintre acestea este de o calitate excelentă, considerate poate scumpe, după standardul englezesc, și perfect adaptate stilului de viață al franțuzoaicei. Aceasta le poartă în repetate rânduri, debarasându-se de ele abia când se uzează sau se demodează, și va considera un compliment (așa cum ar și trebui să fie) atunci când cea mai bună prietenă a ei îi va spune: „Ce mă bucur că te-ai hotărât să porți rochia ta roșie, întotdeauna mi-a plăcut foarte mult!"

Vizitatorii străini sunt deseori șocați de prețurile ridicate din magazinele pariziene și se întreabă cum o tânără femeie de succes, de exemplu, care nu câștigă mai mult decât omoloaga ei englezoaică, își permite să aibă o geantă din piele de aligator și un costum de la Balmain 38. Răspunsul este faptul că își cumpără foarte puține haine: scopul ei este să aibă mai degrabă un set perfect pentru fiecare ocazie în parte decât o selecție variată de articole care să se potrivească unor dispoziții trecătoare.

Mă întreb dacă englezoaica nu ar avea de câștigat dacă ar înclina din când în când balanța în favoarea calității, și nu a cantității. Ar putea descoperi nu numai că ar deveni mai elegantă, dar și că s-ar bucura mai mult să poarte acele haine, iar încrederea ei de sine ar spori.

Eu și Colin am adoptat un nou slogan și o nouă filozofie care, în esență, este următoarea: viața e prea scurtă. Nu e foarte original, dar, cu toate acestea, este exact ceea ce ne trebuie.

Nu sunt prea sigură când am ajuns noi la concluzia asta, dar momentul hotărâtor ar fi putut foarte bine să aibă loc în autobuzul 159. Mergeam împreună la serviciu într-o dimineață ploioasă, înghesuiți la un loc cu ceilalți călători de la ora de vârf. Totul era ud, geamurile erau aburite, scaunele îmbibate de apă, umbrelele din care picura apa zăceau pe culoarul dintre scaune. Colin era strivit pe scaunul de lângă mine. În poală i se bălăngănea o sacoșă de plastic mare, plină cu niște costume uzate de-ale lui Patrick, pe care voia să le doneze unui magazin de caritate [39], încercând totodată să țină de rucsac și de umbrelă, ca să nu se rostogolească pe culoar la fiecare zdruncinătură a autobuzului. Stăteam chiar lângă el, cu picioarele ude și înghețate bocnă în noua pereche de mocasini din piele întoarsă, acum făcută praf.

Verificându-mi corespondența, găsesc o altă serie de acte pentru divorț. Pe măsură ce autobuzul se târăște, îl aud deodată scârțâind și punând o frână bruscă, ce mă izbește de spatele unui negru bine îmbrăcat, de pe scaunul din fața mea.

– Îmi pare atât de rău! mă scuz eu, începând să-mi culeg scrisorile de pe unde aterizaseră pe podea.

– Nu face nimic, mi-a zâmbit el amabil. Nu e vina dumneavoastră.

I-am zâmbit și eu.

– Dacă vă mai pot deranja doar un singur moment, a continuat el. Aș vrea să vă vorbesc despre bucuria de a trăi în lumina mântuirii lui Hristos.

Și exact atunci s-a întâmplat. M-am uitat la Col, iar el s-a uitat la mine.

– Viața e prea scurtă, a spus el, probabil cea dintâi propoziție

completă pe care o rostise în întreaga zi.

Eu am înclinat să-i dau dreptate.

– Ce facem noi până la urmă? a continuat el, brusc de neoprit în indignarea lui. Ce așteptăm?

M-am săturat de moarte. M-am săturat să tot iau autobuzul până la serviciu. M-am săturat să îmi petrec serile acasă, așteptând să sosească tipul potrivit și să-mi bată la ușă.

– M-am săturat de divorț! am adăugat eu. Și m-am săturat de pantofi uzi!

– La naiba cu pantofii uzi! S-a ridicat și a apăsat butonul de coborâre. M-am săturat să nu-mi asum niciun risc! Fir-ar să fie, Ouise, suntem tineri, suntem sexy și talentați! Știi ceva? Viața e prea al naibii de scurtă și cred că e timpul să ne simțim și noi bine!

– Bine!

Am coborât din autobuz și am luat în schimb un taxi.

Și așa a început totul. Brusc, să fii adult devenise mult prea greu, așa că am renunțat. În același timp, am hotărât să nu mai țin cont pentru o vreme de sfaturile absurde și sobre legate de modă ale lui Madame Dariaux. Gândul de a pune fiecare bănuț deoparte pentru acel cardigan perfect din cașmir părea prea învechit, prea responsabil și prea, prea îndepărtat. Voiam să fiu una dintre acele fete care au tot atâtea ținute câți bărbați de schimb: veseli, exuberanți, răpitor de chipeși și plini de viață. La fel ca și Colin, mă săturasem să tot aștept ca timpul să-mi vindece inima rănită și să mă facă să mă simt din nou normală. Și, la fel ca și Colin, eram gata să iau măsuri drastice.

Acela a fost momentul în care am decis că încercarea de a fi elegantă a dat greș. În schimb, voiam să fiu la modă.

E joi seara, iar eu și Colin am ieșit în oraș împreună cu vreo douăzeci dintre noii noștri prieteni și ne aflăm într-un bar numit Cube. Barul este ca Mink Bikini, numai că Mink Bikini a fost pe val luna trecută, în timp ce Cube e pe val acum. Localul este ticsit de ziariști cu păr țepos, îmbrăcați în haine cenușii și unisex, fotomodele aspirante, îmbufnate și deșirate, îmbrăcate cu tricouri rupte de la Chloe și tocuri cu ținte, bărbați din domeniul publicității în costume negre de la Armani și cu cravate în culori stridente, cu toții țipând, înghiontindu-se, vărsându-și băuturile unul pe celălalt și

împiedicându-se de canapelele în stil suedez, de culoarea lămâii verzi, care alcătuiesc zona lounge.

Muzica de pe fundal este suprarealistă, ritmuri eterice franțuzești remixate după muzica celor de la KC și Sunshine Band și dublate de vocea Vanessei Paradis. Sunt o mulțime de trucuri nerușinate pentru a-i amuza pe clienți, inclusiv camere de luat vederi ascunse discret în toaleta bărbaților și un ecran, nu la fel de discret, pe care sunt transmise înregistrările în cea a femeilor (paza bună trece primejdia rea). Precum și un panou la intrare care afișează tot felul de mesaje ori de câte ori cineva intră pe ușă. „Isus te iubește, dar el nu o să-și lase nevasta" bipăie, ca o persoană vicleană cu răvaș mecanic. „Să fie iubire sau atracție?" bipăie din nou atunci când o tânără se adăpostește înăuntru de ploaia neagră, scuturându-și părul și trăgându-și în jos fusta mini. Cineva din fundul încăperii strigă „Atracție!" și izbucnim cu toții în râs, pe când ea încremenește ca un iepure prins în lumina reflectoarelor, habar n-având de titlul care luminează intermitent chiar deasupra capului ei.

E o zarvă de nedescris. Cu toții am reușit. I-am supraviețuit paznicului de la intrare și celor două femei bodyguard, îmbrăcate de la Gucci din cap până în picioare, care stăteau pe poziții, picotind din pricina oboselii și a plictisului, pregătite să nu lase să intre pe nimeni prea urât, prea gras, prea bătrân sau prea „trecut" (cu o ținută prea retro). Sărbătorim acest lucru fluturând cu furie bancnote de douăzeci de lire către barmanul tatuat, cu păr albastru, care chicotește urmărind filmarea cu ziariștii beți (lucru de care ei habar n-au) care își fac nevoile și flirtează cu bărbații din publicitate, care, la rândul lor, flirtează cu fotomodelele. Acestea, la rândul lor, nu flirtează cu nimeni.

Port o fustă creion neagră de la Kookai, foarte asemănătoare cu cea din sezonul curent de la Prada, un tricou scurt, cu mai multe straturi de material, ca acela din vitrina de la Versace (numai că al meu e din Brixton Market) și o pereche dureros de înaltă de sandale roz cu baretă de la Office, care seamănă leit cu sandalele de la Manolo purtate de Kate în numărul de luna aceasta al revistei *Vogue*. Părul blond îmi este uscat cu foehnul într-un mod uniform, complet îndreptat, cu o cărare „naturală" pe mijloc, pentru care nu mi-au trebuit decât cincizeci de minute și trei produse diferite ca să o aranjez. Rujul este de la Mac, oja de la picioare de la Chanel, iar eu miros ca un amestec de smochine sălbatice cu glicină, care se vrea a

fi sexy, dar și uniform în același timp. Am parcurs un drum lung, foarte lung, de la sarafanul bleumarin. Și sunt din ce în ce mai sexy.

Din nefericire, nu toți cei pe care i-am invitat sunt la fel. Câțiva dintre prietenii mei nu reușesc să treacă de paznic. Pur și simplu, ei nu înțeleg că trebuie să-ți joci rolul.

Darren este student la Conservator. Duce cu el o geantă sport uzată și urât mirositoare, iar la gât poartă o eșarfă galbenă ca a Ursulețului Rupert 40. Iar dacă geanta nu era suficientă, mai are și o pufoaică de la Gap, de un roșu aprins, care se vede că e veche de cel puțin zece ani, și mai flutură prin aer și abonamentul de transport, de parcă ar fi un permis de liberă trecere la vreo paradă de modă.

Brigada Gucci salivează pe măsură ce el se îndreaptă agale spre ușă, fără să bănuiască nimic. Eu intru în acțiune, năpustindu-mă asupra lui ca o vijelie, smulgând de pe el pufoaica și eșarfa, vârându-i iute abonamentul în buzunarul de la piept (se smiorcăie la sugestia mea de a-l pune în geantă) și încercând, cam fără succes, să-i netezesc cu mâna coama de păr, o variantă afro pentru albi. După care îi întind mormanul, adică geanta și restul lucrurilor, controlorului norvegian, cam scârbit, care apucă eșarfa Ursulețului Rupert de parcă ar fi un deșeu toxic și care insistă să ne dea câte un bilet pentru fiecare articol în parte, ca și cum l-ar pedepsi pe Darren pentru înfiorătorul prost gust de care dă dovadă, dar și pentru incapacitatea lui de a merge pe stradă lejer. Fetele Gucci își îngustează ochii, iar una dintre ele dă să vorbească, dar se abține, făcându-ne semn să trecem și țuguindu-și buzele într-un mic zâmbet, de parcă ar spune: „Îmi rămâneți datori".

Rămân cu Darren care, amuzat și uimit, dar cătuși de puțin impresionat, se întoarce spre mine, strângând în mână teancul de bilete primite în schimbul lucrurilor, și-mi zice:

– Nu am știut, Louise… nu am știut că e genul *ăsta* de local.

Eu râd, un râs ca al Cruellei de Vil, și îl împing către bar.

– Nu fi prostuț, dragule! strig eu încercând să acopăr intonația letargică a Vanessei Paradis. Haide să-ți luăm ceva de băut! Ia uite: putem să ne uităm la oamenii care vin și să râdem de ce scrie deasupra capetelor lor!

– Serios? Ridică privirea spre panou cu acel *savoir faire* al unui copil cu nevoi speciale. Ce tareee! Louise, hai înăuntru ca să văd ce scrie!

– Nu, Darren, spun eu pe un ton ferm, împingându-l cu și mai multă forță în direcția barului și cât mai departe de zona Gucci. Se intră o singură dată. Va trebui să aștepți pe cineva nou să vină înăuntru. Astea sunt regulile.

– Wow, spune el pe un ton plin de admirație. Suntem într-un loc cu *reguli*.

În modă este vorba numai despre reguli și la fel se întâmplă și cu locurile la modă. Nu am vrut să bem în pub-ul de peste drum de serviciu. Am vrut să fie ceva diferit. Regulile fac diferența: dă-ne ceva de făcut, dă-ne ceva asupra căruia să ne concentrăm atenția în detrimentul altui lucru. Și e un succes. Toată lumea e încântată că se află aici, zbierându-și în față unul altuia, cheltuind prea mulți bani pe băuturi scumpe, încercând să danseze printre mese și căzând în poalele străinilor. Ne îmbătăm din ce în ce mai mult, banii ni se termină și atunci vine rândul cardurilor de credit. Trec de la un grup de oameni la altul, purtând frânturi de conversații, prinzând din zbor niște cuvinte, de aici un verb, de colo un adjectiv, aducându-mi și eu contribuția.

– Fantastic! strig eu trimițându-i bezele în partea cealaltă a camerei bărbatului pe care îl văzusem pe ecran pe când era la toaletă.

– Pur și simplu *zbierau* unul la celălalt! exclam eu, furând poanta din istorisirea lui Colin, precum și o înghițitură din paharul lui cu martini.

– Foarte, *foarte* dezgustător! dramatizez eu, șoptind cu mâna la gura unei prietene, în timp ce urmărim cum un fotomodel își face „vânt“ spre toaleta femeilor.

Tot ceea ce rostesc se încheie cu semnul exclamării. Multă vreme nu mă adresez nimănui, dar cu toții ne îmbrățișăm mult și ne spunem chestii de genul: „Ar trebui să ne vedem și noi într-o zi!“ Mai pe seară, când statul în picioare devine din ce în ce mai dificil, ne luăm pe după gât, îngropându-ne fețele în umărul celuilalt și suspinând: „Te iubesc! Chiar te iubesc!“, apoi privindu-ne plini de afecțiune în ochi, ceea ce nu e deloc ușor atunci când vezi dublu.

A doua zi de dimineață încerc să-mi revin din mahmureală, bând cafea și ronțăind grămezi de felii de pâine prăjită împreună cu Ria. Ea nu a putut să vină aseară. Eu am făcut ocol până la galeria unde lucrează ca să mergem împreună, dar ea a renunțat în ultima clipă.

Mi-a spus că nu are chef de toți oamenii ăia, de tot zgomotul ăla.

– Nu o să întâlnești niciodată pe nimeni dacă singurele locuri în care mergi sunt cele din jurul casei! o cert eu din celălalt capăt al bucătăriei, fluturând un deget în semn de reproș.

Ea întoarce o pagină a revistei pe care o citește.

– Și tu pe cine ai întâlnit?

Îmi amintesc vag de un reprezentant al unei agenții care mă trăgea de braț, de un fotograf însurat care voia să facă niște „cadre artistice" cu mine și cu încă o fată, de un fost soldat bisexual…

– Nu asta e ceea ce vreau să zic, izbucnesc eu, văzând ce greu era să-mi întind untul pe pâine agitându-mă întruna. Eu sunt acolo, am intrat în joc. Trebuie să intri și tu în joc, Ria. Ascultă-mă pe mine, știu ce zic.

– Aha, îngaimă ea, dând o altă pagină și afișând un zâmbet de Mona Lisa.

Citește *Vogue* și, de unde stau, observ, cu o iritare majoră, că au renunțat complet la lookul retro al anilor '70, iar acum scot la înaintare o poveste de genul „debutanta șic întâlnește puicuța rock", lucru care îmi zădărnicește toate strădaniile. Fotomodelele sunt fotografiate în haine Pucci în valoare de 700 de lire, purtând ciorapi plasă rupți și părul tapat în proporții grandioase. Nu e numai un look nou, ci și un etos complet diferit. Mă simt total descurajată. Cum pot să-mi facă una ca asta? Abia am învățat să-mi îndrept părul în timp ce-l usuc.

– Nu-mi pot închipui de ce ar vrea cineva să cheltuiască atâția bani pe haine de designer, răbufnesc eu, întrebându-mă dacă mai am vreo pereche de ciorapi plasă prin sertarul meu cu lenjerie. Peste câteva luni, o să treacă și moda asta. Care e scopul să arunci șapte sute de lire pe ceva ce poți cumpăra cu treizeci și cinci de la Top Shop în două săptămâni? Dă-mi zahărul, te rog.

Ria mi-l dă peste masă, fără să-și ridice privirea.

– Vorbesc serios, care e scopul? continui eu, amestecându-mi furioasă în cafea linguriță întregi de zahăr. Cine s-ar obosi să dea atâția bani doar ca să fie la modă?

– Ei bine, spune ea încetișor, sorbind din ceai, în primul rând, moda

nu înseamnă stil. În al doilea rând, ai putea foarte bine să cheltuiești șapte sute de lire pe ceva cu adevărat veritabil.

Veritabil? Îmi vorbește oare de sus?

– Și ce înseamnă mai exact „veritabil"? întreb eu.

Simt că e rost de ceartă. Cineva trebuie să plătească pentru timpul irosit în Miss Selfridge. 41

– Veritabil înseamnă ceea ce rămâne după ce trece moda, continuă ea turnându-și încă o ceașcă de ceai. Înseamnă forță durabilă, caracter. Este acea pereche de pantaloni bine croiți, acel costum care îți vine ca turnat, acel pulover pe gât negru, din cașmir…

– Da, sigur! Vrei să spui haine *plicticoase!* o corectez eu, frustrată până la Dumnezeu din cauză că botinele mele roșii din piele, cu imprimeu de șarpe, sunt deja trecute, iar ea îmi tot vorbește de pulovere cu gât de parcă ar fi piesele zen ale modei.

– Clasice! parează ea.

O fixez cu privirea. Mi-o fi citit cartea? Ori asta, ori începe să-i semene lui Madame Dariaux.

– Astea clasice sunt pentru când renunți, stărui eu. Când renunți la ieșirile în oraș, la dans, la a fi la modă. Dacă vrei să fii tânără și sexy, trebuie să fii la modă.

– Sau poate că, începe ea privindu-mă timidă, acest gen de lucruri încep să-ți pară atrăgătoare de-abia când te maturizezi.

O tăcere apăsătoare se așterne între noi. O urăsc. Și urăsc puloverele negre cu gât.

– Deci, cum a fost aseară? întreabă ea, schimbând repede subiectul.

Îi dau ei câștig de cauză. La urma urmelor, chibzuiesc eu, ea este evident unul dintre acei oameni care deja au renunțat și ar fi nepoliticos din partea mea să continui.

– A fost grozav. Serios, foarte, foarte bine. Toată lumea a fost acolo: Colin, Sanam, Nelson, Darren. Am o sclipire de inspirație. Ar trebui să vii și tu data viitoare. Cred că tu și Darren v-ați înțelege bine.

Ea strâmbă din nas.

– Mai vedem.

Eu ridic din umeri.

– Sigur. Poate data viitoare.

Și mă gândesc cât de neînduplecată este în privința mâncărurilor ei gătite în casă și a vrafurilor de cataloage de artă, draga de ea! Nu știe că ceasul ticăie? O mângâi ușor pe cap, înainte să dau o fugă până la Brixton Market ca să caut ceva care să semene cu marca Pucci și pe care să-l pot purta în următoarea seară de vineri.

Apoi, într-o duminică, mă trezesc că sunt singură în apartament cu Ria. Sufăr de o răceală iritantă și persistentă, iar, în favoarea somnului, am fost nevoită, fără tragere de inimă, să-mi anulez toate planurile pentru sfârșitul de săptămână. Zac cu fața în jos pe canapea toată după-amiaza, într-o stare de semiletargie până când apune soarele. Când, în cele din urmă, mă târăsc până în bucătărie ca să-mi pregătesc cina, dau peste Ria, care s-a dat și ea jos din pat cu același scop, după o după-amiază de lectură. Ne mișcăm cu greu amândouă prin bucătăria micuță, dându-ne una din calea celeilalte, înmânându-ne ustensile, vorbind atunci când avem chef și împăcate cu tăcerea care se așterne din când în când. Rămân surprinsă cât de liniștită sunt în compania ei.

Aprindem televizorul și, la ce noroc avem, nimerim primul episod dintr-un serial de epocă. Ne cuibărim amândouă pe canapeaua enormă și confortabilă și ne pregătim de o seară plină de corsete cu sâni ce se revarsă.

Ne antrenăm într-o dezbatere aprinsă în legătură cu virgina oprimată, dacă aceasta ar trebui sau nu să aibă o aventură, și nu cădem deloc de acord în ceea ce privește atracția sexuală a personajului principal masculin. (E oare posibil să te îndrăgostești de un bărbat care are părul mai lung decât al tău? Eu nu cred, dar Ria crede că totul este o chestiune de proporții.) Dar, fără îndoială, suntem de acord că în tot serialul nu apar decât trei figuranți, pe care echipa de producție îi îmbracă în costume diferite și îi pun cu forța pe fundalul fiecărui cadru.

La sfârșitul serii, descopăr, spre marea mea mirare, că mă simt mult mai bine și mai revigorată, cum nu mi s-a mai întâmplat de mult, cu toate că nu am făcut nimic special, nu am ieșit nicăieri și ne-am vorbit foarte puțin. Mă trezesc că aștept cu nerăbdare să vină duminica viitoare și apoi duminica următoare acesteia.

Și foarte repede duminica devine cea mai îndrăgită zi a săptămânii.

Și iată că astfel a trecut un an.

Este ziua de naștere a Riei. Eu, Colin și noul lui prieten, Andy, o scoatem la o cină în oraș. Port rochia mea roșie de mătase marca Joseph și un cardigan din cașmir asortat. Le-am purtat de o mie de ori în vara asta. Este „ținuta mea de vară". Dar e atât de minunată, atât de frumos croită, încât nu-mi pasă că m-au mai văzut îmbrăcată cu ea.

Când ajung eu, Ria așteaptă deja în fața restaurantului nostru preferat, Villandry. Ea, Colin și Andy sorb din șampaniile lor și stau la taclale în lumina caldă și strălucitoare a soarelui de după-amiază. Ea ține în mână un buchet de flori primit de la colegii de serviciu. În cămașa ei albă de olandă și în pantaloni arată proaspătă și însuflețită. Nu e o petrecere mare, suntem doar noi patru, însă chipul i se luminează când mă vede coborând din taxi și este atât de emoționată când ne așezăm la masă, încât abia dacă poate mânca. I-am rugat pe băieți să îi pregătească un tort, pe care i l-au oferit la cafea. Este un bloc masiv, aproape impenetrabil, de ciocolată pură, pe care scrie „La mulți ani, Ria!" din glazură roz, iar în mijloc o singură lumânărică. Când îi cântăm „La mulți ani", se înroșește toată și începe să plângă.

Am văzut-o pe Ria de mii de ori de când am cunoscut-o. De acum ne cunoaștem atât de bine, încât ne terminăm frazele una alteia. Îi întind cadoul meu. Este o carte despre Barbara Hepworth pe care și-o dorește de foarte mult timp.

Și știam asta. Știam că își dorea cartea asta. Și mai știu că o să-și comande pește la aperitiv și pește la felul principal. Știu că nu o să bea decât un singur pahar de șampanie, pentru că oricum nu bea de obicei, și mai știu că râvnise mult timp la cămașa albă din olandă pe care o poartă. Știu ce număr poartă la pantofi, de ce nu-i place să ia metroul și faptul că orice lucru sau gest frumos o face să plângă.

Ea este veritabilă. Clasică. Un prieten adevărat, întocmai ca un pulover negru cu gât din cașmir.

La urma urmelor, viața e mult prea scurtă pentru orice altceva.

R

Restaurante

Întrebarea „Unde mergem diseară?“ nu este niciodată una de sine stătătoare. Îți oferă informații prețioase ce te vor ajuta să-ți alcătuiești ținuta care să se potrivească perfect cu mediul în care îți vei petrece seara și este la fel de neconceput pentru o femeie să-și facă apariția la un restaurant îmbrăcată nepotrivit, cum este și să ajungă cu o oră întârziere.

De exemplu: dacă ești invitată la o cină sofisticată într-un bistro modern, pregătește-te pentru mâncăruri destul de comune, dar pentru o clientelă care mai mult ca sigur va fi îmbrăcată după ultimele tendințe. Te vei simți cât se poate de confortabil dacă te vei conforma indicațiilor și vei alege ceva în stilul unei rochii negre, șic, completată de accesorii foarte elegante și în vogă. Totuși, dacă însoțitorul tău a ales un local cu renume și tradiție, atunci ți-aș sugera să te îmbraci în ceva conservator, luxos și poate chiar puțin banal. Neapărat să-ți arunci pe umăr un șarpe boa din blană de nurcă și să te acoperi din cap până în picioare cu diamante – asta este exact la ce se așteaptă el. În plus, mai mult ca sigur că ți-ai irosi ținuta mai modernă și mai avangardistă într-un local cu o clientelă bătrână și afluentă, care a venit acolo doar ca să mănânce.

Nu uita niciodată că, atunci când te îmbraci pentru cină, nu te îmbraci doar pentru tine însăți, ci și pentru plăcerea și confortul partenerului tău. Iar când un bărbat cheltuiește o mică avere doar pentru o singură seară, îi place de obicei să fie înconjurat de un decor extravagant, de mâncare savuroasă și de o însoțitoare care să se potrivească perfect cu ambele.

Și dintr-odată se întâmplă. Cu mult după ce i-am lăsat biletul fatidic, Oliver Wendt își face o apariție scurtă și de mult așteptată în holul teatrului. Eu sunt în genunchi, numărând listele cu programe din arhivă, când brusc simt miros de țigară venind din spatele meu. Mă întorc și-l găsesc cu privirea ațintită asupra mea, sprijinit de ușă și exalând cercuri de fum în aerul prăfos, luminat de razele de soare care străbat prin geamul murdar de deasupra intrării. E bronzat și pare relaxat, așa cum stă acolo, în tricoul lui albastru-deschis și în blugi.

– Presupun că trebuie să porți costum și cravată la Ritz, reflectează el, urmărind gânditor cercurile de fum care dispăreau ușor și scuturând scrumul într-un coș de gunoi cu scrumieră, din alamă, cu gesturi atent studiate din încheietură.

Eu înghit cu noduri. „Ia-o ușor, fato! Cu calm și stăpânire."

– Așa cred, răspund eu ridicând din sprâncene. Asta, bineînțeles, dacă te duci într-adevăr la Ritz.

Zâmbesc timid.

Zâmbește și el timid.

Apoi, brusc, mâinile încep să-mi tremure. Mă fac roșie toată și încerc să ascund acest lucru strângând cât mai tare teancul de foi. Dar situația nu face altceva decât să se înrăutățească. Zici că sunt posedată; mâinile mele au o voință proprie, iar eu nu pot decât să zâmbesc prostește la teancul de foi care deodată zboară prin aer, împrăștiindu-se prin tot foaierul, ca și cum ar fi fost vreun atac supranatural.

– Rahat! spun eu, cât mai calmă și mai stăpână pe mine, năpustindu-mă asupra lor să le adun.

Oliver rânjește, își pune țigara cu grijă în colțul gurii și se apleacă să

mă ajute.

– Te descurci de minune cu obiectele neanimate, observă el.

– În mod normal, nu sunt chiar atât de nepricepută, mă apăr eu punând cu furie foile una peste alta.

Îmi doresc să intru în pământ de rușine.

– Sunt zile, fie că mă crezi sau nu, când sunt de-a dreptul grațioasă.

– Să sperăm că vineri este una dintre zilele bune, o întoarce el, adunând cu repeziciune foile într-o cutie goală.

Încremenesc.

– Vineri?

Încerc să par cât mai liniștită și mai degajată. Din nefericire, vocea mea capătă un vibrato ciudat care mă face să semăn cu Edith Evans când își spune faimoasa ei replică despre geantă din piesa *Importanța de a fi onest*. El pare să nu fi băgat de seamă.

După ce terminăm de strâns foile, el ridică cutia.

– Unde ai vrea să le pun? întreabă el, ignorând întrebarea mea.

– Ăăă… nu pot deloc să mă concentrez. Ăăă… aici. Aici e perfect.

El se uită la mine.

– Aici, repetă.

– Da, te rog, ar fi minunat.

Zâmbesc.

– Dar de aici le-ai luat.

– Ah! Bine… Atunci, ce zici de acolo? Și arăt frenetic cu degetul spre un loc de dincolo de foaier. Hai să le punem acolo!

El duce cutia până la locul indicat și o lasă jos.

– Îți mulțumesc mult! A fost grozav ce ai făcut! exagerez eu.

Va trebui să aștept să plece ca să le pot duce înapoi la locul lor.

– Cu plăcere, zice el și trage vârtos din țigară.

Preț de o clipă, contemplăm în liniște cutia.

– Deci, rămâne pe vineri, începe el.

Acum vocea lui se aseamănă în mod straniu cu cea a lui Edith Evans. Se mută de pe un picior pe altul.

– Adică, asta dacă nu ai alte planuri.

– Nu. Nu mă clintesc din loc, străduindu-mă din răsputeri să nu vomit, să nu cad de-a-n picioarelea sau să mai distrug ceva. Nu, mă prefac eu că îmi verific în minte agenda, cred că vineri e în regulă.

– Foarte bine. Să vin să te iau?

Parcă ar vorbi de un colet.

– Nu, nu!

Sunt îngrozită la gândul că el ar putea să vadă unde stau, mai ales dormitorul meu cât o debara sau colecția dubioasă a lui Colin de *obiecte de artă*.

– Ne întâlnim acolo.

– La șapte?

Mi se usucă gura.

– La șapte e bine, aprob eu răgușită.

– Ne vedem acolo, spune el îndreptându-se către amfiteatru.

Brusc, mă simt ca o victimă al cărei agresor fuge de la locul accidentului.

– Bine, dar unde? strig după el.

El se întoarce și rânjește.

– Undeva unde nu am mai fost până acum, Louise. La Ritz.

Apoi totul se sfârșește. El a plecat. Și numai o cutie plină cu foi incredibil de ordonate și o grămadă de scrum de țigară sunt dovezile care confirmă că a fost într-adevăr aici.

– Presupun că trebuie să porți ceva foarte elegant când te duci la Ritz, îi ciripesc eu veselă lui Colin când ajung în seara aceea acasă, cu ochii strălucind.

El șterge praful din apartament și, în special, de pe colecția lui de figurine din porțelan. Iată-le acolo, frumos aliniate pe masă: neastâmpărații de cioban și ciobăniță, tigrul săltăreț, costelivul Don

Quijote atacând cu lancea o moară de vânt. El ridică privirea.

– La Ritz! Așa cred, dragă. Băieții ca mine nu se avântă mai departe de KFC-ul din cartierul Walthamstow când ies în oraș. Și cine, adaugă el rânjind viclean, o duce pe micuța mea americancă la Ritz?

Pășesc vesel în cameră.

– A, nimeni. Doar că numele lui începe cu O și se termină cu *liver Wendt*.

– Dumnezeule mare, *nu* e gay! Aleluia! O, Ouise! Micuța mea Ouise! Strânge teatral la piept pământuful cu care ștergea praful. Fetița mea a crescut! Următorul lucru pe care o să-l faci e să mă părăsești!

– Col, lasă repetițiile pentru *Coronation Street* și vino să mă ajuți!

– Nu știu de ce ar trebui să fac asta, se bosumflă el. Nu mă lași niciodată să-mi termin scena.

O secundă mai târziu, bagă capul pe ușă și mă găsește scoțând tot ce am în șifonier și punând pe pat.

– Deci, cu ce ai de gând să te îmbraci?

Simt cum îmi cercetează din priviri camera. Post-iturile au dispărut, dar nu cu asta își frământă el mintea acum.

– Dumnezeule, tu nu ștergi niciodată praful? izbucnește el cu disperare, iar ochii îi alunecă pe noptiera mult prea încărcată.

Dând dezaprobator din cap, se așază pe marginea patului și începe să-mi curețe sticluțele de parfum cu un aer de resemnare tăcută. E blestemul lui Colin, din cauza căruia nu poate trece pe lângă niciun obiect fără să-l cerceteze de praf.

– Nu știu… răspund eu, îngrijorată. Nu am nimic… absolut nimic!

Și arunc încă o grămadă de haine pe pat.

– Am o idee. După ce termini de aruncat totul afară, putem să le aranjăm înapoi pe culori. Uite, zâmbește el, dându-se un pas înapoi ca să-și admire isprava, spune-mi tu că nu arată mai bine! Acum poți să citești și numele de pe sticluță: *Amarige*.

– Colin, nu ești deloc atent la ce îți spun! Nu am nimic de purtat!

– Nu fi o gâsculiță prostuță, firește că ai! Curățã abajurul cu pământuful de praf dintr-o singură mișcare, dus pe gânduri. Dar îți

spun de pe acum că o să avem nevoie de o ceașcă zdravănă de ceai înainte să ne apucăm cu adevărat de treabă. Of, Ouise! Scutură din cap, nevenindu-i să creadă atunci când eu arunc încă o bluză pe pat. Nu știu cum o fată ca tine mai folosește încă umerașe din sârmă! Lași impresia că ai fost crescută de o ceată de țigani!

Și spunând acestea, se duce în bucătărie să pună ibricul pe foc.

Câteva minute mai târziu, se întoarce cu două „duble" așa cum le numește el, adică un fel de espresso, numai că din ceai; o specialitate de-a lui, preparată dintr-o mână de pliculețe de ceai îngrămădite într-un ibric mic, care sunt lăsate să infuzeze până când apa devine neagră ca smoala. El susține că așa au câștigat britanicii războiul, ceea ce mă face să mă gândesc la trupe de soldați, scăldați în sudoare și spasmodici, ahtiați după doza lor de cofeină.

– Acum, spune el așezându-se pe singurul colț rămas liber al patului, să o luăm pe rând. Opțiunea numărul unu, te rog.

– Ei bine, asta ar fi. Și îi arăt un costum din tweed. Cu bluza asta, adaug, arătând spre o cămașă cu dantelă neagră.

– Hmmmmmm, face el, țuguindu-și buzele și atingându-le gânditor cu degetul. Un mesaj foarte confuz. Foarte „Sunt o pudică, ups! Nu, nu sunt!", dacă mă înțelegi ce zic. Ceva în genul: „Vreau, nu vreau." Puțin din „Vai, domnișoara Jones, ești atât de frumoasă!" combinat cu o notă de „Oooo, stăpână!", lucru care, personal, îmi place, numai că nu prea par să se potrivească.

– Bine. Atunci, ce zici de asta?

Și îi arăt o rochie neagră de seară.

– Louise, are fundă. Cum poate o femeie de treizeci de ani să aibă o haină cu o fundă pe ea?

– Am crezut că mă face să arăt mai tânără, protestez eu fără prea multă convingere.

– Tânăr e una, infantil e altceva.

Și face semn cu mâna să i-o iau din față.

– Bine, în regulă. Întotdeauna rămâne ca opțiune fusta în stil Pucci și bluza care se prinde după gât.

I le arăt, dar le expediază numaidecât.

– Ouise, ținuta asta este atâââââât de învechită!

– Ce pot să fac?

Mă prăbușesc la podea, cuprinsă de deznădejde.

– Ce s-a întâmplat cu rochia aia neagră a ta? Știi despre care vorbesc.

Scutur din cap.

– Cea de la Karen Millen. I s-a rupt tivul pe când dansam la Mink Bikini și nu am mai dus-o la reparat.

– Ei bine, ce ar avea de spus Madame Care I-o fi Numele într-o situație ca asta?

Mă uit la el.

– Col! Ești ultima persoană despre care credeam că m-ar trimite înapoi la Madame Dariaux!

– Ei bine, îngerașule, nu *trebuie* să devii complet obsedată de tot ce spune, doar citește și ține cont de sfaturile ei, fără să le iei de bune, așa cum ar face orice persoană normală.

Scot limba la el.

– Nu prea cred.

El ridică din umeri.

– Atunci nu putem face nimic. Va trebui să împrumuți ceva de la Ria.

– Ria! Probabil că glumești!

Încerc să râd, dar, în schimb, nu scot decât un sunet înfundat și sec. Colin se uită la mine, insensibil.

– Acceptă realitatea, Ouise. E un restaurant cu clasă, iar tu, îmi pare rău să ți-o spun, nu ai haine de clasă. Nu te supăra, scumpo, tu ești drăguță și sexy, dar când vine vorba de o cină de 200 de lire, avem nevoie de o Audrey Hepburn, nu de o Barbara Windsor. Și, continuă el, ridicând o mână ca să mă facă să-mi țin gura, indiferent de părerea ta despre mica noastră dictatoare, trebuie să recunoști că e mereu foarte frumos îmbrăcată!

– Poartă haine de oameni bătrâni! strig eu străduindu-mă din răsputeri să mă abțin pentru a nu-i turna ceașca de ceai în cap.

– Ahaaa! Aici te înșeli tu, micuța mea prietenă care se îmbracă din

bazar! Ria se îmbracă în stilul clasic, iar Ritz este un astfel de loc. Scopul tău este să te potrivești cu decorul, îngerașule. Să fii în armonie cu el… să fii în armonie cu el… repetă după mine. Ouise, spune el devenind serios, ai încredere în mine. Sunt o găină bătrână, știu despre ce vorbesc.

– Ai treizeci și cinci de ani, Colin.

– Da, dar la gay, e ca și cum ai avea șaizeci și cinci și ai trage după tine și căruciorul de cumpărături.

– Nu ai prins ideea! Eu vreau să ies în evidență, nu să mă pierd în decor! De luni întregi aștept să mă scoată la întâlnire. Vreau să mă observe!

– Nu, spune el scuturând din cap și mustrându-mă cu degetul de parcă aș fi un câine prins pe picior greșit. Nu la Ritz. Crede-mă, dragă, *chiar* vrei să te pierzi în decor, numai că nu știi. Și deja te-a observat, altfel, în primul rând, nu v-ați duce acolo.

– Dar dacă ar vedea cât de sexy sunt… încep eu.

Dar Colin continuă să dea din cap în semn de nu.

– Atunci mă mai gândesc, spun îmbufnată.

– Nu te gândi. Acționează. Acum. Se ridică în picioare, cuprins de înflăcărare. Aranjăm hainele astea pe culori?

– Nu, nu acum. Vreau să rămân singură.

Îl împing spre ușă.

– Ouise, sper că nu te-ai supărat, nu, păpușă?

Îl conduc afară și trântesc ușa în urma lui.

– Ouise? Se uită pe gaura cheii, însă eu o acopăr cu mâna. Nu fi supărată, e pentru binele tău! Nici Audrey nu avea nimic până nu l-a întâlnit pe Givenchy.

– Cu tot respectul, răspund eu cu aroganță, am treizeci și doi de ani, Colin, și consider că știu cum să mă îmbrac. Acum, dacă nu te deranjează, aș vrea puțină intimitate.

Cere-i Riei ceva de îmbrăcat! Serios!

Pe când ridic de jos geanta mea Pucci neoriginală și scotocesc după tricoul meu cu mai multe straturi de material, dau de volumul

Eleganța, care este deasupra unui teanc de cărți sprijinite de pervaz. Poate că de data asta Colin are dreptate. Poate că nu ar strica să mai consult oracolul încă o dată. Îl iau și privesc pentru o clipă coperta gri și deteriorată, simțindu-i în palme greutatea atât de familiară. Mă gândesc la toate orele petrecute răsfoindu-i paginile, căutând răspunsuri și sfaturi. Pe atunci eram disperată. Însă acum nu mai sunt. La urma urmelor, mi-a dat întâlnire, nu-i așa? Presupun că fac bine ceea ce fac.

Și totuși, ezit. Deschizând cartea, dau paginile până ajung la litera R. „Îmbracă-te cu ceva conservator, luxos și poate chiar puțin banal."

Îmi arunc din nou privirea către costumul meu din tweed întins pe pat. Bine, de ce n-aș face o încercare? Peste câteva minute, îmi examinez imaginea din oglinda șifonierului. Îmbrăcată din cap până în picioare în tweed, nu numai că arăt conservatoare, ci și *de-a dreptul* îmbălsămată. Atacul Bibliotecarei Asexuate. Îmi dau jos costumul și îl arunc înapoi pe pat, frustrată. N-are rost; tot scotocind prin șifonier, găsesc rochia mea deteriorată de la Karen Millen. O să trebuiască să o repar cu mâna mea. Și, fiindcă tot sunt la capitolul ăsta, arunc volumul *Eleganța* în spatele unui morman de tricouri uzate și închid ușa.

Am așteptat mult prea mult această ocazie ca să îi dau acum cu piciorul.

Și nu mai am nevoie de ajutor din partea nimănui.

Este vineri seară. Ies de la stația de metrou Green Park proaspăt epilată, exfoliată, parfumată, dată cu cremă, coafată. Sunt, în limbajul supermarketurilor, ambalată și gata de a fi mâncată.

Îmbrăcatul a fost un adevărat coșmar. Mi-am dat seama că am o singură șansă, doar una. Așadar, cel mai bine era să nu las nimic la voia întâmplării. Dacă voiam să îl seduc cu succes pe Oliver Wendt, trebuia să scot artileria grea. Așa că mi-am pus la bătaie câteva dintre atuurile mele.

Cu toate că nu sunt cea mai pricepută croitoreasă din lume (și nu mă încadrez nici măcar în top 5000), am reușit să cos tivul rupt al rochiei mele negre de la Karen Millen. Bucuroasă că mi-am îndeplinit sarcina cu destulă ușurință, am decis să fac încă un pas înainte. La urma urmelor, rochia este deja sexy și până la genunchi, dar ia să ne

imaginăm cum ar fi dacă aș mai scurta-o cu câțiva centimetri. Ar semăna și mai mult cu stilul Versace. Iar în seara asta sunt hotărâtă să-i fac concurență până și lui Liz Hurley [42] în cursa pentru cea mai elegantă femeie. Ca să-mi desăvârșesc ținuta, mi-am încălțat sandalele cu toc cui și cu baretuțe, ca să mă facă să par mai înaltă, ciorapi cu plasă ca să-mi facă picioarele mai subțiri și un sutien cu push-up, numit, pe bună dreptate, „Ta-daa“. După care mi-am pieptănat părul pe spate, ca să-l fac să pară mai voluminos, mi-am dat cu puțin sclipici auriu pe la ochi, ca să-i scot în evidență, iar pe decolteu am aplicat puțină pudră de obraz. Nu sunt îmbrăcată pe cât sunt de înarmată. El n-o să reziste farmecelor mele naturale.

Totuși, cu toate că sunt o apariție destul de impresionantă, puțin în stilul MTV, atrag mai multă atenție decât mi-aș dori mergând cu metroul de la Brixton. Sunt practic urmărită până la peron de un individ cu codițe rasta care vrea să-mi vândă o cartelă, strigând după mine: „Ooo, arăți *mișto*, fato!“ Nu e chiar reacția la care mă așteptam.

Ies din stația Green Park. Îmbrăcată cu paltonul meu încheiat până la bărbie, mă simt mai mult decât ciudat. În comparație cu isteria uscatului cu foehnul, pensatului, călcatului etc., să-mi fac cu adevărat apariția pare ceva mai mult decât un anticlimax.

Este șapte fix. Mă întorc și pornesc către Ritz.

Las în urmă întunericul rece și umed al parcului și trec de o armată de portari îmbrăcați în uniforme, cu paltoane decorate cu butoni de alamă și epoleți, de hamali cu toci pe cap și de angajați în smoching.

Primul lucru pe care îl observ este cât de auriu e totul. Lumina e, de fapt, orbitoare, năucitoare. Se răsfrânge strălucitoare în oglinzi, se reflectă în candelabrele de cristal, sclipește de-a lungul suprafețelor aurite. Mă opresc pentru o clipă, sprijinindu-mă de un colț al biroului de la recepție, ca un bețiv, ca să-mi pot recăpăta răsuflarea și să-mi pot obișnui ochii cu ce-i în jur.

Al doilea lucru pe care îl bag de seamă este imensitatea localului: autoritatea îndrăzneață și incontestabilă a atâtor decorațiuni în stil rococo înflorește, fără sfială, concentrată într-un singur loc. Cupidoni durdulii și îmbujorați se zbenguie pe fundalul unui cer albastru cu nori de culoarea smântânii, aducând cu tinerii membri conservatori care se dezlănțuie în timpul unei conferințe a partidului.

Candelabrele inundă în lumină mobilierul acoperit cu catifea, în stil Ludovic al XIV-lea. Atmosfera vibrează de atâta siguranță de sine. Din încăperea alăturată se aude discret o melodie la pian. „Nu e romantic?“ pare că șoptește. Ba da.

Apoi observ încă un lucru: e ca și cum forța de atracție gravitațională ar fi mai mare la Ritz. Toată lumea pare să se miște puțin mai încet decât oamenii obișnuiți. Observ o blondă stând la o masă din colț. Este îmbrăcată într-o rochie neagră pentru cocktail cu umerii goi, împodobită doar cu un șirag de perle. Ar putea să aibă douăzeci și cinci, treizeci și cinci sau chiar patruzeci de ani. Este angajată într-o conversație cu un bărbat elegant de vreo cincizeci de ani, care ar putea foarte bine să-i fie tată, soț sau iubit. El îi oferă o punguță turcoaz de la Tiffany, care pare să plutească între ei. Ea zâmbește. El zâmbește. Ea deschide cutia și lasă să-i scape un râset scurt înainte să o închidă la loc, după care schimbă amândoi o privire plină de înțeles. Nu e nimic pripit sau impulsiv în legătură cu tranzacția: amândoi se mișcă într-un fel de încetineală emoțională, indusă de un medicament mult mai puternic decât Prozac sau Vallium. Este bunăstarea însăși care le nivelează viețile, reducându-le la o singură coală de hârtie albă, cu o textură fină.

Treptat, încep să fiu conștientă de faptul că pe scaunele tapițate cu catifea verde-smarald din jurul meu se petrec toate momentele definitorii ale vieții: cereri în căsătorie, aniversări, infidelități. Nu e de mirare că toată lumea se mișcă parcă în reluare.

Și iată-mă aici, gata să intru în acest club exclusivist și să am parte de propriul moment decisiv din viața mea.

Îl zăresc înainte ca el să mă vadă. Stă abătut la una dintre măsuțele rotunde de la bar, bând bere dintr-un pahar și aranjându-și stânjenit cravata. E o cravată demodată, îți dai seama din combinația stranie de culori. Însă în momentul acela realizez, cu o senzație îngrozitoare și apăsătoare în stomac, că am făcut o greșeală cumplită.

S

Sex

Inconștient sau nu, bărbații și femeile recurg la tot felul de trucuri pentru a atrage sexul opus, iar tristul adevăr este că, aproape întotdeauna, femeile sunt mult mai puțin discrete decât bărbații. În realitate, de cele mai multe ori, încercarea de a-și pune cât mai mult în valoare avantajele naturale distruge toate șansele de a fi elegante. Așa-zisele stiluri „sexy" nu sunt niciodată cu adevărat elegante, ci se potrivesc doar vampelor din filmele cu gangsteri sau din benzile desenate.

Se pare că s-a creat un fel de mit în jurul preocupării masculine legate de modă, având drept rezultat că multe femei tinere, care se îmbracă anume pentru a atrage admirația bărbaților, trezesc, de cele mai multe ori, doar uimire. Pentru a separa o dată pentru totdeauna realitatea de ficțiune, avem următoarele:

Ce îi atrage cu adevărat pe bărbați:

– Fustele pline, taliile subțiri și o înfățișare care să sugereze picioare lungi.

– Hainele care sunt la modă, dar nu avangardiste; bărbații sunt la curent cu ultimele tendințe mai mult decât vă dați seama.

– Blănurile și, în general, o atitudine care să inspire luxul.

– Aproape orice nuanță de albastru, albul, griul foarte deschis și foarte închis; unii bărbați urăsc să-și vadă soțiile în negru, alții pur și simplu adoră acest lucru.

– Parfumul – însă bărbații moderni preferă parfumurile mai subtile, spre deosebire de tații lor, combinațiile mai sofisticate și mai discrete în detrimentul celor simpliste.

Ce cred bărbații că le place:

(însă doar în filme)

– Fuste scurte și strâmte și sâni ridicați provocator

– Gene false

– Lenjerie intimă de femeie fatală

– Arome moscate, orientale

– Tocuri cui

– Metri întregi de franjuri negre și kilometri de volane din șifon roșu

Pe scurt, bărbaților le place să fie invidiați, dar urăsc să atragă atenția în mod ostentativ. Și, mai ales, le displace ca femeia iubită să fie vulgară.

O sun pe Ria de la telefonul din toaleta femeilor.

– Louise? Ce s-a întâmplat? Unde ești?

– Ria, Ria, am făcut o greșeală cumplită, cumplită! spun eu, cu vocea înăbușită de plâns.

– Liniștește-te, scumpo. Unde ești?

– La Ritz.

– Nemernicul ăla n-a venit, nu-i așa?

– Nu, nu, e aici, dar… aproape că pot simți gustul rușinii. E vorba de mine. Am… *am greșit enorm!*

– Ai greșit? Ce vrei să spui?

– Zici că am ieșit de la Studio 54 43! Sunt îmbrăcată cu rochia mea neagră de la Karen Millen.

– Da? Ce e în neregulă cu ea?

– Am… am scurtat-o, Ria.

– Cât? 3 centimetri? 5?

– 9, șoptesc eu.

Se lasă o tăcere îndelungată.

– Oh, Louise!

Parcă o și văd cum dă dezaprobator din cap.

– Ria, trebuie să mă ajuți, o implor eu. El e destinul meu. O știu. Dar nu pot să iau cina la Ritz așa!

Ria oftează.

– Bine, spune ea în cele din urmă. Rămâi unde ești. Adică, nu, ieși, du-te și vorbește-i. Nu e politicos să-l lași să aștepte. Dar orice ai face, nu-ți da jos paltonul! Ajung imediat. Și închide.

Când mă întorc la bar, el e încă acolo. Se ridică și vine în întâmpinarea mea, ținându-și cravata cu mâna de parcă i-ar fi fost frică să nu-i cadă în bolul cu alune. Zâmbesc, un zâmbet forțat și morbid, îmi strâng și mai tare paltonul pe lângă mine și rânjesc ca o hienă.

– Îmi cer scuze că am întârziat, doar că a trebuit să… să…

– Ai venit la timp. Zâmbește, poftindu-mă să mă așez pe scaunul tapițat cu catifea verde. Te rog. Se apropie de scaun și ajunge în spatele meu. Pot să-ți iau haina?

Eu mă îndepărtez ca de foc.

– Nu, nu, spun eu, cu vocea lui Glenn Close.

Apoi, văzându-i expresia șocată de pe față, mă chinui să afișez din nou zâmbetul forțat și să vorbesc cât mai blând cu putință.

– Mi-e foarte frig, atâta tot.

Și mă cuibăresc în scaun ca un sac de cartofi.

El îi face semn chelnerului.

„Poartă-te ca un om normal, poartă-te ca un om normal“, îmi repet în minte. „Adună-te!“

În regulă, gândesc. O să mă prefac. Nu știe ce port pe dedesubtul hainei ăsteia – aș putea fi îmbrăcată în Dior și acoperită cu diamante. Începând din acest moment, sunt blonda cu acea cutie de la Tiffany.

– Ce ar dori doamna? mormăie chelnerul.

Îmi îndrept umerii, spatele și mă așez picior peste picior.

– Mi-aș dori foarte mult un pahar de Chablis, te rog.

Oliver zâmbește.

– Un pahar de Chablis pentru doamna și încă o Heineken pentru mine, comandă el.

– Prea bine, domnule.

Și chelnerul dispare în eterul auriu.

Oliver mă privește cu admirație și își îndreaptă cravata.

– Cred că o să ne simțim bine în seara asta. Adică, aveam îndoielile mele în privința acestui loc. Nu sunt tocmai genul care să poarte costum și cravată. Ca să fiu sincer cu tine, îmi place atmosfera, felul în care sunt îmbrăcați oamenii. Cred că în sinea mea sunt un snob, râde el.

Râd și eu cu veselie, străduindu-mă din răsputeri să nu încep să hohotesc de-a dreptul.

– Cine nu e? replic eu cu dezinvoltură.

Sunt femeia cu acea cutie de la Tiffany, sunt femeia de la Tiffany.

– Îmi place la Ritz. E un loc atât de liniștit și de discret! adaug eu.

El mă privește cu atenție.

– Credeam că nu ai mai fost aici.

Încă sunt blonda Tiffany, încă sunt blonda Tiffany.

– A, nu, dar acum că sunt aici, îmi dau seama că iubesc locul ăsta. Și e discret, repet eu. Discreția este atât de subapreciată, nu crezi?

Parcă aș fi un personaj dintr-o piesă de Oscar Wilde.

– Adevărat.

Mă poftește să servesc din alune.

Eu îl refuz cu o mișcare delicată a mâinii. Femeile cu cutii de la Tiffany nu au nevoie de alune; ele servesc, fără îndoială, sendvișuri cu somon afumat la prânz.

O tăcere amenință să se aștearnă între noi. Când ești în impas, pune o întrebare.

– Povestește-mi cum ți-ai petrecut ziua, îl îndemn eu, nerăbdătoare să abandonez continuarea discuției metafizice despre avantajele discreției.

– Ei bine, începe el, azi toată lumea de la serviciu m-a tachinat pentru că m-a văzut la costum. Zâmbește. Voiau să știe pe cine încerc să seduc.

Inima îmi tresaltă.

– Și ce le-ai răspuns?

– Că mă întâlnesc cu cineva la Ritz și că, din moment ce ei nu înțeleg conceptul de cravată și costum, cel mai bine ar fi s-o lase baltă. Firește, asta nu i-a împiedicat să mă urmărească peste tot, încercând să scoată vreun nume de la mine.

Brusc, m-am panicat.

– Și le-ai spus?

Încerc să par cât mai normală și relaxată.

El ia o înghițitură de bere.

– Nu știu ce crezi tu, dar eu consider că discreția este atât de subapreciată în zilele noastre, încât m-am decis că o fată cu gusturi atât de rafinate nu ar trebui deconspirată așa de ușor.

Aș fi vrut să-i zic că nu toate gusturile mele sunt atât de rafinate, dar în schimb am sorbit și eu din paharul meu cu vin. După care zăresc silueta minionă a Riei trecând în goană chiar pe lângă noi și aruncându-mi o privire plină de înțeles. Cavaleria a sosit!

Sar numaidecât în sus.

– Mă scuzi o clipă, te rog?

– A, da… ești bine?

– Da, da! Absolut! Până la urmă, e puțin cam cald aici, așa că mă duc

să-mi las haina la garderobă.

Zâmbesc și mă îndrept grăbită spre toaleta femeilor, unde Ria mă așteaptă, sprijinită de chiuvetă, încercând să-și recapete răsuflarea.

– Scuze, am fugit tot drumul de la galerie, gâfâie ea făcându-și aer cu mâna. El pare în regulă, nu-i așa? Cum merge treaba?

– Ăăă, bine. Cred. Adevărul e că nu prea știu.

– Hm, poate că ar trebui să te relaxezi. Bine, hai să vedem stricăciunile, oftează ea.

Îmi deschei paltonul, simțindu-mă foarte mult ca un exhibiționist în escapada lui de duminică după-amiaza. Ea se cutremură și, preț de o secundă, pare complet descurajată, după care își revine și mă privește cu severitate.

– Vreau doar să știi că nu am mai făcut asta până acum și nici nu o să se mai repete vreodată. În regulă, continuă ea pe același ton aspru, nu ne rămâne decât un singur lucru: va trebui să facem schimb. Dă-o jos!

Și începe să se dezbrace. Garderobiera în vârstă nu este câtuși de puțin mirată de această tranzacție bizară. Ria vine direct de la serviciu. Simt cum mi se înmoaie picioarele la vederea fustei negre și austere în stil Sonja Nuttall și a bluzei mulate din gabardină cu care e îmbrăcată. Dar nici ea nu e prea încântată de rochia mea mini retușată manual, pe care i-o întind, dar pe care refuză cu încăpățânare să o îmbrace.

– Dacă e să mor într-un accident de mașină, aș prefera mai degrabă să mă găsească în chiloți, spune ea strecurând-o în geantă.

Trei minute mai târziu, mă transform ca prin minune din protagonista filmului *Sweet Charity* într-o adevărată Tiffany. Fusta, care pare searbădă în simplitatea ei, se mulează pe corp cu o fluiditate remarcabilă. Iar răscroiala bluzei mulate îmi pune în evidență linia umerilor într-un stil subtil și atrăgător.

Ria mă privește cu neîncredere.

– Poftim, și îmi întinde un șervețel. Șterge-ți rujul, repede!

După care îmi șterge cu grijă și sclipiciul auriu de pe pleoape.

– Fața îmi pare prea albă și șters, protestez eu.

– Ștt!

Scoate un ruj cremos de un roșu stacojiu și îmi desenează o gură roșie și drăguță. Spre mirarea mea, chiar arăt mai tânără. Apoi își umezește mâinile și începe să-mi netezească părul. Privesc îngrozită cum îmi strică în treizeci de secunde ceea ce eu m-am chinuit să obțin în patruzeci și cinci de minute de uscare cu foehnul. Dar pe măsură ce-mi îndreaptă părul într-un bob neted și îngrijit, îmi dau seama că arăt mult mai sigură pe mine fără coama mea de păr rigid coafată.

– Acum ce mai e de făcut? Și mă cercetează atent cu privirea. Astea trebuie să dispară. Și îmi dă jos lanțul și cerceii strălucitori, punându-mi în schimb la încheietura mâinii brățara ei latră de argint de la Georg Jensen. Gata! Se îndepărtează câțiva pași ca să-și admire opera de artă, în timp ce se îmbracă cu paltonul. Ești o femeie, nu o păpușă Barbie. Sper că asta a fost o lecție pentru tine. Acum du-te la el, altfel o să creadă că ești vreo dependentă de droguri.

O îmbrățișez și o oblig să primească o bancnotă de douăzeci de lire pentru taxiul până acasă.

– Ria, nu pot să-ți mulțumesc îndeajuns! Ești atât de bună, de minunată! Ai săvârșit un miracol!

Ea mă împinge către ușă.

– Nu eu am fost aceea, ci tu, Louise. Ține minte, nu o să mai pomenim în *vecii vecilor* despre asta.

În sfârșit, la o oră după ce am ajuns, sunt gata să-mi las haina la garderobă. Întinzându-mi bonul de ordine, garderobiera se apleacă spre mine și îmi șoptește:

– Asta numesc eu o prietenă adevărată.

Pășesc agale în postura reincarnării mele șic și mă așez încă o dată alături de viitorul bărbat al visurilor mele. Doar că se petrece ceva ciudat, ceva neașteptat. Hainele reprezintă o femeie, iar hainele Riei cu siguranță că au avut un efect asupra mea. Mă simt mult mai vulnerabilă. Mai expusă. Fără coafura voluminoasă, fără accesoriile cu aluzii sexuale, fără masca de machiaj în spatele căreia să mă ascund.

Și Oliver pare diferit. În absența mea și-a mai comandat o Heineken, iar acum fumează, jucându-se cu bricheta.

– Arăți uimitor. Mă bucur că în sfârșit te-ai hotărât să-ți dai haina jos.

Zâmbește și îmi dau seama că e mândru să fie văzut cu mine. Totuși, întrebarea lui mă ia prin surprindere:

– Pot să te întreb ceva?

– Desigur.

– Ești căsătorită?

Iată dovada că forța gravitațională chiar este mai mare la Ritz.

– Da.

Mă simt ciudat și detașată, ca și cum aș fi dat cărțile pe față. Am fost descoperită că pozam într-o femeie tânără și singură.

– Am intentat divorțul. Momentan, locuim separat.

El mă privește cu atenție.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu s-a întâmplat nimic. Chiar nu vreau să deschidem subiectul ăsta. Nu ne-am înțeles.

Orice urmă de impuls sexual a dispărut. Între noi se lasă un val stânjenitor de seriozitate.

– Și ce vrei de la mine? întreabă el.

Chiar și în ziua de azi mă cutremur când mă gândesc la răspunsul pe care i l-am dat.

Îl privesc cum stă în fotoliu la Ritz, fumându-și țigara, și îmi vin în minte toate acele dăți când cutreieram holurile pustii ale teatrului în speranța că îl voi întâlni, închipuindu-mi că și el simte același lucru pentru mine.

– Să mă joc, răspund eu. Vocea îmi sună tânguitoare, așa că zâmbesc și încerc ca afirmația mea să pară cât mai drăguță, atrăgătoare și plină de farmec. Știi tu, cum făceam când eram copii: doar să te joci, să te simți bine.

El mă privește foarte serios, deloc ca un copil care se simte bine.

– Înțeleg, spune el în cele din urmă lăsându-se pe spatele fotoliului.

Sunt o actriță. Dau probă pentru rolul de amantă, însă regizorul nu este convins.

– Am fost cu cineva vreme de șapte ani, începe el.

Mă simt ca și cum aș cădea în gol de la o înălțime foarte mare. Asta nu e discuția pe care mi-am imaginat-o de-a lungul acelor luni de obsesie. Aparent, nu ne îndreptăm către seara romantică, strălucitoare și magică. În schimb, se pare că vom vorbi despre foștii parteneri.

– Urma să ne căsătorim. Scoate un pachet de Marlboro roșu și îl pune pe masă. Te deranjează dacă fumez?

Eu dau din cap în semn că nu. La urma urmelor, deja începuse să fumeze.

– Ea era însărcinată. A pierdut copilul. Face semn către chelner. Mai vrei ceva de băut?

Mă holbez la paharul de vin neatins.

– Nu, mulțumesc.

– Încă un Heineken, comandă el. Și un shot de whisky.

Chelnerul dă din cap, după care dispare încă o dată.

– O chema Angela. Era minunată.

Brusc, totul s-a sfârșit.

Înainte ca măcar să înceapă.

Fumează, bea și îmi povestește cât de minunată era Angela, cât de curajoasă și de cumpătată. Îmi arată bricheta pe care ea i-o cumpărase cu ocazia unui Crăciun și mă pune să o iau în mână, ca să văd cât de grea este. Îmi vorbește despre cât de greu e să plătești pentru două chirii: ea încă mai locuiește în fosta lor casă, iar el s-a mutat într-o garsonieră micuță, nu departe de locul în care ne aflam. Și despre cum îl critica ea pentru obiceiul lui de a bea, reproșându-i că era un alcoolic, dar el era sigur că e doar ceva trecător.

Zâmbesc, dau din cap și mă joc cu brățara de argint de la mână. Iar în lumina aurie din salonul celui mai mare hotel din lume de unde răsună muzică, îmbrăcată impecabil, frumos coafată și cu cinci kilograme mai ușoară decât am fost vreodată, îmi dau seama în cele din urmă că nu am să obțin ceea ce-mi doresc. Nu am să fiu salvată de o relație palpitantă și tumultuoasă cu Oliver Wendt. Și nici măcar faptul că arăt ca blonda Tiffany nu mă poate proteja de realitatea brută care mă înconjoară. Mi-am părăsit soțul și e prea târziu să dau

fuga înapoi la el. Diseară mă voi duce acasă, iar mâine mă voi trezi și nu va fi nimic acolo care să mă distragă.

Sunt singură. Am trăit cu groază la gândul că acest moment va veni și iată-l. Sigur și detașat, ca o notiță mâzgălită în agendă:

Vineri, 18 martie, 8.21 pm – descoperi că ești singură.
Cu adevărat singură.

Întrebarea e: ce o să se întâmple la 8.22?

Și, poate că pentru prima oară de când am pus ochii pe el, îl văd pe Oliver Wendt exact așa cum este. Are burtă. Ochii îi sunt încercuiți de inele întunecate. Fumează țigară după țigară și comandă întruna de băut. Dar cel mai important, se află în compania unei femei frumoase, vorbind despre cineva care l-a părăsit cu patru ani în urmă.

Trebuie să zâmbesc.

Vineri, 18 martie, 8.22 pm – descoperi că ți-e mai bine fără.
Sincer.

Cred că acesta e ceea ce se cheamă un moment de limpezime. Bunica mea obișnuia să o aline pe mătușa mea văduvă spunându-i: „Mai bine singură decât în companie proastă.“ Niște vorbe de care m-am temut mereu. Însă în seara asta încep să le înțeleg cu adevărat.

După o vreme, mă ridic, îi întind mâna lui Oliver și îi mulțumesc pentru amabilitatea de a ne întâlni.

– Dar credeam… se bâlbâie el, credeam că o să luăm cina împreună, să ne cunoaștem mai bine.

– Încă ești îndrăgostit de Angela, îi amintesc eu.

Pare sincer șocat să audă așa ceva.

– Nu, nu sunt! Sunt sigur că nu sunt. Adică, am s-o iubesc întotdeauna, firește…

– Și în plus, îl întrerup eu, cred că de data asta prefer să iau cina singură.

Pe când se ridică, legănându-se pe picioare în fața mea, îmi dau seama că e beat.

– Am făcut o greșeală, spune el clipind. Am… am dat-o în bară, nu-i așa?

Nu știu ce să fac sau ce să-i spun. Arată jalnic, încurcat și complet depășit de situație.

– Ai vrea să chem un taxi? îl întreb eu încetișor.

– Da, da, cred că e cel mai bine, bălmăjește el, căutând zadarnic o haină cu care nu a venit, nefiind în stare să mă privească în ochi.

Ieșim afară în aerul rece și înviorător, portarul face semn unui taxi negru și deschide portiera pentru Oliver. Preț de o clipă, rămâne în fața mea, șovăitor, după care îmi spune brusc, cu un glas răgușit:

– Sărută-mă!

Iată-le, cuvintele la care am visat. Dar în sinea mea nu simt nimic. Mecanic, fără să gândesc, îi întind obrazul. El clipește, vizibil șocat de disponibilitatea mea de a-i îndeplini cererea. Totuși, îl sărută, atingându-mi pielea cu buzele lui uscate. După care se prăbușește în taxi, iar portarul trântește portiera. Îl urmăresc cu privirea cum se pierde în noapte.

Intru cu pași mărunți înapoi. Nu e deloc cum am plănuit. Și acum ce fac? Sunt singură, în mijlocul holului. Să-mi iau haina și să plec?

Ce ar face o femeie adevărată în acest caz?

Ospătarul-șef îmi zâmbește pe măsură ce mă apropii.

– Bună seara, doamnă.

– Bună seara.

– O masă pentru o persoană? întreabă el, de parcă ar fi cel mai firesc lucru din lume.

– Da, vă rog, răspund eu. O masă pentru o persoană.

T

Bronz 44

Deși sper sincer să nu fie nevoie să vă avertizez în privința pericolului de a sta prea mult la soare, care vă distruge pielea, cu greu îmi vine a crede că veți ține cont de sfatul meu, mai ales dacă aveți de gând să vă petreceți vacanța de vară arătând ca o felie de pâine prăjită. Era o vreme când un bronz puternic era absolut esențial la întoarcerea din concediu pentru a stârni invidia tuturor prietenilor care erau condamnați să-și petreacă lunile de vară în oraș. Dar, în zilele noastre, mijloacele moderne permit oricui să aibă acces la țări cu climat cald, iar un corp bronzat nu mai este câtuși de puțin ceva unic și exclusivist. Așa că, până la urmă, care e avantajul?

Un ten ușor bronzat lasă o impresie plăcută de sănătate, dar o epidermă mult prea prăjită te îmbătrânește și nu este deloc elegantă atunci când te întorci în oraș, la sfârșitul verii. Pentru a fi atrăgător, un bronz puternic are nevoie de aer, de bluze decoltate și culori uni și vii (în special albastru, galben și alb). Îmbrăcămintea de oraș în nuanțe mai neutre face, în general, ca frumusețea bronzului să pară o versiune mai anemică a pielii africanilor și un asemenea aspect nu denotă nimic elegant!

Vine un moment în viața oricărei femei când este în sfârșit pregătită să meargă mai departe. Eșecul cu Oliver Wendt mi-a fost de ajutor. Dar acum, după două săptămâni, sentința de divorț provizorie a sosit prin poștă, la fel de definitivă și impersonală ca o factură de gaze. Mesajul este cât se poate de clar. Sunt singură: nu doar în sensul de a aștepta pe cineva să-mi întoarcă apelul telefonic, ci și în sensul că nu am niciun fel de atașament față de nimeni, fiind lipsită atât de legături vechi și tărăgănate, cât și de orice fărâmă de speranță pentru viitor. Acum că atenția îmi este îndreptată în totalitate asupra propriei persoane și a propriei vieți, a devenit limpede că și timpul petrecut la compania de teatru Phoenix se apropie de sfârșit.

Cândva, slujba asta era raiul pe pământ pentru mine. Am început ca plasatoare în săli, muncind în weekenduri pentru niște bani de buzunar pe vremea când m-am măritat prima oară. Acum eram unul din cei doi manageri la casa de bilete (sau, mai degrabă, Director de Vânzări, cum îmi plăcea mie să mă numesc). Nu pot să neg că, dacă lucrurile ar fi stat puțin altfel cu domnul Wendt, poate că încă aș mai fi completat fericită rapoarte de vânzări, cu un rânjet ridicol pe față. Dar acum, când gândul de a da peste el pe holuri nu mă mai umple de plăcere, sunt nevoită să mă concentrez la ceea ce fac. Iar ceea ce fac este plictisitor.

– Mă gândesc să fac o schimbare în carieră, îi spun lui Colin într-o zi, pe când ne luam prânzul.

– Ah? Își inspectează farfuria. Pompier sau polițist?

– Ei bine, e un post liber în departamentul pentru dezvoltare din cadrul Școlii Regale de Balet, șovăi eu. De fapt, mi-am depus CV-ul de ceva vreme. Săptămâna viitoare mă duc la interviu.

Aștept cu nerăbdare răspunsul lui. La urma urmelor, am fost colegi ani întregi. Dar el se mulțumește să ofteze abătut.

– Sună minunat, Ouise. Să-mi spui cum te-ai descurcat.

Împinge cu furculița aceeași bucată de plăcintă cu pește dintr-o parte în alta a farfuriei. Ceva nu e deloc în regulă. Mă așteptam să fie dezamăgit sau entuziasmat, dar nimic nu m-a pregătit pentru această lipsă totală de interes.

– Col, nu pot să nu observ că azi ești cu gândul în altă parte. Ești bine? îl întreb eu.

El scutură din cap cu tristețe.

– Mi-e teamă că n-am ce-i face.

– N-ai ce-i face în legătură cu ce? insist eu.

El își ridică ochii și îmi aruncă cea mai dezolantă și deznădăjduită privire pe care am văzut-o vreodată.

– Vechea poveste, Ouise. Sunt îndrăgostit.

Râd ușurată.

– Dar asta e grozav! Ar trebui să fii în al nouălea cer! Nu?

El împinge farfuria într-o parte, arătând mai îndurerat ca niciodată.

– Mda, bine. Problema e că el nici măcar nu știe că exist. Pentru el sunt doar un fanfaron dezgustător.

Îmi imaginez vreun puștan de șaptesprezece ani, umblând încă în uniforma școlară.

– Câți ani are?

– Douăzeci și trei, răspunde el, cu entuziasmul unui prizonier care-și repetă sentința.

– Dar asta e numai bine, dragule. Ce nu e în regulă? Mă sperii. Pentru o clipă, am crezut că dai târcoale pe la porțile școlii.

El scutură din nou din cap.

– Nu înțelegi, Louise. Băiatul ăsta e un Adonis, un adevărat zeu. Singura cale prin care un astfel de băiat s-ar uita vreodată la mine ar fi ca eu să fiu vreun tătic cu bani. Și, să recunoaștem, trei tricouri Armani, un apartament în Streatham și un abonament lunar la autobuz nu fac din mine un tătic cu bani.

Nu-mi vine să cred ce aud.

– Să-ți fie rușine, Col! Cum poți vorbi așa? Nu numai că te denigrezi pe tine, dar ești incredibil de aspru și cu el! Așa o părere proastă ai despre amândoi? Dacă asta crezi tu despre el, mă mir că îți mai bați capul să alergi după el!

– Nu alerg după el, doar îl țin sub observație, mă corectează Colin. De aceea îmi permit să emit judecăți amare și eronate cu privire la obiectul pasiunii mele. Și, în plus, nu mă aștept ca tu să înțelegi, adaugă el cu superioritate. Sufăr de o boală pe care tu poți doar să ți-

o imaginezi, Louise, o iubire căreia nu îndrăznești să-i pronunți numele.

Nu-i iau în seamă ultima ieșire dramatică.

– Și unde l-ai întâlnit pe acest Adonis? Bănuiesc că e vreun obișnuit al clubului Heaven sau vreun pelvis unduitor de la GAY.

Colin se înroșește și începe să se joace cu breteaua de la rucsacul lui, ca un copil de paisprezece ani.

– El e… l-am întâlnit în ziua când m-ai trimis la Copy Cat cu afișele pentru stagiunea de toamnă.

– Copiatorul? Nu pot să cred. Col, te-ai îndrăgostit de Andy, copiatorul?

El mă privește uimit.

– Îi știi numele?

– Normal. E un drăguț! Are grijă de conturile noastre. Ne știm de ani buni.

– Andy, îi repetă el numele cu un glas dulce, de parcă ar invoca vreo creatură magică.

– Col, asta nu e o iubire căreia nu îndrăznești să-i rostești numele, este Andy, copiatorul! E foarte simpatic! Pur și simplu invită-l în oraș!

Ne-am întors la bălmăjitul puștiului de paisprezece ani.

– Ei bine, o să… o să mă gândesc la asta…

– Nu te gândi, acționează! îl îndemn eu.

El continuă să mormăie, iar cuvintele „dar", „nu pot" și „Adonis" se mai repetă de câteva ori.

– În fine, care e treaba cu interviul ăla? mă întreabă el brusc, vizibil disperat să schimbe subiectul.

– Îmi cer scuze că nu ți-am spus mai devreme, dar m-am gândit că nu avea rost să-ți pomenesc de el dacă nu ar fi ieșit nimic.

– Și chiar în departamentul de dezvoltare! Acum se vede că mă ascultă cu adevărat. Foarte tare!

Zâmbesc, iar el se întinde și mă prinde de mână.

– Deci, ne părăsești, nu-i așa?

Eu dau din cap că da.

– E timpul să merg mai departe, dragule. Să merg mai departe.

În zilele care urmează, mă apuc să fac ceea ce fac tot timpul când e rost de schimbări majore: intru în panică. Intru în panică din cauza formării mele profesionale, a vârstei, a lipsei de experiență, a calificărilor mele, a părului, a ținutei pentru interviu, a ceea ce se va întâmpla dacă voi fi acceptată, a ceea ce se va întâmpla dacă nu voi fi acceptată, a întrebărilor pe care mi le-ar putea pune, dar, cel mai mult, din cauza răspunsurilor la toate întrebările astea închipuite. Stau singură la masa de la cantina angajaților, încercând să le dau de cap, asta până când unul dintre colegi mărturisește că încep să-l cam bag în sperieți și mă roagă să încetez.

Între timp, Colin pare că a căpătat un nou avânt. Nu numai că a scăpat de depresie, dar pur și simplu strălucește de atâta sănătate și vigoare. Când, în cele din urmă, ridic din nou capul din noianul meu de obsesii, suficient de sus încât să-l observ, dau peste un om complet schimbat.

– Arăți destul de bine.

Îl urmăresc cu privirea cum sare peste biroul lui și ajunge până la dulapul cu articole de papetărie dintr-o singură mișcare.

El se mulțumește doar să-mi zâmbească.

– Ai slăbit?

E ceva diferit la el, dar nu-mi dau seama ce anume; o mică schimbare, dar pe care nu pot s-o identific. E frustrant. Încep să fiu de-a dreptul invidioasă pe el. Iar în starea mea hipersensibilă, e mai mult decât pot suporta.

– Haide, răbufnesc eu. Ce e? Ce ai făcut?

– Dumnezeule, Ouise! Ia o pastilă să te liniștești! chicotește el, după care, văzând expresia mea psihotică, adaugă cu blândețe: Oricum aveam de gând să-ți spun și ție. A apărut o loțiune nouă de autobronzant și e grozavă; te face să arăți cu zece ani mai tânăr și cu cinci kilograme mai slab peste noapte! Ascultă, dragă, este exact imboldul de care tu și restul londonezilor plouați aveți nevoie! El se apleacă spre mine. O să mă opresc chiar și pe la tipografie în drum

spre casă, poate îl ademenesc pe Andy să iasă cu mine să bem ceva! Serios, ar trebui s-o încerci și tu. A făcut minuni în ceea ce privește stima mea.

Mă uit la el sceptică.

– Doar nu vorbești de flaconul cu chestia aia portocalie înăuntru?

El își atinge vârful nasului.

– Când o să ajung acasă diseară, DACĂ ajung acasă diseară, o să-ți arăt tot, îți promit.

Și o șterge înainte să-i pot răspunde.

În seara aceea, pe când stăteam de una singură în autobuzul care mă ducea spre casă, mă gândeam că, în ajunul interviului meu, nu mi-ar strica să-mi dau cu puțină stimă de sine. După ce repetasem în minte fiecare scenariu și rezultat posibil, inclusiv pe cele cu incendii, atacuri teroriste, pierdere bruscă a capacităților mintale și paralizia vreunui membru din comisie, sunt încă departe de a mă simți relaxată sau încrezătoare în legătură cu ziua cea mare. În plus, pe Colin l-a schimbat atât de radical și pe neobservate, prin urmare, ce rău s-ar putea întâmpla? Așa că mă hotărăsc să-i accept oferta.

E deja 12.30 noaptea, iar Colin tot nu a ajuns acasă. Dacă vreau să văd cu ochii mei că autobronzatul dă rezultate, atunci acesta e momentul. Totuși, după ce l-am așteptat răbdătoare trei ore și jumătate să se întoarcă, simt cum sunt pe cale să ating culmea agitației, cauzate de lipsa de somn și de începutul unei nopți albe. Astfel că, pe jumătate cuprinsă de isterie, dar mai hotărâtă ca niciodată să mă prezint la interviu ca o zeiță sărutată de razele soarelui, decid să umblu în dulapul din baie al lui Colin de una singură. La urma umelor, nu am nevoie de un manual de instrucțiuni și de un asistent personal care să mă ajute să-mi dau cu niște bronz fals.

Dulapul din baie al lui Colin geme de produse de înfrumusețare, mai multe decât ale mele și ale Riei la un loc. Nu e ușor să fii un bărbat gay. În lumea nemiloasă a barurilor din Soho și a aventurilor de-o noapte, doar cel mai tânăr și mai puternic supraviețuiește. Găsesc în dulap tonice, creme hidratante, batoane corectoare, fonduri de ten, creioane iluminatoare și o mulțime de borcănașe cu creme antiîmbătrânire, pe lângă produsele obișnuite de îngrijire pentru bărbați: creme de ras, deodorante, dar și o gamă variată și

impresionantă de loțiuni după bărbierit și de ape de colonie, așezate în ordine alfabetică, începând cu Armani și terminând cu Yves Saint Laurent, de-a lungul întregii polițe. Îmi ia ceva până găsesc ceea ce caut, dar, în cele din urmă, descopăr flaconul magic de loțiune autobronzantă pitit în spatele unei sticle mari de șampon Regain.

Mă așez pe marginea căzii ca să citesc instrucțiunile.

Înainte de folosire, exfoliați pielea și hidratați-o cu un balsam emolient pentru corp.

Cotrobăi din nou prin colecția uriașă a lui Colin de loțiuni și poțiuni, dar nu găsesc nimic. Tipic. Cumperi un produs și mereu te fac să crezi că ți-ar mai trebui încă alte zece. Ei bine, dacă a reușit Colin să obțină niște rezultate atât de uimitoare fără celelalte produse, pot și eu. Continui să citesc.

Aplicați loțiunea autobronzantă cu mișcări ușoare și egale, pe fiecare parte a corpului, pentru a facilita uniformizarea. Se recomandă folosirea mănușilor de cauciuc.

Mănuși de cauciuc? Mă uit prin baie. În afară de o pereche galbenă, făcută ghem lângă un produs de curățare, nici urmă de alte mănuși. Nici nu cred că e atât de important. Cel mai probabil sunt obligați să scrie așa ceva, în cazul în care cineva suferă de vreo alergie ciudată. Și, în plus, pot oricând să mă spăl.

Evitați contactul cu orice material sau suprafață până când partea respectivă a corpului nu este complet uscată. Loțiunea ar trebui să intre în piele în decurs de zece minute.

Sună destul de simplu. Să-i dăm bătaie!

Mă dezbrac de haine și încep să mă dau cu loțiune. E mult mai închisă la culoare decât am crezut și e ca și cum m-aș acoperi cu nămol uleios. Consult din nou instrucțiunile de pe flacon.

Culoarea va fi inițial mai închisă, ca apoi, până dimineață, să se deschidă lăsând pielea mătăsoasă, fină, cu un aspect de bronz natural și auriu.

Perfect. Exact ce-mi trebuie. Îmi dau puțin și pe față și pe gât, după care rămân goală, în mijlocul băii, așteptând să se usuce. O jumătate de oră mai târziu, încă mai e lipicios la atingere, dar după patruzeci și cinci de minute, hotărăsc că noțiunea de „uscat“ poate fi probabil extinsă și la „să nu curgă“. În cele din urmă, pe la 1.30 sau 2 noaptea,

mă trântesc în pat și mă cufund într-un somn adânc.

A doua zi de dimineață, mă duc în bucătărie ca să-mi pregătesc o ceașcă de cafea și sunt întâmpinată de un strigăt de groază:

– Dumnezeule mare, Louise! Ce ți-ai făcut?

Aproape că uitasem.

– Nu te panica, Ria, o liniștesc eu, este o nouă loțiune fantastică de autobronzant. După ce o să fac duș, ai să vezi. Ce e pe deasupra se spală, iar eu o să rămân cu o strălucire aurie și minunată.

– Arăți ca un figurant din *Războiul focului*. Scutură din cap neîncrezătoare. Și mâinile tale, Louise, sunt portocalii!

Mă uit în jos. Palmele mele sunt cu cel puțin două nuanțe de portocaliu mai închise decât restul corpului, evident, de la întinsul loțiunii fără mănuși. Rezultatul: semăn îngrozitor de mult cu o maimuță. Încrederea mea de sine începe să se evapore. Pun pe masă ceașca de cafea, iar mâinile mi le îndes în buzunar.

– Ascultă, Ria, o să iasă la spălat! Uite, o să-ți demonstrez.

Și dau fuga în baie ca să deschid dușul.

Zece minute mai târziu, ies din duș, udă și triumfătoare.

– Vezi? radiez eu de fericire. Ce ți-am spus? Nu-i așa că arăt cu zece ani mai tânără și cu cinci kilograme mai slabă?

Ea continuă să mă privească îngrozită.

– Ești portocalie, spune ea în cele din urmă. Ca o portocală *vărgată*.

Începe să mă enerveze de-a dreptul.

– Ha, ha, ha, foarte amuzant, Ria.

Dar ea se mulțumește să scuture din cap.

– Nu glumesc, Louise.

Dau fuga în cameră și mă privesc în oglindă. Are dreptate. Corpul meu este brăzdat de dungi portocalii care nu mă arată nici cu cinci kilograme mai slabă și nici cu zece ani mai tânără, ci lasă impresia că aș putea străluci în întuneric.

– La naiba! Ce mă fac acum? Intru în panică. Ria, ce pot să mai fac acum?

Un zâmbet mic și răutăcios îi apare pe față.

– Să aplici pentru un post în fabrica de ciocolată a lui Willy Wonka?

Rămân cu privirea ațintită asupra ei, după care, spre rușinea mea, izbucnesc în plâns.

– Am un interviu la ora unsprezece! mă vait eu, cu două lacrimi mari rostogolindu-se pe obraji. La Școala Regală de Balet! Și mai mult ca sigur că nu angajează oameni portocalii!

– Bine, bine, calmează-te! Gata cu glumele, promit. Haide.

Mă ia de mână și mă duce înapoi în baie. După ce scotocește preț de câteva minute într-un coș uriaș de răchită, vine spre mine având în mână un burete abraziv imens.

– Treci înapoi în cadă! îmi poruncește ea. Dacă avem noroc, poate iese la frecat.

N-am fost niciodată contaminată cu radiații, dar îmi închipui că a sta gol și dârdâind într-o cadă, în vreme ce altcineva, despre care nu credeai vreodată că o să te vadă dezbrăcat, îți râcâie trei straturi de piele cu un obiect uscat și aspru, face parte din program. Mai memorabilă decât încercarea însăși este umilința, care abia dacă face să merite tenta roșcată ce ar trebui să treacă drept „bronzul meu auriu cu aspect natural".

În cele din urmă, amândouă ne dăm bătute.

– Uite ce e, Louise, oricât de multă plăcere îmi face această ocazie rară de a crea o legătură strânsă între noi, am de lucru, iar tu trebuie să te prezinți la un interviu. Recunoaște: va trebui să înduri situația cu stoicism.

Îmi acopăr cu grijă membrele iritate cu un prosop.

– Pot oricând să reprogramez. Aș putea spune că am o indigestie sau ceva de genul ăsta.

Ea ridică din umeri.

– E decizia ta. Cu toate că, dacă nu te duci azi, s-ar putea să găsească foarte ușor pe altcineva între timp. Și întotdeauna lași o impresie proastă când nu te prezinți la interviu.

Are dreptate. Trebuie să mă duc.

Pentru a diminua pagubele, mă îmbrac cu un costum de culoare

bleumarin, ascunzându-mi adânc mâinile de maimuță în buzunar. Frumoasa rochie roșie pe care o dusesem la curățat și pantofii cei noi de la Kurt Geiger pe care am cheltuit o avere îmi fac cu ochiul, însă ar presupune o expunere a pielii mult prea mare. În plus, așa cum a subliniat și Ria, roșul și portocaliul nu prea se potrivesc. După ce mi-am încheiat bluza până la bărbie, nu-mi mai rămâne decât să mă ocup de fața mea de culoarea morcovului. Fondul de ten o face să arate prea albicioasă, dar, din fericire, un strat subțire de pudră translucidă face minuni, reducând aspectul fluorescent.

La zece fără zece ies din casă, îndreptându-mă către stația de autobuz și rugându-mă ca interviul să nu aibă loc într-o încăpere cu lumină fluorescentă.

O oră mai târziu, am fost poftită să iau loc pe o bancă din fața biroului, așteptând să fiu chemată înăuntru. În cele din urmă, iese o femeie pe la vreo patruzeci de ani, dând mâna cu o altă candidată.

– Mi-a părut bine să te cunosc, Portia, spune ea zâmbind. Ținem legătura. Și, te rog, trimite-i salutări tatălui tău!

Fata, cu cel puțin zece ani mai tânără decât mine și cu o nuanță a tenului perfect normală, se îndepărtează pe coridor, părul ei lung și blond fluturându-i în urmă. Mi se face un gol în stomac. Mi-aș fi dorit să fi sunat și să le fi spus că am indigestie.

Apoi, femeia se întoarce spre mine.

– Louise Cassova?

– Canova, o corectez eu, ridicându-mă și întinzându-i mâna. E un nume italienesc.

– Ce drăguț!

Se uită cu băgare de seamă la palma mea de maimuță, astfel că o afund înapoi în buzunar.

– Te rog, intră!

O urmez în biroul gol. Ea îmi face semn către o masă și niște scaune de lângă fereastră.

– Te rog, ia un loc. Numele meu este Charlotte Thorne, director Resurse Umane. Directorul Departamentului de Dezvoltare, Robert Brooks, ni se va alătura în scurt timp, dar mă gândeam că aș putea să-ți pun eu însămi câteva întrebări înainte.

Dau din cap nerăbdătoare și simt cum fața mi se schimonosește într-un zâmbet ce exprimă o adevărată groază.

Ea se așază și deschide dosarul cu CV-uri.

– Văd că te numeri printre norocoșii care au plecat în vacanța de Paște. Face și ea puțină conversație în timp ce scotocește prin teancul de hârtii. Unde te-ai dus?

– Poftim?

– Nu am putut să nu-ți observ bronzul. Ai fost într-un loc drăguț?

A găsit ceea ce căuta, iar acum îmi acordă întreaga ei atenție, sprijinindu-se grațios în mâini pe masa din fața ei.

Încremenesc. Unde se duc oamenii în vacanța de Paște? În insulele Cayman? La schi? Ea stă nemișcată și mă privește. Practic pot să aud cum se scurge timpul, în vreme ce eu o privesc absentă.

– Aaa, nu. De data asta nu am plecat nicăieri… doar că… doar că… ei bine, știți cum suntem noi, italienii! Câteva zile cu soare și ne prăjim de tot!

Râd prostește, iar ea afișează un zâmbet, lansând numaidecât strategia standard de atac.

– Norocul tău. Spune-mi, Louise, de ce ți-ar plăcea să faci parte din echipa noastră?

Din fericire, aceasta *este* una dintre întrebările pentru care m-am pregătit. Trag adânc aer în piept.

– Ei bine, Charlotte, în primul rând, am o mare pasiune pentru arte…

Și continui în felul acesta, bombardând-o cu entuziasmul meu, până când domnul Brooks își face apariția.

Una peste alta, totul a decurs mai bine decât aș fi putut să-mi imaginez, cu toate că, după ce doamna Thorne m-a prezentat ca fiind o persoană „multiculturală", au fost câteva ocazii delicate când el a tot insistat să-mi vorbească în italiană (limbă pe care nu o vorbesc câtuși de puțin) și să-mi povestească despre studenții lui din Florența (unde nu am fost niciodată). Dar, cumva, ignoranța mea absolută trece neobservată; aceasta este misiunea lui. Și, în afara faptului că eu chicotesc întruna nervos ori de câte ori mi se adresează, pare că nu mai poate după mine.

– Nu numai că suntem o mare instituție britanică, dar ne aflăm și în topul celor mai bune opere la nivel internațional, doamnă Canova. (Îmi rostește numele grijuliu și plin de zel, cu ceea ce-și închipuie el că ar fi pronunția corectă, lucru de care eu nu am deloc habar.) Și simt că a sosit timpul ca acest lucru să se vadă și în rândul angajaților noștri. Îmi strânge mâna cu putere. Cu siguranță că ne vom reîntâlni.

Părăsesc clădirea cât mai repede cu putință, înainte ca el să aibă timp să-și aducă aminte de altă colecție de artă sau de vreo cafenea retrasă de pe străzile Florenței, despre care se presupune că trebuie să am habar.

După ce am reușit să scap, mă opresc pe treptele din fața clădirii ca să-mi trag sufletul, când un tânăr chipeș mi se adresează.

– Scuză-mă, ai un foc?

Sunt atât de confuză în urma interviului, încât pur și simplu mă holbez la el.

– Un foc? repet eu, de parcă ar fi vorbit codat.

– Da, știi tu, ca să-mi aprind țigara, mă lămurește el.

– Ah! Îmi vine mintea la loc. Da, desigur! Stai puțin să caut.

Și cotrobăi până la fundul genții, unde reușesc să dau de o cutie stâlcită de chibrituri, destul de ciudată, pe care am șterpelit-o de la Ritz. Încerc să aprind unul, dar bag de seamă, spre rușinea mea, că mâinile îmi tremură tare.

Chibritul ia foc, însă mâna mea se apropie periculos de mult de fața lui.

– Te rog să mă scuzi, intervine el, prinzându-mă de încheietură ca s-o țină pe loc înainte să se aplece. Sper că nu te superi.

– Nu, nu, îmi pare rău. Doar ce am ieșit de la un interviu și încă tremur toată.

El zâmbește.

– Te rog, permite-mi să-ți întorc favoarea. Și îmi oferă una dintre țigările lui. S-ar putea să-ți prindă bine una.

Ezit.

– Nu sunt chiar o fumătoare.

– Bine faci, dă el din cap. Urât obicei. Absolut dezgustător.

Îl privesc în timp ce trage un fum lung, pe îndelete.

– Ei bine, poate că una n-ar strica.

El îmi aprinde țigara și, preț de un moment, rămânem în tăcere, fumând. E abia 12.30, dar simt că a fost deja o zi lungă.

– Și, cum ți-a mers? întreabă el, sprijinindu-se dezinvolt de un poster cu *Lacul lebedelor*.

Brusc, așa cum zâmbește în bătaia soarelui, îmi dau seama că e de departe cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut vreodată: slab, dar nu din cale-afară de înalt, înzestrat cu un păr negru și răvășit și cu niște ochi și mai negri și imenși. Când zâmbește, buzele i se destind într-un rânjet sangvin, obraznic și totodată complet nevinovat.

Realizez că pur și simplu mă holbez la el.

– Scuze, zic eu venindu-mi în fire. Ce spuneai?

– Slujba… crezi că ai obținut-o?

Dau din cap.

– Habar n-am. N-aș ști să-ți spun. Lucrezi aici?

– Doar pe timpul verii. Sunt pianist de muzică clasică. Sora mea lucrează aici și a reușit să-mi facă rost de slujba asta, să cânt la pian pentru repetițiile celor de la Școala Regală de Balet. Mă duc să studiez la Paris din toamnă, iar banii ăștia îmi prind chiar bine.

– Doamne, Școala de Balet a Operei din Paris! Trebuie să fii nemaipomenit!

El rânjește, brusc cuprins de sfială.

– Sunt norocos, mărturisește. Ai fost vreodată la Paris? schimbă el repede subiectul. Este orașul meu preferat din întreaga lume! Ai trăit degeaba dacă nu ai pierdut o întreagă după-amiază bând șampanie și fumând într-una dintre cafenelele de pe bulevardul St Germain!

Râd.

– Am fost la Paris, dar nu pot să zic că am făcut așa ceva.

– Atunci trebuie să mai mergi o dată, spune el încetișor.

Îmi ridic ochii, iar privirile ni se încrucișează. El îmi zâmbește din

nou și simt cum mă înroșesc.

– Îți place baletul? întreabă el.

– La nebunie. Sau, cel puțin, cu mulți ani în urmă îmi plăcea la nebunie. Nu am mai fost la un spectacol de mult timp.

– Poftim. Bagă mâna în buzunarul de la spate și scoate un bilet. Nu știu ce planuri ai pentru restul după-amiezii, dar chiar în acest moment a început repetiția cu costume pentru *Lacul lebedelor*. Primesc mereu biletele astea și tot timpul îmi aduc aminte de ele când e prea târziu. Că tot am adus vorba, și se uită la ceas, trebuia să fiu la repetiții de acum cinci minute.

– E foarte frumos din partea ta… mă bâlbâi eu, luată prin surprindere de generozitatea lui.

Stinge țigara cu călcâiul și dă să plece.

– Vizionare plăcută! Și, cine știe, poate o să primești slujba și o să ne vedem mai des!

O clipă mai târziu, a dispărut.

Trag încă un fum. Asta cu siguranță se dovedește a fi o zi neobișnuită, mai ales că a început atât de dezastruos.

Plănuisem să mă duc direct la apartament și să mă ascund în casă pentru restul după-amiezei. Mă uit încă o dată la biletul din mână.

A trecut multă vreme de când nu am mai fost la un spectacol de balet. Optsprezece ani mai precis. Din vara când am renunțat la dans. Aceeași vară când mama a încercat să se sinucidă.

În acel an, mi se ceruse să dau probă pentru compania locală de balet. Dar nu m-am prezentat. Am dat vina pe mama, mi-am spus că aveam prea multe pe cap, că trebuia să am grijă de ea.

Poate că nu aș fi suportat să încerc și să dau greș. Sau poate că voiam să fiu doar o adolescentă normală, măcar o dată în viață, fără presiunea de a-mi construi o întreagă carieră până la vârsta de șaisprezece ani. Era visul ei să devin dansatoare. Dar, după vara aceea, nu părea să mai aibă niciun rost.

Dădusem greș.

Am tras adânc aer în piept, exalându-l încet, cu ochii închiși. Șiruri lungi de fete întinzându-și picioarele pe bară, în poziții imposibile.

Firimituri de sacâz sub tălpile mele. Aerul este greu din cauza mirosului de transpirație și a concentrării. Apoi, mai e și muzica. Întotdeauna e și muzica.

Deschid larg ochii.

Optsprezece ani e mult timp pentru a trăi cu eșecul în suflet.

Trag un ultim fum din țigară înainte să o arunc. După care mă întorc pe călcâie și intru.

– Mi-e teamă că e prea târziu să vă ocupați locul, mă informează tânăra plasatoare. Cu toate acestea, puteți să stați la balcon, până la încheierea primului act.

Conducându-mă pe scara principală, observ cum sacoul ei este exact cu o măsură mai mare, la fel cum era și al meu pe când eram plasatoare la Phoenix.

– Ești studentă? o întreb eu când ajungem sus.

Ea dă din cap că da.

– Cântăreață la Academia Regală. Sunt în ultimul an.

Mă gândesc la toate acele piese pe care le-am urmărit, stând în spate, în fotoliul de orchestră, cu sacoul care nu-mi era pe măsură.

– Succes! îi șoptesc eu pe când ea îmi deschide ușa și intru.

Iar acolo, la adăpostul curburii călduroase și întunecate a lojii, învăluită de muzica lui Ceaikovski, se întâmplă încă un lucru neașteptat.

Stând acolo în întuneric și urmărindu-i pe unii dintre cei mai talentați balerini din lume, realizez, treptat, că e în regulă că nu mă număr și eu printre ei.

În niciun fel nu aș fi avut cum să o schimb pe mama. Indiferent cât de bine aș fi dansat.

Darcy Bussell face un salt de-a lungul scenei, sfidând gravitatea, sfidând toate legile naturii, și mă cuprinde o bucurie mare și amețitoare.

Nu am dezamăgit pe nimeni. Cu atât mai puțin pe mine însămi.

Două zile mai târziu, sunt chemată pentru un al doilea interviu. Iar

în după-amiaza aceea am devenit prima persoană portocalie care a fost vreodată angajată la Școala Regală de Balet.

U

Uniformitate

Mulțumită standardelor înalte de trai din Occident și perfecțiunii vestimentației din Vest produsă la scară largă, un observator neexperimentat ar putea rămâne cu impresia că toate femeile se îmbracă la fel. Nu cunosc originea acestei forme moderne de modestie, care a cuprins populația feminină de la San Francisco până la Paris și care pare să le facă pe femei să-și dorească să semene una cu cealaltă, chiar dacă acest lucru înseamnă totodată să cheltuiască mai mulți bani pe haine, cosmetice și coafeze! Dar dacă îți face într-adevăr plăcere să fii îmbrăcată exact ca restul lumii, atunci viitorul tău e promițător. Uniformitatea este subprodusul natural al unei societăți mecanicizate și – cine știe? – poate că, într-o zi, individualitatea va fi considerată o crimă. Între timp, poți oricând să te alături armatei.

Nu ne îmbrăcăm pentru persoana care suntem, ci pentru persoana care ne-ar plăcea să fim.

În Londra, străzi diferite și părți diferite ale orașului au uniforme diferite. Soho are și el un cod vestimentar, la fel cum are City sau Kings Road. Apoi vin locurile unde aceste lumi se întâlnesc. Unul dintre ele este teatrul.

O reprezentație mult așteptată va avea un public pe măsură de

divers: oameni de afaceri conservatori, dame bătrâne și bine îmbrăcate, studenți șic și hipioți, boemi din Notting Hill, minimaliști îmbrăcați numai în Prada sau Armani, gay, hetero, tineri, bătrâni, cu toții amestecați la un loc și totuși bine definiți, ca și cum ar purta etichete uriașe în piept.

E vineri seara, pe la începutul lui iunie. Sorb dintr-un pahar cu vin alb nu prea rece, înghiontită din toate părțile, pe când stau la barul din Royal Court de la Ambassador Theatre și vorbesc cu prietena mea, Sandy, care, într-un moment de pură premoniție casandriană, a reușit să rezerve două bilete cu luni în urmă. Se joacă cu casa închisă, iar barul geme de lume atunci când sună clopoțelul de începere și când Sandy se hotărăște, așa cum fac de obicei femeile, că timpul ideal pentru a merge la toaletă este cu două minute înainte de ridicarea cortinei. Mulțimea dispare încet înăuntrul amfiteatrului, iar eu observ pe neașteptate un profil familiar. Aparține unui bărbat îmbrăcat elegant. Se apleacă, ascultând cu mare atenție ceea ce spune un alt bărbat, mai tânăr decât el.

Parcă mi s-a șters memoria. Da, îl știu *sigur*, dar *de unde?*

Apoi are loc ceea ce se petrece uneori în clipe îngrozitoare sau frumoase, când totul în jur dispare: oamenii, zgomotul, sunetul clopoțelului, și nu rămâne decât acel amănunt ciudat, de moment.

Îl cunosc pe bărbatul acela.

E fostul meu soț.

Îl urmăresc cu privirea, fascinată, pe când se întoarce și, zâmbind, îl bate pe umeri pe prietenul lui.

Nu l-aș fi recunoscut.

Nu aș fi putut să-l recunosc.

Totul la el este complet și absolut schimbat. Are părul scurt. Nu tăiat, cum ai spune după ce treci pe la frizer, ci *tuns*, ca atunci când ieși de la Nicky Clarke [45]. Și vopsit, blond-deschis, cu șuvițe de culoarea mierii. Poartă o pereche strâmtă de pantaloni din catifea maro-închis și un pulover Hugo Boss albastru-deschis, cu gulerul larg și abia îndoit, de parcă atunci și l-ar fi tras pe cap. Pe braț îi atârnă neglijent o jachetă din piele neagră, frumos croită, iar în picioare are o pereche de pantofi de la Camper, din piele întoarsă și talpă de cauciuc.

Nu e doar îmbrăcat, ci aranjat, stilat.

Iată-l pe bărbatul în șifonierul căruia se găseau numai cămăși cumpărate de mama lui de Crăciun de la Marks&Spencer, purtate fără să fie călcate, cu manșetele roase și zdrențuite până când cădeau de pe el, la propriu. Care simțea o durere fizică atunci când trebuia să-și cumpere o pereche nouă de pantofi. Iar acum este transformat, zburând ca un fluture pe deasupra barului aglomerat ca să-și lase paharul, purtând ceea ce e la modă sezonul ăsta: pantofi din piele întoarsă și talpă de cauciuc, fără nicio urmă de disconfort sau ironie.

E un om nou, dar unul pe care îl pot recunoaște.

Este uniforma. O știu. Am mai văzut-o înainte.

Mintea îmi este goală, spulberată cu totul. Dacă nu mă mișc, n-o să mă vadă. Așa că încremenesc în loc, atât de nemișcată, încât până și scaunele și mesele din jurul meu par animate. Îi urmăresc cu privirea, ținându-mi respirația, cum își croiesc drum spre amfiteatru, flecărind, deloc conștienți de prezența mea. El se mișcă cu o neașteptată lejeritate, de parcă ar pluti pe scări. Sunt scârbită și totodată fascinată.

Brusc, Sandy e din nou lângă mine, căutând în portofel biletele, panicată că nu are bani ficși pentru vânzătorul de programe și gândind cu voce tare ce ar fi mai bine: să-și împăturească haina și s-o țină sub scaun sau s-o lase la garderobă. Înainte să-mi dau seama, ne-am ocupat locurile, înghesuindu-ne lângă un cuplu de turiști germani care-și țin rucsacurile pe genunchi. Luminile se sting, iar eu îmi dau seama că încă mai am în mână paharul cu vin încălzit.

Nu-mi aduc aminte nimic din primul act. Vrând să localizez capul fostului meu soț, îmi petrec tot acel timp căutându-l printre oamenii din public, încercând să-i disting frizura cea nouă printre frizurile din jurul lui. Am impresia că-l văd, apoi că mă înșel. Și vreau să-l văd. Să mă holbez la el. Nu pot – sau mai degrabă nu vreau – să-mi cred ochilor. Așa că rămân cu privirea fixată mai degrabă către întunecimea amfiteatrului decât către scena puternic luminată. Publicul se apleacă, fiind captivat, râde atunci când trebuie, rămâne cu respirația tăiată în punctul culminant, însă eu tot nu-l pot găsi.

În sfârșit, actul întâi se încheie și luminile se aprind.

– A fost uimitor! izbucnește Sandy, pe deplin fermecată. Nu crezi că a fost de-a dreptul uimitor?

Îi zăresc. Iată-i acolo, înaintând spre mijlocul culoarului. Râd.

– Incredibil, murmur eu.

Sandy se ridică, netezindu-și fusta.

– Mergem?

La prietenul lui mă uit acum. Aceeași tunsoare, aceiași pantofi, însă tânăr, mult mai tânăr decât am crezut. Fața lui este hiperîngrijită. Oare se pensează? Poartă o pereche de blugi Diesel și un tricou mulat și negru. Au trecut de noi. Îmi țin respirația. Sandy mă împinge spre capătul rândului nostru și ajungem fix în spatele lor. Parfumul cu care s-a dat tânărul mă învăluie, proaspăt și ușor, după care văd cum îi atinge ușor cu mâna spatele fostului meu soț.

E un gest minor: rapid și degajat. Dar mă face să rămân încremenită în loc. Totul se petrece ca într-o reluare a unui prim-plan pe care n-aș fi vrut niciodată să-l văd. Privirea îmi stăruie, dar nu asupra mâinii, ci asupra reacției soțului meu.

Sau a lipsei acesteia. Aparent, este perfect normal pentru el să fie astfel atins.

Nu pot să mai fac niciun pas înainte. Mulțimea se adună pe treptele din spatele meu.

– Ești bine? mă întreabă Sandy împingându-mă ușor.

Dar eu parcă sunt lipită de podea.

– Mi-am uitat programul, bălmăjesc eu și mă întorc, mergând împotriva curentului, cât mai departe de bar. Vreau doar să-mi iau programul.

Mă împiedic de trepte, trec de rândul meu și ajung în fața scenei, unde mă aplec spre spațiul rezervat orchestrei, cu inima bătându-mi cu putere.

Știu. Știu acum.

Dintotdeauna am știut, dar acum sunt sigură.

Nu poți judeca o carte după copertă, dar poți să afli o mulțime de lucruri despre o persoană după pantofii pe care îi poartă.

V

Văluri

În prezent cam demodate (și nu pot să-mi imaginez de ce), vălurile sunt unele dintre cele mai frumoase podoabe feminine. Dacă vrei să devii pe dată seducătoare, misterioasă și incredibil de sofisticată, vălurile îți vor servi scopul în mod admirabil. Șarmul unic al acestui accesoriu constă în capacitatea lui de a o face și pe cea mai simplă și ștearsă femeie să arate ca Anna Karenina sau cel puțin ca Greta Garbo. Și tocmai faptul că o parte a feței este ascunsă privirii creează o anumită senzație de înfrigurare care captivează și intrigă în același timp. Nu contează dacă alegi un văl mare și gros sau unul fin și delicat dintr-o fâșie de tul. Femeile care poartă văluri au un trecut, o taină. Și ce ar putea fi mai elegant decât asta?

– Dar eu nu port pălării! protestez. Nimeni nu mai poartă pălării în zilele noastre!

– La Ascot 46 se poartă, spune Colin hotărât. Nici nu o să te lase să intri dacă nu ai o pălărie pe cap, așa că mai bine te-ai obișnui cu ideea. Acum, fii drăguță și dă-mi șmirghelul, te rog!

Mă aplec și scotocesc prin colecția de unelte, cârpe murdare și poțiuni toxice pe care Colin le folosește pentru a da jos stratul de vopsea din sufragerie. Dau peste ceva aspru și maro și i-l întind.

– O să fie atât de plictisitor! mă bosumflu eu. Nici măcar nu știu de ce trebuie să merg la evenimentul ăsta stupid. Petrecerile corporatiste s-au dovedit a fi incredibil de neinteresante!

– Ei bine, începe Colin, înmuind pensula în terebentină și aplicând un strat zdravăn pe perete, nu te-a pus nimeni să accepți slujba de la Școala Regală, nu-i așa? Ai fi putut oricând să refuzi șansa de a avea un salariu mai mare, de a lucra într-un mediu plăcut al uneia dintre cele mai importante instituții artistice din țară și de a avea și mai multe perechi fantastice de pantofi. Nu te-a forțat nimeni. Mediocritatea absolută și întoarcerea la o viață de lenevire cruntă sunt doar la un telefon distanță.

– Bine, am prins ideea.

Mă trântesc într-un fotoliu.

Colin mă privește cu severitate.

– Nu te trânti pe fotoliu când vorbești cu mine, domnișoară! Și oricum, ce te-a apucat? Ar trebui să fii mulțumită, încântată! Majoritatea fetelor ar fi extaziate să meargă la Ascot și să mai fie și plătite pentru asta!

– Majoritatea, îl corectez eu cu amărăciune.

El se încruntă.

– Dar ce are asta a face cu orice altceva?

– Are cu totul! Doamne, pur și simplu nu înțelegi!

Îmi îngrop fața în mâini într-o răbufnire teatrală.

Colin lasă jos pensula și mă privește îngrijorat.

– Cineva e cumva înainte de menstruație?

– Nu! izbucnesc eu. Și nu-mi mai vorbi de sus!

– Cred că mă descurc destul de bine, îmi dă el replica. Mai ales dacă iei în considerare faptul că îmi împart locuința cu Dr. Jekyll și domnișoara Hyde 47. Într-o clipă ești în al nouălea cer că ai primit slujba visurilor tale, iar în următoarea scuipi flăcări din cauză că cineva te duce la cel mai râvnit eveniment social și tot ce trebuie să faci este să porți o pălărie! Sincer, ai fost cam prost dispusă tot weekendul, și dacă nu trebuie să-ți vină ciclul, atunci ai face bine să ai o scuză bună!

Rămânem în tăcere, încruntându-ne unul la altul.

– Îmi pare rău, spun eu în cele din urmă. Doar că e mult… mult mai greu decât am crezut. „Cum pot să-l fac să înțeleagă?“ Problema e, Col, că nu sunt englezoaică.

– Am vești pentru tine, Louise. Niciodată n-ai fost.

– Ha, ha. Nu, vorbesc serios. Fetele astea sunt, cum să spun, englezoaice de profesie. De parcă tot ce contează pentru ele este să arate cât sunt de englezoaice. Pentru început, toate au nume precum Flora, Poppy, Hyacinth sau Ginista. E ca și cum aș lucra într-o seră [48]. Iar slujba asta e doar ceva cu care să-și piardă timpul înainte să se mărite cu iubiții lor de la oraș. O slujbă pe care au obținut-o cu ajutorul lui tăticu', care îl cunoaște fie pe directorul artistic, fie *este* directorul artistic.

– Miaaaaaaaaau, Ouise! Lasă ghearele deoparte!

– Nu e vorba că ele n-ar fi de treabă, recunosc eu, încercând (fără succes) să mă stăpânesc. Sunt de treabă într-un fel ciudat, mutant. Pare că tot ceea ce facem noi este să-i distrăm pe tații și mamele foștilor lor colegi de școală. De exemplu: șeful departamentului de investiții bancare de la Goldman Sachs este tatăl celui mai bun prieten al Florei. Își petrec toată seara vorbind despre fiul acestuia, student la Eton, și despre fratele ei, student la Harrow. A doua zi, el rezervă o lojă pentru toată stagiunea și donează un cec atât de gras, încât sunt obligați să-i graveze numele pe toată clădirea – și vreau să spun pe *toate* părțile știute și neștiute!

– Și ce are asta mai exact de-a face cu tine?

– Nu mă pot compara cu ele, Col! Pur și simplu nu mă pot compara! Plus că, adaug eu cu amărăciune, toate au niște picioare *și* niște țâțe, încât e prea, prea nedrept!

El zâmbește.

– Ești invidioasă.

– Bineînțeles că sunt invidioasă! urlu eu. Dar sunt și depășită de situație! Nu mă descurc în societatea asta unde se discută numai frivolități. Nu am fost niciodată la vânătoare, nici la curse, nici la Annabel's sau la Tramps [49] și nici nu mi-a fost vreodată publicată fotografia în *Harpers&Queen*. Nimeni nu m-a invitat niciodată la reședința lui de la țară și nici n-aș ști ce să fac odată ajunsă acolo!

Sunt din Pittsburgh, pentru numele lui Dumnezeu! Iar acum mergem la Ascot ca să distrăm clienți de la BP [50] și de la Reuters, și parcă văd deja că o să fie iadul pe pământ, cu pălării, reguli și chestiuni private despre care un străin nu știe absolut nimic.

El îmi strânge ușor genunchiul.

– Louise, tocmai de aceea sunt fetele astea atât de utile în ceea ce privește profesia lor; creșterea și educația lor garantează faptul că au numeroase relații. Dar pe tine te-au angajat dintr-un motiv bine întemeiat. Îți sugerez să-ți vezi de treaba ta. Ești prea bătrână pentru porcăriile astea. În plus, dragă, și regret să fiu el cel care îți spune, este chiar neplăcut. Mă privește cu subînțeles. Acum fă-mi o favoare și curăță mizeria de nedescris pe care ai făcut-o în bucătărie. Andy vine pe aici mai târziu și nu vreau să creadă că locuiesc într-o cocină.

Și cu asta se întoarce la pensula și la terebentina lui.

Două zile mai târziu, lenevesc la birou, alegând roșiile prea moi din sendvișul meu cu bacon, salată și roșii, ce are calorii numărate, și încerc, fără tragere de inimă, să fac scrisoarea standard de cerere de donații să sune mai vioaie, fără a fi însă patetică; chiar atunci intră Poppy, de un metru optzeci, și mă invită să o însoțesc la cumpărături de pălării. O încrengătură ciudată de brațe și picioare, pare o girafă rușinată pe când își dă bretonul lung din ochi și îmi zâmbește timid.

– Nu am absolut *nimic* de purtat! Se sprijină de biroul meu și trage de manșetele bluzei, într-o încercare zadarnică de a le face să-i acopere încheieturile. Adică, aș avea pălăria aia oribilă de la nunta soră-mii de anul trecut, dar a ținut morțiș să fie lila.

Brusc, se aude un țipăt de dincolo de peretele despărțitor dintre birouri.

– Nuuuuuuu! De după el se ivește capul blond al Florei, tuns într-un bob perfect. *Nici* nu mi-ai spus că Lavender s-a măritat!

– Să-ți spun? face Poppy dându-și ochii peste cap. Dar ai fost *acolo!*

– Oh! Pare șocată să audă asta. Le-am dat cumva suporturi pentru cărțile de vizită în formă de porc?

– De ananas, o corectează Poppy.

– De ananas? Asta nu-mi stă în fire. Se încruntă, mestecând cu spor un capăt de creion. Cu cine m-am dus?

– O, Flora! Ești atât de uitucă! A stat în internat de pe la vreo trei ani, îmi șoptește Poppy mie, acoperindu-și gura cu mâna. Le-ai dus suporturi de argint în formă de ananas pentru cărțile de vizită, cumpărate de la Smythson și te-ai dus cu Jeremy Bourne-Houthwaite. Adu-ți aminte, cândva ai fost practic logodită cu el.

În ochii de un albastru-deschis ai Florei se citește o licărire.

– Ah! Buzilă Houthwaite, firește!

Și amândouă încep să chicotească incontrolabil.

– Buzilă?

Nu sunt sigură că vreau să știu.

– Ascultă, Louise, avea cele mai imense buze, mă lămurește Flora. Adică, să fii sărutată de el era ca și cum ai fi fost sărutată de un labrador. N-am fost în viața mea atât de mozolită!

Și încep să chicotească și mai tare, până când Poppy aproape că se înecă. O bat ușor pe spate.

– Deci, dacă voi, fetelor, vă duceți la cumpărături, aș vrea atâââât de mult să vă însoțesc, se milogește Flora.

– În regulă. Unde mergem? întreb eu.

– Lock's, spun ele într-un glas, după care strigă „Jinx" și încep pur și simplu să se cutremure de râs, bătând cu picioarele în podea.

Din acest moment, presimt că o să am o experiență extracorporală.

– Lock's e pe strada St James, explică Poppy. Este *locul* unde trebuie să te duci dacă vrei o pălărie potrivită.

Mă fixează serioasă cu privirea, lucru care, trebuie să recunosc, e destul de ciudat venind din partea ei; Poppy și seriozitatea sub orice formă nu sunt parteneri compatibili.

– Nu vrei o pălărie *elegantă*, nu-i așa? (Pronunță cuvântul „elegant" la fel cum derbedeii din fotbal spun „poponar".)

– Ei bine, nu… șovăi eu.

Dar în gândul meu îmi spun că exact o pălărie elegantă vreau. Cea mai elegantă și mai uimitoare pălărie pe care o pot cumpăra banii.

– Nu, vrei o pălărie *potrivită!* Flora o aprobă dând din capul ei blond cu o vigoare surprinzătoare. O pălărie englezească adevărată!

adaugă ea apăsat, vrând parcă să strecoare în conversația noastră obișnuită un cuvânt de recunoaștere mason.

Iată-l, cuvântul cu E. Cedez numaidecât.

– Cum să nu, absolut! mă conformez eu, copleșită de senzația ciudată că din clipă în clipă ar putea să înceapă să intoneze *Rule, Britannia!*, iar eu nu știu versurile.

Zâmbesc, iar ele îmi întorc zâmbetul. (Acesta e noul meu mecanism de apărare pentru a face față unei situații care mă depășește. Ceea ce înseamnă că îmi petrec toată ziua rânjind ca o neroadă.) Nu sunt prea sigură ce înseamnă „potrivită" sau „englezească", dar evident este exact opusul lui „elegant", care, din motive neînțelese de mine, de o străină ca mine, nu se încadrează în peisaj. Dacă voi supraviețui acestei sesiuni de cumpărături, voi fi inițiată în tainele unuia dintre cele mai înșelătoare elemente ale codului vestimentar englezesc al înaltei societăți.

– Fără pălării elegante pentru mine! izbucnesc eu vesel. Și poate că și puțin cam devreme.

Abia după-amiază târziu ajung eu să aflu ce înțeleg Flora și Poppy prin „pălărie englezească adevărată" și încep să regret entuziasmul meu prematur. Toate sunt de dimensiunile unor mici planete.

– Uite, probeaz-o pe asta, spune Flora îndesându-mi pe cap o pălărie gigantică, roz bombon.

Îmi alunecă până la sprâncene, iar când se oprește, borul uriaș mi se pleoștește apatic deasupra umerilor.

Ele fac un pas în spate ca să mă admire.

– E uimitoare! exclamă Poppy. Pur și simplu uimitoare!

Încerc să mă poziționez astfel încât să pot cuprinde întreaga pălărie în oglindă, însă reușesc cumva, cu borul meu incredibil de mare, să dărâm un maldăr de pălării de paie de la vreo jumătate de metru depărtare de mine.

– Pare puțin cam mare, fac eu o observație.

– Mare? se încruntă Flora. Dar asta e și ideea!

– Un bor mare face șoldurile să-ți pară mai mici, explică Poppy. Și, șoptește ea conspirativ, nu trebuie să-ți mai coafezi părul.

– Iar dacă e de dimensiuni gigantice, nici machiaj nu îți mai trebuie! adaugă Flora.

– Înțeleg. O pălărie ca asta te scutește și de îmbrăcăminte.

După care mai probez câteva bonete la fel de intimidante și bag de seamă că, deși stăm bor lângă bor, între noi este aproape un metru distanță. După care îmi pică fisa. La fel ca garduriile vii sau ziarele pentru cititul în metrou, pălăriile acestea au în primul rând rolul de a proteja intimitatea purtătorului – încă o dovadă a impenetrabilei rezerve englezești.

Sunt mult mai atrasă de o colecție mică din colț: niște pălării cu boruri scurte, șic, care să fie purtate strengărește într-o parte de o femeie sigură pe ea. Sunt viu colorate, ca niște pietre prețioase: verde ca smaraldul, albastru ca safirul, roșu rubiniu, împodobite cu pene ce se răsucesc în forme îndrăznețe în jurul capului.

– De astea ce spuneți? îndrăznesc eu.

Poppy strâmbă din nas.

– Puțin cam elegante, nu crezi?

Flora se duce la stand și ia una.

– Asta nu o să te ajute deloc în privința șoldurilor.

– Mie îmi plac.

Ce-i cu obsesia asta a englezoaicelor pentru șoldurile lor? Într-un impuls de sfidare, probez una.

Ca să fiu sinceră, arăt puțin cam ridicol. Până și eu pot vedea asta. Pana verde smarald, care părea atât de izbitoare în contrast cu manechinul alb și fără păr, țâșnește în sus, de parcă mi-ar crește de la ceafă. Îmi atârnă ciudat pe un ochi, cu un vârf ascuțit ca de lamă ce amenință să împungă pe oricine se apropie prea mult. Oricum aș așeza-o, își păstrează aceeași rigiditate sculpturală, făcându-mă să arăt mai degrabă ca o cântăreață amatoare decât ca o femeie fatală.

Poppy își strânge buzele. Flora își îngustează ochii.

– Sincer, pălăria asta parcă se străduiește prea mult, spune Poppy.

– Are dreptate, e de acord Flora.

Apoi dă lovitura de grație:

– Arată prea comună.

Nu există insultă mai mare decât acuzația de a fi comun. Până și eu, cățelușul exilat de pe tărâmul celor liberi, de pe meleagul celor drepți, mă cutremur în sinea mea la auzul acestei afirmații atât de categorice. Și, desigur, puține sunt lucrurile considerate a fi mai comune în rândul englezilor din înalta societate decât acelea care se străduiesc prea mult. La urma urmelor, strădania aparține clasei muncitorești. Rușinată, dau jos pălăria de pe cap și subiectul este închis.

Poppy și Flora își aleg pălăriile în doar câteva minute, trebuind să se hotărască între cele imense și cele vulgar de imense, în timp ce eu rătăcesc indiferentă.

– Te întorci la birou? mă întreabă Poppy, pe când Flora face semn unui taxi.

(Nu sunt în stare să meargă pe jos și să-și care și cutiile cu pălării în același timp.)

– Eu, ăăă… cred că o să arunc o privire și la Fortnum, mă bâlbâi.

Pe când le urmăresc cu privirea cum se urcă vesele în taxi și se îndreaptă spre Piccadilly, mă simt mai dezamăgită ca niciodată.

La Fortnum pierd vremea prin magazin. La primul etaj au un raion de pălării asemănător celui de la Lock's, așa că încerc încă o dată să aleg una din gama celor cu borurile largi. Privesc sfioasă de sub o creație odioasă de culoare pastel, când brusc aud din spatele meu o voce care exclamă:

– Draga mea, cu tot respectul, dar nu te reprezintă deloc.

Mă întorc și dau de o doamnă în vârstă, mică de statură și foarte elegant îmbrăcată. Poartă o haină crem din cașmir, iar pe dedesubt un costum Chanel de culoarea fildeșului, cu o croială clasică, în mână având o geantă pătrată și rigidă, model piele de aligator. Îmi zâmbește, iar ochii ei incredibil de albaștri strălucesc strengărește.

– Firește, nu e treaba mea, spune ea, cu un distins accent austriac. Totuși, urăsc să văd pe cineva atât de tânăr preocupat cu o asemenea nebunie. Trebuie să mărturisesc, continuă ea, că e destul de rar ca o persoană de vârsta ta să se uite la pălării. Aveam impresia că sunt considerate *prea trecute*.

– Mă duc la Ascot, o lămuresc eu, dându-mi jos din cap articolul vestimentar criticat. Am nevoie de o pălărie, iar fetele cu care mă duc vor purta toate așa ceva. Nu știu prea bine care sunt așteptările, cum e… cel mai bine.

– Înțeleg, mă aprobă ea din cap. Ești americancă?

– Da, sunt, mărturisesc eu, de parcă ar fi fost secretul meu rușinos.

Se întinde cât de sus poate (ceea ce înseamnă vreun metru jumătate).

– Englezoaicelor le stă bine cu genul acesta de pălării; sunt înalte și nu le place să-și piardă mult timp cu aranjatul părului. Ți-aș sugera să porți ceva mai la modă, de dimensiuni mai mici. Poate ceva cu văl.

Se întoarce și îmi întinde o pălărie mică, de culoare bleumarin, de al cărei bor e prins ușor un voal.

– Cam așa ceva.

O pun pe cap. Într-o secundă, mă simt complet izolată. Voalul creează o barieră între mine și lumea exterioară, dând impresia unei modestii superioare, care este seducătoare și totodată impenetrabilă. Dar și incredibil de șic.

Doamna zâmbește triumfătoare.

– Vezi? Acum e mult mai bine!

Nu pot să-mi dezlipesc ochii de la propria oglindire, arăt ca o vedetă de cinema. Dar încă nu sunt hotărâtă.

– Problema e că, știți, toate celelalte fete or să poarte un cu totul alt stil. Ar putea fi cam deplasat, cam prea…

Ea îmi face semn cu mâna să mă opresc.

– După cum am mai zis, nu e treaba mea. Dar experiența îmi spune că e mai bine să nu încerci prea mult să te asemeni englezilor. La urma urmelor, în tagma englezilor nici măcar englezii nu au acces. Și nu te vor respecta doar pentru că vei vrea să faci parte din ea.

Și zicând asta, se întoarce și dispare printre lenjeria de damă, făcându-se complet nevăzută între halatele de cașmir și cămășile de noapte din bumbac egiptean.

Brusc, mă cuprinde panica: singurul glas al rațiunii de care am avut parte în acea zi a amuțit.

– Stați puțin! strig eu fugind după ea.

Aproape instantaneu mă trezesc față în față cu ceea ce pare a fi un travestit, unul din șefii de raion. (Spun travestit, pentru că femeia e mare cât un fundaș de la echipa Noii Zeelande, îndesată într-un costum din poliester mult prea mic.)

Încrucișându-și brațele uriașe pe piept, mă fixează cu privirea.

– Doamna ar dori să cumpere pălăria? mă întreabă ea, ridicând cu subînțeles dintr-o sprânceană păroasă și omnipotentă.

Îmi pun mâna pe creștet și, atingând pălăria bleumarin, simt cum mi se înmoaie picioarele.

– Oh, îmi pare rău! Nu mi-am dat seama… mă bâlbâi eu simțind cum fața îmi ia foc. Afișez un zâmbet pe care eu mi-l închipui a fi unul cuceritor. Eu doar… doar căutam pe cineva și am uitat că am pălăria pe cap și… și am…

Nu ține. Mă privește de parcă aș fi o infractoare. Încep să mă simt ca o infractoare.

Chicotesc prostește.

– Ei, haide! Doar nu crezi sincer că aș fi… (cum s-o spun?) aș fi *sustras* pălăria?

Femeia continuă să se uite la mine fără să clipească și scoate aer pe nări într-un fel care îmi amintește de un taur înfuriat gata de atac.

Schimb tactica.

Îmi smulg pălăria de pe cap și i-o vâr sub nas, sfidătoare.

– Poftim! Îmi dau ochii peste cap și încerc să par cât mai indignată și superioară. Poftim pălăria! Acum te rog să mă scuzi, dar chiar trebuie să plec.

Tocmai când mă pregăteam să o iau la sănătoasa și să cobor în fugă scările în încercarea sinucigașă și frenetică de a-mi recăpăta libertatea, mica mea prietenă austriacă își face apariția.

– Cum rămâne, o cumperi? întreabă ea, necunoscând situația stânjenitoare în care mă aflam. Este chiar alegerea cea mai bună.

Sunt pe cale să-i răspund, când îmi dau seama că ceva s-a întâmplat cu vânzătoarea. E roșie la față și tremură toată.

– Lady Castle! Sprâncenele ei monstruos de păroase se ridică până la limita părului. Îmi cer iertare… o simplă neînțelegere, vă asigur… vreau să spun că… ce plăcere să vă întâlnesc!

Lady Castle dă din cap în direcția ei, continuând să o ignore.

– Este alegerea cea mai bună, nu crezi?

– O, da… Vânzătoarea e disperată să pară cât mai amabilă. Fără îndoială, este un model unic… ăăă… foarte… foarte sofisticat…

Urmăresc cu privirea cum cea care înainte mi-era dușman acum se face preș dinaintea acestei femei.

– Lady Castle, vă mulțumesc atât de mult că m-ați ajutat să aleg. Îmi recuperez pălăria, smulgându-i-o triumfătoare vânzătoarei din mâini. Sfatul dumneavoastră a fost neprețuit.

– Nu a fost niciun deranj, mă liniștește ea. Am multă experiență în treburi de-astea. Cândva, o astfel de pălărie cu voal mi-a fost de mare ajutor. Te pune în valoare și te face să pari misterioasă. Te deosebește de restul femeilor.

– Ei bine, tocmai asta e problema, mărturisesc eu. Deja mă simt exclusă, puțin cam prea mult. Tot ce voiam era să mă integrez.

Ea scutură energic din cap.

– Integrarea e pentru școlărițe. Să fii diferită nu este o crimă, draga mea, este o calitate.

Eu ridic din umeri și zâmbesc timid.

– Nu sunt prea sigură.

Lady Castle pare contrariată.

– Cum să nu! Ești o ființă individuală! O femeie cu un trecut, cu o istorie. Nimeni nu poate să ți le ia!

Sunt fascinată. Vorbește cu atâta pasiune, cu atâta convingere, încât mă cuprinde încă o dată sentimentul că nu vreau s-o las să plece.

– Îmi permiteți să vă ofer o ceașcă de ceai?

Fraza rostită îmi pare, până și mie, ca o replică dintr-un roman de P.G. Wodehouse din vremuri de mult apuse.

Ea îmi acceptă invitația fără să șovăie o clipă, de parcă ar fi cel mai obișnuit lucru să ieși la ceai cu o străină pe care de-abia ai cunoscut-

o în raionul cu pălării al unuia dintre cele mai renumite magazine. Această remarcabilă siguranță de sine este exact ceea ce-mi lipsește mie. Astfel, după ce cumpăr pălăria, coborâm la splendida ceainărie Fortnum de la parter, unde Lady Castle, promptă și fără urmă de regret, comandă un ceai și niște prăjiturele și brioșe.

O urmăresc cu privirea și o ascult captivată cum îmi povestește tot ce a făcut ea în Anglia, în vreme ce, fără pic de efort, servește ceaiul cu ușurința unuia care face asta zilnic.

– Englezii sunt niște oameni minunați. Îi iubesc, spune ea, adăugând o felie de lămâie în ceașca ei de ceai. N-aș mai fi în viață dacă nu ar fi fost englezii. Pur și simplu. În timpul războiului am fost trimisă din Austria în Anglia pe când eram doar un copil. Mama m-a urcat într-un tren și am plecat. Am fost singura care a supraviețuit. Singura norocoasă, repetă ea cu blândețe. Nu știu de ce am avut eu atâta noroc, dar cert este că am avut. Englezii sunt familia mea acum. Stoarce cu grijă feliuța de lămâie, presând-o cu linguriță de peretele cești din porțelan. Dar, ca în orice familie, nu e întotdeauna ușor.

– Dar acum sunteți o lady! remarc eu emfatic. Mai mult ca sigur că acest lucru face diferența!

Din nou, pare surprinsă.

– Dar, draga mea, dintotdeauna *am fost* o lady. Chiar și atunci când eram doar o copilă sfrijită, o imigrantă care nu știa o boabă de engleză! Nu a fost nevoie să aștept să mă mărit cu un lord ca să devin o lady!

– Ceea ce vreau să spun, mă străduiesc eu să-i explic, este că acum sunteți o lady, adică ați intrat în rândul lor… nu mai sunteți o străină.

– Străină, nestrăină… pui prea mult preț pe lucrurile astea. Ia o înghițitură din ceaiul ei Darjeeling, fără să-și dezlipească privirea pătrunzătoare de la mine. Reacția oamenilor, și în asta constă greșeala, nu ține de faptul că ești diferit, ci că te simți *rușinat* pentru că ești diferit.

Zâmbește și își pune pe farfurie încă o tartă cu fructe.

– Ah, prăjiturile astea! Sunt mult prea bune! O să trebuiască să postesc diseară ca să compensez. Fă lucrurile cu stil, Louise! Propriul stil. Și crede-mă, nimănui nu o să-i pese de unde vii.

Întorcându-mă la birou, pălăria se dovedește a fi în ochii fetelor mai degrabă un eșec decât un succes.

– Este atât de serioasă!

Flora o întoarce pe toate părțile, ținând-o de parcă ar fi o bombă.

– Da, cu siguranță este foarte matură, conchide și Poppy. Ești o femeie mult mai curajoasă decât mine, mai adaugă și mi-o înapoiază repede.

O pun la loc în cutie, neafectată de comentariile lor.

– Vrea cineva o ceașcă de ceai? mă ofer eu.

– O, da, te rog! răspund ele într-un glas, entuziasmate cum numai englezii pot fi când vine vorba de ceai.

În seara aceea, pe când îmi așezam cutia cu pălăria sus pe șifonier, mă cuprinde puternic senzația că am mai întâlnit-o cândva pe lady Castle. Mă așez pe marginea patului și mă concentrez. De cine îmi aduce aminte?

Brusc, îmi dau seama. Deschid larg șifonierul și dezgrop dintre haine volumul *Eleganța*. Încep să-i răsfoiesc paginile pline cu sfaturile atât de prețioase și mereu actuale. Lady Castle îmi aduce aminte de Madame Dariaux, iar atunci îmi dau seama, cu o strângere de inimă, cât de mult mi-a lipsit. Pentru mine era o persoană cât se poate de adevărată și, chiar și atunci când m-am îndoit de precizia înțelepciunii sale, ea mi-a rămas alături. A fost prostesc din partea mea să o alung. Curățând cu grijă cartea de praf, o pun înapoi la locul ei de cinste de pe noptieră.

Când ziua cea mare sosește, descopăr că lady Castle a avut dreptate. Asortez pălăria cu o rochie bleumarin de mătase, cu o croială foarte simplă și cu un sacou la culoare. Pălăria este, firește, vedeta spectacolului. Pe bună dreptate: în marea de pălării cu borurile de un metru, mă face să par distinsă și rezervată. Dispun și de marele avantaj de a putea să mă strecor cu ușurință prin mulțime, ceea ce-mi oferă, fără îndoială, un plus de eleganță. Vălul însuși creează un efect cât se poate de neașteptat. Îmi oferă o alură pe care n-aș fi putut-o nicicând prezice. Pe bărbați îi face incredibil de atenți, îi fascinează, în timp ce pe femei le intrigă. Îndreptându-mă spre Flora și Poppy, care se află vizavi de zona Royal Enclosure, o văd pe Flora

cum efectiv rămâne cu gura căscată pe sub pălăria ei roz bombon, cu borurile extraordinar de largi.

– O, Louise! exclamă ea strângându-mă cu disperare de braț. Arăți exact cum mi-ar fi plăcut mie să arăt dacă aș fi putut!

Și pentru prima oară, le văd într-o lumină complet diferită. Amândouă par extrem de vulnerabile în puzderia intimidantă de costume și rochii de designer; mici și plăpânde, neavând altceva decât pălăriile lor imense ca să le protejeze. Cuvintele lui lady Castle îmi vin în minte: străin, nestrăin, nu contează deloc.

Este o zi lungă, emoționantă și obositoare. Vremea, care la începutul lui iunie este de obicei atât de mohorâtă și deprimantă, se dovedește azi a fi încântătoare, iar clienții par să se simtă cu adevărat bine. E aproape ora patru când reușesc să am câteva clipe de liniște. Mă plimb încet prin mulțime, întrebându-mă dacă să risc să pariez și eu, când deodată zăresc un chip cunoscut.

– Bună!

E tânărul care mi-a dat biletul la repetiția pentru spectacolul de balet pe treptele operei, numai că de data aceasta e îmbrăcat la costum.

– Bună! îmi răspunde el radios. Ce s-a întâmplat, ai obținut jobul?

– Da, da, l-am obținut și voiam să-ți mulțumesc mult pentru că mi-ai dat biletul! Nu-ți pot spune cât de grozav a fost!

Mulțimea se strânge în jurul nostru, împingându-ne în direcții diferite, în timp ce clopotul răsună.

– Ascultă, trebuie să mă duc repede ca să pun un pariu pentru bunicu', înainte să înceapă cursa următoare, strigă el peste vacarmul produs de îmbulzeală. Ai vrea ceva de băut?

– Nu pot, strig și eu, pe când clopotul bate din nou. Trebuie să mă întorc la locul meu într-un minut. Fugi, altfel îți ratezi șansa!

El o ia din loc, croindu-și cu greu drum până la cea mai scurtă coadă, dar, înainte să-l pierd din vedere, se întoarce și strigă pe deasupra mulțimii: „Apropo, arăți absolut incredibil!", ceea ce stârnește o reacție plină de voie bună din partea domnilor din jurul lui: „Așa e, așa e!"

El rămâne în loc pentru o clipă zâmbindu-mi, după care dispare în marea de oameni.

Simt furnicături în tot corpul, iar în drum spre Royal Enclosure, pasul mi-e vesel și săltăreț.

Ascot este o desfătare pentru ochi în ceea ce privește ținutele la modă, unele dezastruoase, altele fermecătoare. Totuși, în ciuda varietății, sunt surprinsă să văd că puține femei poartă pălării cu văl. De altfel, din câte am văzut, lady Castle e singura care poartă așa ceva. Este vorba de o tocă micuță și argintie, cu o plasă neagră, extraordinar de fină, care îi acoperă fața. În josul ei, buzele desenate perfect cu un ruj roșu mat se unesc într-un zâmbet jucăuș, iar ea îmi face discret cu ochiul.

– Sunt de-a dreptul impresionată! Mă ia de braț pe când mă apropii. *Tu* arăți ca o lady. Celelalte poate că *sunt* niște lady, dar tu *arăți* ca una. O adevărată Wallis Simpson [51]! Oribilă femeie, firește, dar atât de frumos îmbrăcată, cum nici nu-ți imaginezi! Acum, spune ea conducându-mă către pavilionul ei, trebuie să-mi dai voie să te prezint unor persoane. Am sentimentul că îi vei găsi foarte interesanți. Mă întoarce cu fața către un bărbat îmbujorat, îndesat și mic de statură, care ține în mână paharul de șampanie de parcă ar fi o halbă de bere. Acesta este Fredrick von Hassel, Louise. Domnul von Hassel are o pasiune pentru muzica timpurie.

El îmi întinde o mână asemănătoare cu o labă mică și roz, pe care eu i-o strâng.

– Fredrick colecționează tablouri de Caravaggio, continuă lady Castle. Am înțeles că Opera Regală vrea să pună în scenă o nouă reprezentație a lui *Orfeo*, așa-i?

Înainte să am șansa de a deschide măcar gura, domnul von Hassel mi-o ia înainte.

– Nimeni nu știe să pună corect în scenă o operă de-a lui Monteverdi! spune el pe un ton răstit. Toți încearcă să-și „lase amprenta". Să actualizeze povestea. Este o istorisire măreață despre dragoste și moarte! strigă el și fața i se înroșește din ce în ce mai mult. Nu pot să sufăr reprezentațiile astea! Sunt împotriva lor! Absolut împotrivă!

Iată una dintre acele ocazii în care un văl îți este cu adevărat de folos. Clipesc. Zâmbesc. Îmi permit să-mi șterg reverul de scuipatul domnului von Hassel, după care adaug încet:

– Mare păcat. Mai ales că însuși Caravaggio este inspirația noului

spectacol și mi-ar plăcea să știu ce credeți despre el.

Bănuiesc că farmecul exagerat al vălului îmi dă curajul să mă întorc pe vârfuri și să plec. Gesturile îndrăznețe, la fel ca păstrarea tăcerii, sunt mult mai ușor de făcut din spatele unui zid de plasă. Mă prinde din urmă într-o clipită.

– Caravaggio? se bâlbâie el. Vă rog, sunt foarte nerăbdător să aflu mai multe!

Reprezentațiile lui von Hassel de muzică timpurie sunt unele dintre cele mai aclamate din întreaga stagiune de iarnă a fiecărui an. Sunt profunde, intime și minunat puse în scenă. De cele mai multe ori, spectacolele se țin cu casa închisă. Biletele se vând cu luni înainte. Așa că trebuie să-ți faci rezervare din timp.

Asta în cazul în care vrei să ceri un loc în loja Castle.

W

Weekenduri

După cinci zile de sufocare treptată în oraș, un număr din ce în ce mai mare de orășeni evadează la țară la sfârșit de săptămână pentru a-și umple plămânii de aer curat vreme de patruzeci și opt de ore. Prin urmare, în jurul acestei dorințe bucolice de a petrece timpul liber s-a clădit o întreagă industrie și niciodată până acum nu s-au mai vândut atât de multe haine sport.

Totuși, este important de observat că patruzeci și opt de ore petrecute într-o casă la țară necesită cam tot atâtea haine cât o vacanță în străinătate, iar dacă dorești să fii un oaspete plăcut și sociabil, niciunul dintre articolele din bagaj nu va fi opțional.

Acesta va cuprinde un trening frumos, fie din tweed, fie, pe timpul verii, din bumbac, pentru plimbări, o pereche comodă de pantofi fără toc, o pereche solidă de cizme pentru umblat, un halat frumos pentru casă, din mătase – în care sub nicio formă să nu-ți faci apariția, nici măcar la micul dejun –, o pereche de pantaloni cu o cămașă asortată, strânsă pe corp, un pulover sau un cardigan călduros, o rochie lungă de seară pentru cine formale sau chiar și una mai scurtă, mai informală, pentru cinele în familie, o rochie ușoară din bumbac și o pereche asortată de sandale în caz că vrei să

explorezi împrejurimile, o pereche de pijamale bărbătești din mătase și, cel mai important, un termofor cu un înveliș moale, un săpun preferat și o rezervă secretă de biscuiți. (Nu se știe când și dacă vei avea timp să mănânci!)

Această listă va fi mai lungă și mai complexă în cazul în care gazda așteaptă de la tine să participi la cine știe ce activitate sportivă. Firește, călăritul presupune să-ți pregătești de acasă cizmele și pantalonii speciali, la tenis va trebui să fii îmbrăcată cu o fustă albă, tricou alb, teniși și, indiferent de ce ai face, nu uita să-ți iei și racheta, crosele de golf sau orice alt echipament necesar unui joc bun. Nu vei face o impresie prea plăcută dacă vei fi nevoită să împrumuți echipament de la gazdă sau de la ceilalți oaspeți.

Așa că ia aminte și fii pregătită. Weekendurile petrecute departe de casă pot fi un Waterloo pentru multe prietenii. Și poate că vei ajunge să te întrebi dacă merită efortul. Nici eu nu sunt o femeie care să prefere activitățile exterioare, dar întotdeauna mă întorc nespus de revigorată și de mulțumită după un astfel de sfârșit de săptămână, asta doar pentru că îmi dau seama cât de minunat și de ușor este să trăiești la oraș!

După evenimentul de la Ascot, am căpătat o reputație de sofisticată printre cei de la birou. Pe Flora și pe Poppy le-am poreclit Fetele Flori, iar ele îmi spun mie Shanghai Lil [52], în onoarea succesului meu cu vălul.

– E nevoie de mai mult de un bărbat ca să-mi schimb numele în Shanghai Lil, fredonează Poppy în fiecare dimineață când ajung la birou cu latte-ul meu dublu în mână.

Eu îi fac cu ochiul și cânt, cu o voce cu două octave mai jos, versurile de început ale melodiei *Falling în Love Again*, până când ajunge să zgârie prea rău urechile ca să mai continui. Încetul cu încetul, începem să ne obișnuim unele cu celelalte, apoi să ne apreciem, iar în cele din urmă să devenim prietene. În ciuda mediilor diferite din care provenim, descopăr curând că micuțele mele „Floricele“ au tot atâtea vicii ascunse ca și mine: singura ambiție a lui Poppy este să întâlnească un bărbat alături de care să poată purta tocuri înalte, pe care să-l cucerească, cu puțin noroc, la lecțiile de salsa, în vreme ce

Flora nutrește o obsesie periculoasă pentru reluările serialului *Dallas*. Când ne plictisim (ceea ce se întâmplă des), ne distrează cu o interpretare uimitoare a personajului Sue Ellen, care își revine din leșin, interpretare pe care Poppy o consideră mult prea realistă ca să fie firească.

Așa că nu sunt complet luată prin surprindere atunci când, în august, într-o marți după-amiază toridă de marți, Poppy mă întreabă degajată dacă nu aș vrea să-mi petrec weekendul împreună cu ea și Flora la casa de vacanță a părinților ei din Berkshire.

– Nimic pretențios, adaugă ea. Avem și noi șansa să mai respirăm niște aer curat, plus că e foarte liniște acolo. Putem lenevi cât vrem…

Gândul de a evada din Londra în oaza verde și răcoroasă a zonei rurale englezești este mult prea copleșitor pentru a fi exprimat în cuvinte. Deja îmi închipui mese de ceai așezate sub coroana deasă a unui nuc, hamacuri legănându-se ușor în adierea vântului, cine în aer liber, sub cerul înstelat, acompaniate de corul greierilor și de cel al fetelor îmbrăcate în rochițe albe cu eșarfe albastre din satin… Dar să reluăm, că mă abat mult de la subiect.

– Sună grozav! oftez eu.

– Super! spune Poppy. Plecăm mâine-seară direct de la serviciu. Flora o să conducă, așa că îți sugerez să nu mănânci prea mult până ajungem… *dacă* ajungem! Serios, Louise, adaugă ea jovială, mă bucur atât de mult că vii! E vorba doar de o mică petrecere.

Petrecere? Mă simt aproape șocată. Un weekend departe de casă e una, o petrecere e o cu totul altă mâncare de pește.

Ea îmi citește groaza de pe chip.

– Doar ceva lipsit de importanță, mă liniștește ea repede. Or să fie doar fratele meu și soția lui, mama, tata, sora mea Lavender și soțul ei, care e un plicticos și jumătate și cam libidinos, așa că stai departe de el, celălalt frate al meu, care tocmai a fost exmatriculat de la Eton, deci să nu pomenești nimic care să aibă de-a face cu liceul, prieteni din liceu, planuri de viitor legate de facultate, ani de pauză, cărți, uniforme, prințul William, rugby sau alcool de față cu părinții mei. De fapt, cel mai bine ar fi să nu-l bagi deloc în seamă. Asta facem cu toții. E mai simplu așa. Apoi mai suntem tu, eu, Flora și fratele Florei, Eddie, care cântă la pian, bunicii mei, sora mamei, Hazel, verișoara mea Daisy, prietena ei Sacha și posibil cei doi Drew,

prieteni de-ai mătușii mele și care au de gând să divorțeze. Zâmbește cu veselie. Deci, nimeni special. O să fie *atât* de tare!

– Tare, îi țin eu isonul. Foarte, foarte tare!

Dar inima mi se strânge ca o cizmă de cauciuc uzată și goală.

N-am înțeles niciodată ce e asta să te duci acasă la altcineva. Chiar și când eram copil, nu prea mă simțeam în largul meu la petrecerile în pijama. Și ce e o astfel de adunare dacă nu o mare petrecere în pijama pentru adulți? Intru în panică dacă nu mănânc ce vreau, când vreau și sunt extrem de irascibilă când vine vorba să împart baia cu alții. Să te furișezi în toiul nopții pe coridoare, să asculți pe la ușile băilor dacă dinăuntru dă cineva vreun semn de viață, să încerci să te ușurezi cât mai silențios ca să nu se audă prin pereții subțiri ca hârtia, toate acestea îmi dau fiori pe șira spinării. Pe lângă astea, sunt îngrozită la gândul că va trebui să particip la cine știe ce sport care se practică la țară și care necesită ani de antrenament. Și îmbrăcăminte specială. Mă refer la călărit, vânătoare sau golf. Parcă îi și văd pe toți îmbrăcați impecabil în costume de vânătoare, sărind peste garduri, în timp ce eu de-abia mă târăsc la vreun kilometru în urma lor.

– O să fie genial, exclamă Poppy entuziasmată. Și putem să jucăm și *mima!*

Viața poate fi uneori atât de nedreaptă!

– Ce mai pot să fac? mă bag eu sub birou, șoptindu-i în telefon lui Colin, deja am spus că mă duc!

– Scumpo, normal că te duci! Sincer, nu mai fi așa de prostuță. Toată șmecheria e să fii pregătită.

– Col, nu înțelegi, șuier eu printre dinți. Nu știu să trăiesc în comun. Mi-a luat luni bune să mă obișnuiesc cu tine și cu Ria!

El oftează.

– Bine. Diseară, când ajungi acasă, ne gândim cum facem și te ajut să împachetezi, în regulă? Dar nu dai înapoi! Adevărul este că Ria stă la sora ei weekendul ăsta, așa că eu și Andy vom avea în sfârșit casa la dispoziția noastră; deja a plecat la Marks&Spencer, iar eu pot să aleg ce filme să urmărim.

– Bine, bine, ne-am înțeles, am acceptat eu.

E bine de știut că măcar unul dintre noi are o viață amoroasă.

Când ajung în seara aceea acasă, Colin mă întâmpină de la ușă cu un pahar rece ca gheața de vin Chablis.

– O, îngerul meu! exclam eu prăbușindu-mă recunoscătoare pe canapea. De unde ai știut?

– Eu știu mereu, rânjește el așezându-se lângă mine. Acum, uite ce e, sper că nu te superi, dar ți-am împrumutat puțin ghidul de modă, cartea lui Madame Icsulescu, doar ca să-mi fac o idee. Și am mai adăugat și eu câteva. Uite la ce m-am gândit eu că vei avea nevoie, niște lucruri strict necesare.

Și îmi întinde câteva pagini de A4.

Mă uit la el.

– Cred că glumești.

El zâmbește.

– Mai ia o înghițitură și încearcă să ai mintea deschisă, bine?

Lista este atent împărțită pe categorii de „stil".

Pentru plimbări:
1 pereche blugi – nu prea uzată
1 pulover simplu din cașmir
1 tricou alb (+2 rezervă)
1 pereche mocasini pentru condus

– De fapt, nu o să conduc eu, Col.

– E doar o sugestie. Vrei niște chipsuri?

– Da, te rog.

Dispare în bucătărie.

Pentru mersul prin împrejurimi:
1 pereche cizme cauciuc
1 impermeabil
Aceeași pereche de blugi, încă un tricou, un pulover

din cașmir

– Dar asta e imposibil! Nu am cizme de cauciuc și, cu atât mai puțin, un pulover din cașmir. Iar impermeabilele sunt urâte până la Dumnezeu!

– Când ești la Roma, Louise… Simpli sau cu cașcaval și ceapă?

– Cașcaval și ceapă, te rog.

Mă întorc la lista pe care deja am început s-o urăsc.

Pentru oraș și pentru seară:
1 rochie simplă din bumbac (de mers în oraș)
1 rochie lungă, plină și simplă pentru cinele formale

– O rochie lungă, plină și simplă? Ai văzut măcar *vreodată* așa ceva? Eu nu. Situația devine din ce în ce mai sumbră. Col, doar nu crezi că lumea o să se îmbrace elegant pentru cină… nu?

El apare ținând în mână un bol plin cu chipsuri, pe care mi-l întinde.

– Nu se știe niciodată.

Pentru dormit:
1 pereche pijamale de lungime medie și un halat asortat
Papuci
Sutien și chiloți asortați și curați – în cazul în care cineva intră peste tine din întâmplare

– Col!

– I se poate întâmpla oricui, Louise.

Își întinde picioarele lungi în timp ce crănțăne în gură un chips.

Pentru sport:
Tricou și pantaloni de tenis, teniși, rachetă

Cizme de călărie (se pot împrumuta)
Costum de baie

Las lista din mână. Capul îmi vâjâie.

– Asta e mult prea mult! Nu pot să mă duc acum și să-mi cumpăr tricou și pantaloni de tenis, cizme de călărie și nici măcar de cauciuc! Adică, sunt sigură că o să mă lase în pace când o să vadă că nu am echipamentul necesar…

El rămâne cu privirea ațintită asupra mea. O tăcere apăsătoare se așterne între noi.

Încerc o altă abordare.

– Trebuie să mai fie și alți invitați care să nu participe la călărit, la vânătoare sau la mai știu eu ce fac oamenii ăia la țară. O ținută specială pentru plimbat? Pur și simplu nu pricep. Adică, nu cred că toată lumea o să aibă pijamale asortate cu halatul și nici nu o să-și piardă noaptea albindu-și chiloții pentru cazul în care încuietoarea de la baie e stricată. Doar n-oi fi eu singura!

El ridică din umeri.

– Uite ce e, mi-ai cerut ajutorul, ți l-am dat. Ce pot face eu dacă astea sunt hainele pe care le poartă oamenii când merg la țară? N-ai decât să te duci cu o singură pereche de pantaloni, dar dacă toată lumea se schimbă pentru cină, ce-ai să faci atunci?

Tocmai mă pregătesc să-i răspund, când Ria intră pe ușă.

– Ce se întâmplă aici?

Se trântește pe canapea lângă mine și se servește cu niște chipsuri.

Oftez din adâncul inimii.

– Poppy m-a invitat în weekend la casa ei de la țară și s-a dovedit că o să fie o mare petrecere, cu o grămadă de necunoscuți, eu nu sunt sigură ce să iau cu mine și de ce am nevoie, iar Colin încearcă să-mi dea o mână de ajutor…

Ria ia o înghițitură din vinul meu.

– Ei bine, sper că ai o pereche de cizme de cauciuc.

La naiba!

Mai târziu, în aceeași seară scotocesc după geanta mea de voiaj, albastră, din nailon, și o arunc pe pat. Am cumpărat-o din aeroportul din Los Angeles prin anii ’80, pe când adunasem prea mulți papuci din plastic ca să-mi mai încapă în valiză. Zace deschisă în toată gloria ei de prost gust, ca o gură prăfuită și jerpelită, acoperită cu abțibildurile companiilor aeriene și cu etichete de zbor. Dezlipesc etichetele inutile, dar tot arată ieftină și ridicol de stridentă. Sunt evident neinspirată.

Apoi deschid șifonierul și mă gândesc ce pot să iau cu mine dintre hainele pe care le am. O pereche de blugi Diesel evazați, un cardigan Morgan scurt, o rochie dreaptă din piele, care face mai mult zgomot când mă mișc decât o demonstrație militară în Red Square.

Apoi îmi amintesc: Colin a consultat-o pe vechea mea prietenă, Madame Dariaux, atunci când a alcătuit lista. Așezându-mă pe pat, deschid la litera „W“ și îi citesc sfaturile.

Ia seamă și fii pregătită.

Mi se înmoaie picioarele. La urma urmelor, Colin are dreptate.

Pe când stau acolo, cu cartea în mână, mă întreb dacă voi ieși vreodată de sub tutela lui Madame Dariaux. Tocmai când am impresia că am învățat ce e de făcut, apare o dilemă nouă și neașteptată. O parte din mine tânjește să azvârle câteva perechi de pantaloni curați în geanta mea albastră de nailon și cu asta basta. Și totuși, nu pot. Am mers prea departe. Dacă am învățat ceva, acel ceva este că a fi elegant înseamnă să ai voința de a face un efort în plus pentru a pătrunde în spiritul lucrurilor – al vieții – cu entuziasm și grație. La urma urmelor, dacă așa se îmbracă lumea când pleacă la țară, nu o să mor dacă fac și eu o încercare.

Bat la ușa Riei.

– Da?

Îmi bag capul prin deschizătură.

– Știi pe cineva care are niște cizme de cauciuc de dat cu împrumut?

Ea zâmbește.

– Cred că sora mea are o pereche. O să văd ce pot face.

Iată că a sosit și după-amiaza de vineri, iar eu, după o zi întreagă de

negocieri frenetice și rugăminți, am reușit în cele din urmă să-mi împachetez lucrurile într-o geantă de mărime rezonabilă (asta dacă folosim cuvântul rezonabil cu sensul lui cel mai generos). Sunt destul de sigură că sunt bine pregătită cam pentru orice situație, în afară de tenis, caz în care m-am hotărât să pozez într-un spectator fascinat. Cu toate că nu voi fi niciodată acuzată de afișarea eleganței supreme a stilului șic și lejer al modei de la țară, cel puțin mă pot consola cu faptul că bluza de pijama se asortează cu pantalonii de pijama, că am reușit să-mi împachetez o rochie care nu o să se șifoneze prea tare și că mi-am luat și două perechi de pantofi, una pentru exterior și alta pentru interior. Tocmai mă felicitam în sinea mea pentru cât de bine m-am descurcat, făcând totul de una singură, când Flora oprește Beetle-ul ei decapotabil și galben-închis sub geamul biroului și începe să claxoneze.

– A venit!

Chipul lui Poppy radiază de fericire pe când se apleacă pe fereastră și face cu mâna. Apoi îmi amintesc brusc singurul lucru pe care l-am uitat.

– La naiba, la naiba, la naiba! Nu-mi vine să cred!

– Ce e? mă întreabă Poppy, grăbindu-se să-și stingă calculatorul și să activeze robotul telefonic.

– Ascultă, am uitat să iau un cadou pentru părinții tăi. Îmi iau portofelul din poșeta de paie roșu cireașă și o zbughesc pe ușă. Fii drăguță și pune-mi și mie geanta în portbagaj. Nu-mi ia mai mult de un minut, jur! Spune-i Florei să aștepte!

Și o iau la fugă pe scări spre ieșirea angajaților.

Unul dintre marile avantaje de a lucra la Opera Regală de Balet este că te afli chiar în centrul Covent Garden. Îmi ia doar cincisprezece minute să ajung la Penhaligon's [53], să cumpăr un set de lumânări parfumate împachetat de cadou și să mă întorc la mașina unde mă așteaptă Flora și Poppy.

– Gata?

Flora pornește motorul și își pune ochelarii de soare roz din plastic.

– Gata! strig eu trântindu-mă pe scaunul din spate.

Mașina se pune brusc în mișcare, ratând la mustață un vânzător

ambulant de ziare, și pornim la drum, gonind prin Londra în lumina pestriță a amurgului, spre un loc mai verde și mai plăcut.

Undeva între Oxford și Reading, ieșim de pe drumul principal și pătrundem, întocmai ca Alice în Țara Minunilor, într-o încrengătură ireală și impenetrabilă de drumuri secundare care se împletesc de-a lungul ținutului, îmbrățișând gardurile vii pe măsură ce șerpuiesc de la un sat cu nume bizar la altul. Three Mile Cross, Rotherfield Peppard, Nettlebed, Russell's Water, Gallowstree Common [54] – denumirile lor nu sunt atât destinații, cât drumuri încă neumblate dintr-o călătorie magică și mistică, demnă de J.R.R. Tolkien sau C.S. Lewis. Lăsăm în urma Tutts Clump, trecem chiar pe lângă Rotten Row și ne îndreptăm către o destinație numită Sheffield's Bottom [55], unde Flora cotește la dreapta. Ieșim de pe drum și o luăm pe o șosea pietruită de vreo jumătate de kilometru, mărginită de-o parte și de alta cu nuci bătrâni. Pe măsură ce ne apropiem de casă, copacii lasă locul unei peluze al cărei covor verde este tăiat la milimetru, iar acolo, sub ochii noștri, se întinde reședința familiei lui Poppy: o casă imensă în stil Regina Anna, din cărămidă roșie și cu ferestre ca de plumb, întregită de două turnuri înguste și o pereche de capete de balauri fioroși așezate deasupra ușii din stejar masiv.

Nu sunt sigură dacă de vină este dimensiunea incredibilă a casei sau șofatul Florei, dar brusc simt că nu mai pot respira.

– Am ajuns!

Poppy sare de pe scaunul din față cu o agilitate surprinzătoare pentru o fată de dimensiunile ei.

– Dumnezeule, Poppy! Aici locuiești?

– E frumos, conchide ea. Dar e plină de umezeală și costă o avere să încălzești toată casa… nu e de-ajuns doar o cârpeală, cum fac eu la garsoniera mea din Notting Hill.

Împinge în față scaunul ca eu să pot coborî. Totuși, picioarele îmi tremură atât de tare, încât mă prăbușesc în drum.

– Hopa sus! Flora mă ridică din pietriș, deloc impresionată (evident, oamenii obișnuiesc să cadă din mașini când conduce ea). Respiră adânc, Louise, o să-ți treacă. Nu e grozav aerul ăsta?

În clipa imediat următoare sunt înconjurată de câini. Nu doar de doi sau trei, ci de cel puțin doisprezece, de rase și mărimi diferite, care

sar, latră, te ling și te adulmecă în felul ăla mult prea drăgăstos de care mai degrabă te-ai lipsi, mirosind puternic și distinct a câini. În mijlocul acestui torent canin, o femeie, care nu părea să fi avut vreodată bărbie, își face apariția, eclipsând-o în înălțime până și pe Poppy. Poartă o pereche de cizme din cauciuc, iar în mâini flutură niște foarfece care par letale.

– Jos! poruncește ea cu un glas cu care ar putea să conducă un imperiu (sau să-l distrugă). Jos, băieți! Jasper, nu! NU! Doar împinge-l deoparte, mă instruiește ea. Nu și-a terminat încă dresajul și e o *mare* bătaie de cap.

– Mami!

Poppy se apleacă pe deasupra puzderiei de cozi ce se agită în aer încercând să-și sărute mama pe obraz. Totuși, acest nobil efort este împiedicat nu numai de câini, ci și de însăși doamna Simpson-Stock, care face un pas în lături, evitând astfel orice formă de contact fizic. Mișcarea o dezechilibrează pe Poppy, care aterizează greoaie pe umărul mamei sale.

– Serios, Poppy! pufnește ea împingând-o la o parte. Ca de obicei, la fel de neîndemânatică!

– Așa e, mămică, chicotește Poppy. Doar mă știi!

– Bună, Flora!

Mâna „mămicii" țâșnește în față de parcă ar fi fost pe arcuri. Scutură mâna Florei cu așa o violență, încât bobul ei blond se zgâlțâie în sus și în jos, iar ochelarii de soare îi zboară de pe cap, pierzându-se în marea de câini. Apoi își întoarce furioasa ei ospitalitate către mine.

– Iar tu trebuie să fii americanca! strigă ea strângându-mi mâna în același mod zdruncinător de creieri.

– Louise, mami. O cheamă Louise, o corectează Poppy.

– Da, bine, Louise, bine ai venit la Lower Slaughter. Simte-te ca acasă. Avem doar câteva reguli aici. Prima: cina este de la 19.30 la 20.00. Fix. A doua: nu hrăni câinii! Și-așa sunt destul de grași, nu, băieți? Nu-i așa, iubiților mei frumoși? Daaaaa! A treia: străinii nu au voie în camera cu arme de vânătoare. Nu de alta, dar dacă cineva o să-și zboare creierii, aș prefera să fie un membru al familiei. Ai înțeles?

– Absolut. Și în familia noastră avem o regulă asemănătoare pentru camera cu arme, glumesc eu.

Ea mă privește fără să schițeze vreun gest.

Nimeni nu scoate niciun sunet. Până și câinii și-au dat seama că am făcut-o de oaie și încremenesc cu cozile în aer. Undeva în depărtare, un păun scoate un sunet straniu. Vântul adie printre frunzele nucilor. Timpul, care nu așteaptă pe nimeni, pare obișnuit să stea în loc pentru doamna Simpson-Stock.

– Da, bine, cum zici tu, spune ea în cele din urmă, iar filmul începe să ruleze din nou. Poppy o să vă conducă la camerele voastre. Mă aștept că de data asta chiar să *dormi* în a ta, Flora, adaugă ea, ridicând cu subînțeles din sprâncene, gest în urma căruia Flora e cuprinsă de valuri de roșeață și de chicoteli nervoase.

Într-o încercare disperată de a repara gafa pe care am făcut-o, îi întind cadoul de la Penhaligon's.

– Acestea sunt pentru dumneavoastră, și afișez un zâmbet care întruchipează esența servilismului. Doar o mică atenție prin a-mi exprima recunoștința.

– Îți foarte mulțumesc, răspunde ea tăios, luând cutia și vârând-o sub braț, fără ca măcar să-i arunce o privire. Trebuie să fie lumânări parfumate sau săpun. Toți îmi aduc numai lumânări parfumate și săpun. Cu siguranță că sunt cea mai curată și mai frumos mirositoare femeie din Christendom. Dar ești foarte drăguță. O tânără bine-crescută. Nu mă așteptam la așa maniere din partea unui american. Acum trebuie să termin de curățat de uscături tufișurile astea de trandafiri până la cină. Ții minte, 8 fix! Și, Poppy, pentru numele lui Dumnezeu, nu mai sta așa cocoșată! Haideți, băieți!

Și se îndepărtează cu pași greoi, înconjurată de mulțimea de câini.

Rămânem cufundate în tăcere preț de o clipă, mai mult șocate decât altfel, până când Poppy scoate un oftat adânc.

– Nu-i așa că e o scumpă? Deja nu mai poate după tine.

– Ești favorita ei, o aprobă și Flora. I-au trebuit doi ani până să-mi adreseze mie vreun cuvânt.

Poppy scoate gențile din portbagaj. Îl închide trântindu-l și își ia lucrurile.

– Intrăm ca să vă arăt ce e pe aici?

Eu mă holbez la grămada de bagaje. Ceva lipsește.

– Unde e geanta?

Ea și Flora se uită una la cealaltă.

– Care geantă? întreabă Flora.

Simt cum mi se face un gol în stomac.

– Cea albastră de nailon pe care am avut-o cu mine la serviciu. Cea pe care te-am rugat să o pui în portbagaj.

Iar se aude păunul ăla nenorocit.

Poppy deschide gura, după care o închide la loc. Pare confuză.

– Dar când ai spus să-ți duc la mașină geanta, am crezut că e vorba de aia, îmi explică ea arătând spre poșeta mea roșie de paie. Am crezut că aia e geanta ta de weekend.

Îmi simt gâtul uscat.

– *Aia* e poșeta, spun eu pe un ton grav.

Tăcere.

– E o poșetă *îngrozitor* de mare, încearcă și Flora să fie de ajutor.

Dar nu reușește.

– Ups! Poppy râde stânjenită, bătându-mă pe spate puțin cam prea tare. Nu contează. Poți să împrumuți niște haine de la mine și de la Flora. Sunt sigură că o să-ți găsim ceva!

Mă cuprinde disperarea. Toată strădania mea de a încerca să mă adaptez cu ușurință dispare imediat.

– Haide, Louise! Nu fi atât de abătută! spune Flora. Nu e un capăt de țară! Sunt sigură că am niște chiloți pe care pot să ți-i împrumut, iar pantalonii ăia pe care îi ai pe tine – și se uită la blugii mei „nu foarte evazați" – ei bine, sunt sigură că sunt numai buni… cina nu o să fie, ăăă, *prea* formală, iar dacă nu te duci la călărit cu ei…

Vocea i se pierde pe măsură ce începe să înțeleagă realitatea de a-ți petrece un weekend întreg la Lower Slaughter cu nimic altceva în afară de o pereche de blugi și un cardigan.

Rămânem în tăcere o clipă, uitându-ne la locul gol de pe stradă unde

ar fi trebuit să se afle geanta mea.

– Îmi pare rău, se scuză Poppy abia șoptit, punându-și brațul în jurul umerilor mei și conducându-mă ușor către ușa de la intrare. O scoatem noi cumva la capăt, îți promit.

Dar, oricât de binevoitoare ar fi, nu mă pot gândi decât la faptul că ele sunt cu vreo cincisprezece centimetri mai înalte decât mine. Cum o să mă descurc eu fără perechea mea împrumutată de cizme de cauciuc și fără rochia care nu se șifonează?

Poppy mă conduce într-o cameră din aripa de est a casei, decorată cu tapet înflorat în stilul de dinainte de război, având genul acela de tavan înclinat și podea cu scânduri așezate inegal, ce parcă sunt gata să-l atace și pe cel mai docil dintre oaspeți. Patul geme în semn de protest pentru că m-am așezat pe el.

– E o baie chiar la capătul holului, iar camerele noastre sunt lângă a ta. Vocea lui Poppy e caldă și duioasă, ca atunci când vrei să alini vreo rudă bătrână. De ce nu te odihnești puțin și o să vin eu să-ți bat la ușă când e ora cinei?

– Minunat! Mă forțez să zâmbesc. O să mă întind puțin.

Ele pleacă, iar eu mă prăbușesc pe pat. O briză blândă intră prin fereastra deschisă și simt cum deodată mă dezumflu ca un balon, sfârșită. Spre rușinea mea, lacrimi înțepătoare mi se adună în colțul ochilor. Lacrimile unei fete de opt ani, care e dezamăgită și vrea să plece acasă. E inutil să mă împotrivesc. Mă fac ghem pe pat și mă dau bătută. Toate speranțele mele cu privire la un nou triumf strălucitor ca acela de la Ascot se risipesc. În ciuda tuturor planurilor mele atent ticluite, nu am luat niciodată în calcul așa ceva. O să sfârșesc prin a fi stânjenită și prost îmbrăcată pe parcursul întregului weekend, târându-mă de colo colo în aceleași haine, ca un om al străzii, timp de trei zile. De frustrare, lovesc perna cu pumnii și un nor de pene se ridică, acoperind plapuma și o parte din podea.

Asta-mi mai lipsea! Suspinând cu amărăciune, mă aplec și încerc zadarnic să strâng penele prăfuite care zboară în jurul meu.

Și iată-mă aici, târându-mă în genunchi, înecându-mă într-o mare de autocompătimire și rimel rezistent la apă când, treptat, aud sunetul unei melodii cântate la pian ce pătrunde prin fereastra deschisă. Începe ușor, delicat, construindu-se pe o serie de teme complexe. În curând, capătă forță, ca în cele din urmă să explodeze într-un șir de

octave, care se îngrămădesc furios una peste alta, pentru ca apoi să scadă iar, să se domolească, să se piardă și să-și reia ciclul încă o dată.

Îngenunchez pe podea, înmărmurită. Poate că e doar o înregistrare sau cineva a dat drumul radioului. Însă, după un timp, piesa se termină, dar o bucată mai dificilă se repetă. E cântată iar și iar, până când interpretul capătă încredere și limpezime. Atunci îmi dau seama, șocată, că muzica e cântată live.

Mă opresc din plâns. Sau, mai bine spus, pur și simplu uit să mai plâng. Ridicându-mă de pe podea, deschid ușa dormitorului și mă furișez în josul scărilor, ghidându-mă după muzică asemenea unui copil hipnotizat de flautul fermecat, pășind cât mai ușor cu putință, ca să nu rup vraja.

Majoritatea oaspeților sunt afară, jucând crochet sau stând tolăniți pe șezlonguri. Casa e pustie. O adiere caldă de zefir pătrunde prin ferestrele deschise, adunând și eliberând perdelele fără zgomot, cu niște mâini invizibile, aproape în același ritm al muzicii.

La capătul scărilor dau colțul și merg de-a lungul coridorului până când ajung într-o încăpere îngustă, încadrată de un perete numai din sticlă și de un altul cu o bliblioteca ce pornește din podea și atinge tavanul. La capătul cel mai îndepărtat al încăperii se află un pian mare și elegant, de pe la începutul secolului al XVIII-lea, marca Steinway. Iar acolo, inconfundabil, chiar și privit de la spate, se află tânărul pe care l-am întâlnit pe treptele operei.

Cântând cu o furie teribilă, fără să-i pese de ce se întâmplă în jurul lui, degetele sale lungi alunecă pe clape cu o viteză incredibilă, într-o clipă atacându-le, în următoarea mângâindu-le, într-o demonstrație uimitoare de geniu tehnic și interpretativ. Siguranța cu care cântă nu poate fi numită altfel decât eroică. Niciun gest nu este calculat sau șovăitor. Până și pasajele mai lente dau dovadă de o capacitate de implicare și de o dăruire nemaiîntâlnite în viața de zi cu zi. Rămân o clipă în ușă. Nimic, nici măcar vreo intervenție divină, nu ar fi în stare să-l distragă, așa că mă furișez înăuntru.

Pe când stau într-un colț ascultând, are loc o transformare uimitoare. Umerii mi se destind și mi se apleacă. Ghemul din stomac începe să se desfacă și, treptat, devin conștientă de răsuflarea mea, acum regulată. Ultimele raze ale amurgului, de un roz șocant de aprins, se

răsfrâng peste peluză, punându-i tânărului în evidență linia umerilor și luminându-i părul negru. Razele strălucesc peste trăsăturile lui fine ca un nimb auriu; prea frumos ca să fie adevărat.

Doar că el chiar este.

Și apoi, ca prin minune, până și mirosul persistent al câinilor dispare, fiind înlocuit de parfumul delicat al trandafirilor târzii de vară, purtat de vânt prin ușile de sticlă deschise.

Nu știu cât timp am stat acolo, poate câteva minute, poate o jumătate de oră, dar, după o vreme, el se oprește din cântat și se întoarce.

– O, bună! Zâmbește. Mă bucur să te văd aici! Stai de mult acolo?

– Da, adică nu… șovăi eu, nu suficient de mult. Cânți atât de frumos!

– Mulțumesc. Își lasă capul într-o parte, rușinat. *Balada nr. 4*, Chopin. Preferatul meu. De fapt, nu, se corectează el, nevrând să lase să-i scape o astfel de informație incorectă. Beethoven este preferatul meu, apoi urmează Chopin, Brahms și nu pot să-l omit nici pe Rahmaninov. Îți place? Și începe să cânte câteva note din *Concertul pentru Pian nr. 4* al lui Rahmaninov. Nu e uimitor? Iar bucata asta… și se lansează într-un alt pasaj, este pur și simplu cea mai frumoasă dintre toate! strigă el peste coardele vibrânde ale pianului. N-ai cum să n-o iubești!

– Da, e uimitor, recunosc eu râzând.

Pasiunea și încântarea lui sunt contagioase.

– Așteaptă și ai să vezi! Așteaptă! Ascultă octavele astea! Și atacă clapele, cu degetele abia atingându-le. Am văzut pe cineva care și-a rupt degetele cântând bucata asta – de necrezut! Și-a ruinat întreaga carieră! Zâmbește din nou, de parcă acestea ar fi fost cele mai bune vești din lume. Știi vreo piesă de-a lui Prokofiev?

– Doar *Romeo și Julieta* și *Dragostea celor trei portocale*, mărturisesc eu.

– Ador *Romeo și Julieta!* Pentru o clipă am impresia că o să plesnească de atâta entuziasm. Scena în care moare Mercutio – atât de tragic!

Și începe din nou să cânte, umplând încăperea cu marșul greoi și dramatic de la sfârșitul actului al doilea, ținând locul întregii orchestre cu o transpunere completă pentru un singur pian.

Cuibărindu-mă într-un fotoliu din apropiere, mă fac comodă,

desfătându-mă în lumina entuziasmului și a incredibilului său talent.

Nu-mi aduc aminte când am văzut ultima oară pe cineva bucurându-se de ceva atât de mult, atât de deschis. Poate că vârsta mea e de vină sau cercul de oameni în care mă învârt, dar aproape toți cunoscuții mei sunt niște cinici plini de aspirații. Ne aflăm la capătul experiențelor noastre, fumând țigări și încercând să-i convingem pe ceilalți că am văzut aia, am făcut aialaltă și că oricum nu a fost cine știe ce. Să fii pasionat de ceva e considerat un lucru cu totul lipsit de interes, asta dacă nu cumva ești văzut ca un adevărat inadaptat. Iar în cazul în care vreunul dintre noi se entuziasmează cu adevărat, acest lucru se întâmplă sub o presiune stânjenitoare și de scurtă durată. Faptul în sine e considerat nerealist, un fel de nebunie care te cuprinde și pentru care trebuie să te scuzi a doua zi. „Viața reală“ este, la urma urmelor, o treabă mai degrabă serioasă și plictisitoare. Și cu cât e mai serioasă și mai plictisitoare, cu atât e mai „reală“.

Nu știu cum am ajuns cu toții la concluzia că așa ar trebui să se comporte adulții, dar, pe măsură ce-l urmăresc cântând, simt cum mă apucă o durere în capul pieptului: o dorință intensă de a mă elibera de veșnicul meu pesimism și de a-l da în schimbul bucuriei simple care se află dinaintea mea. Extazul pe care îl aud chiar acum.

Termină scena morții lui Mercutio și începe pasajele curgătoare, dar rău prevestitoare, ale scenei balconului, când aud pe cineva traversând podeaua de lemn.

– Aici erai! Îmi ridic privirea și o văd pe Flora stând lângă mine, într-o rochie înflorată. Te-am căutat peste tot. E aproape ora cinei. Îmi întinde o mână și mă ajută să mă ridic din fotoliu, trăgându-mă în sus cu o smucitură zdravănă, demnă de echipa de rugby a fetelor. Văd că l-ai întâlnit pe fratele meu Eddie. Eddie! strigă ea. Încetează odată, pentru numele lui Dumnezeu!

El se oprește din cântat și se întoarce indignat.

– Ah, tu erai, Hoașcă Bătrână, spune el făcându-i cu ochiul.

– Și mie îmi pare bine să te văd, Risipitor de Spațiu, îi dă ea replica rânjind. Sper că nu te-a plictisit până n-ai mai putut, Louise. Ar fi în stare să cânte la pianul ăla până când îți vine să-l omori în bătaie, n-am dreptate?

El dă din cap fericit.

Ea se uită la mine și se încruntă.

– Vai, Louise, ce s-a întâmplat cu tine? Arăți absolut înfricoșător! Ești plină de pene și ți s-a scurs rimelul pe față! Ce i-ai făcut, brută? Și se întoarce spre Eddie, cu mâinile în șold.

– Nimic, jur! protestează el. Muzica e de vină! Muzica mea e renumită pentru că aduce lacrimile în ochii frumoaselor doamne! Și că, ocazional, provoacă și năpârlire, adaugă.

Am uitat complet de criza mea de plâns și de perna care explodase. Mă privesc într-una dintre uriașele oglinzi aurii care atârnă între ușile duble. Arăt de parcă aș fi fost mânjită cu smoală și acoperită cu pene de către un grup de miniaturiști.

– La naiba!

– Bine spus! râde Eddie.

Roșesc.

– Ei bine, n-au mai rămas decât câteva minute până la cină, spune Flora uitându-se la ceas. Așa că, dacă aș fi în locul tău, m-aș duce să mă spăl. Ți-am lăsat o fustă pe pat.

– Mulțumesc, îngaim eu gonind către ușă.

Nu pot ieși din încăpere suficient de repede.

Pe când urc scările, gândurile mi se învălmășesc în minte. Eddie, cel pe care l-am întâlnit pe treptele operei, este fratele Florei! Și e aici! De ce trebuie să fie ăsta weekendul în care nu am la mine niște haine decente?

Dau fuga în baie, îmi stropesc fața cu apă, curăț urmele de rimel și-mi scot penele din păr. Mai sunt trei minute până la opt. La naiba, la naiba, la naiba! Mă dezbrac de blugi, trag pe mine fusta lăsată de Flora pe pat și mă privesc în oglindă. Cu fața goală, fără o umbră de machiaj și îmbrăcată cu un tricou, o fustă strâmtă, înflorată, și cu niște mocasini în picioare, arăt de parcă aș fi scăpat dintr-un azil pentru persoane cu nevoi speciale. Îmi vine să plâng de disperare. A mai rămas un minut. Fir-ar! Scot tricoul pe deasupra ca să acopăr betelia încrețită, iau rujul din poșetă și-mi desenez o gură drăguță și roșie de clovn, pe care o șterg apoi cu un șervețel. Ceasul cu pendulă din hol răsună amenințător. Ora opt. Fir-ar să fie! Îmi iau cardiganul,

mi-l arunc pe umeri și o zbughesc din dormitor.

Alunec în josul scărilor principale, oprindu-mă când ajung la baza lor, căci nu știu încotro să o iau. Undeva din dreapta mea se aud râsete. Gonesc de-a lungul holului, iar zgomotul se aude din ce în ce mai tare. Ușa de la salon e doar la câțiva metri depărtare. Ceasul tocmai bate opt fix. S-ar putea să reușesc! Apropiindu-mă de intrare, mă pregătesc să zâmbesc triumfătoare la oaspeții deja adunați când, deodată, mă izbesc de un zid de câini care sar în sus și în jos. Înainte să-mi dau seama, mă prăbușesc pe covor, înconjurată din toate părțile de patrupezi.

– Nu se aleargă prin casă! urlă doamna Simpson-Stock. De câte ori trebuie să mai repet? Jos, băieți, jos! Înapoi! Șezi! STOP! Vino, îmi întinde ea mâna și mă ajută să mă ridic. Ai întârziat. Lume, lume, ea este prietena lui Poppy, Eleanor!

– Louise, mami.

– Da, bine, mă rog. E americancă, încheie ea ca un fel de explicație, iar toți dau din cap înțelegători.

Poppy vine să mă salveze.

– Hai mai bine să te servesc cu un pahar de Pimm's și să lăsăm prezentările pe mai târziu, îmi sugerează ea, luându-mă de braț și conducându-mă către masa cu băuturi.

– Mulțumesc, ar fi grozav, spun eu cu jumătate de gură, rușinată.

Pe când traversăm în liniște încăperea, o cercetez cât mai discret cu putință, uitându-mă după Eddie. E oare posibil să fi scăpat de ghinionul de a mă umili în fața lui pentru a doua oară? La acest gând, mi se ridică o povară de pe umeri. Într-adevăr, nu se află acolo. Mă simt atât de ușurată, încât reușesc să-i zâmbesc chiar și lui Poppy când îmi întinde paharul plin ochi cu un lichid dulce, de culoarea ambrei, la suprafața căruia plutesc bucăți de fructe și felii de castravete.

– Noroc tuturor! toastează ea ridicându-și paharul.

– Noroc! răspund ceilalți schimonosindu-și fețele, astfel încât să poată bea lichidul fără să strice complicatul aranjament vegetal.

E ca și cum ai sorbi dintr-o vază cu flori. Având în vedere experiențele mele anterioare, e mai bine pentru toată lumea dacă mă

lipsesc.

Stau acolo, cu paharul în mână, încercând să mă integrez în rândul celorlalți oaspeți, când un tânăr foarte blond și cu sprâncene imperceptibile intră țanțoș în încăpere. Poartă un tricou violet cu dungi albe și o pereche de pantaloni galbeni canar din velur, de o culoare atât de aprinsă, încât la soare te puteai uita, dar la ei ba.

– Sal'tare! Numele meu este Piers și sunt jumătatea mai bună a soției mele, Lavender, se prezintă el arătând spre o femeie cu nervii la pământ și cu o expresie furioasă pe chip, care stătea într-un colț, strângându-și atât de tare paharul, încât ar fi putut cu ușurință să-l spargă. Deci, îmi aruncă el un rânjet, ești americancă. Ia spune-ne, de ce președinții voștri sunt cu toții o adunătură de imbecili?

Încearcă să puncteze acest început de conversație sorbind puțin din băutura lui, însă comite o eroare de calcul și se trezește în schimb cu o bucată de castravete în ochi.

Eu șovăi.

– Politica nu este chiar un subiect de interes pentru mine…

– Ei bine, ce vreau eu să știu… continuă el neabătut, este cum de le e permis să rămână în funcție când este limpede că sunt cu toții niște mincinoși? Vreau să spun că sunt niște mormane ambulante de contradicții…

– Chiar nu urmăresc prostiile astea de actualități politice, îl întrerup eu, dorindu-mi să nu fi stat atât de aproape de mine. Nu e un subiect în privința căruia să am o părere.

– Ei, în orice caz, îmi agită el în față un deget gros și roz, ceea ce mă contrariază pe mine este cum de celui mai puternic om din lume, adică, vorbim de un om care are pe mână o putere nucleară, nu?, o putere mai mare decât a tuturor celorlalte țări la un loc, îi este permis să scoată pe gură ce vrea, inclusiv să mintă pe față Curtea Supremă a Americii, vreau să spun, la postul de televiziune național! De parcă în America totul ar fi o emisiune sângeroasă, la scară largă, de-a lui Oprah Winfrey! Și ăsta e încă un lucru pe care îl urăsc! declară el nemulțumit, vocea lui răsunând în toată încăperea. Țara asta o să ajungă și ea întocmai ca America! Ne-am pierdut complet identitatea națională. Am ajuns ca niște imitații ieftine și de mâna a doua a Țării Voastre! Arată spre mine acuzator. De parcă am fi al cincizeci și treilea stat bastard și neoficial! Vreau să spun, cum

poți să-mi explici una ca asta? Se întoarce către restul lumii pentru confirmare. Relații speciale cu Anglia! „Relații speciale" pe naiba! Din câte văd eu, toată chestia asta cu „relațiile speciale" înseamnă să facem ce ne dictați voi! Ba mai mult…

– O, mai taci, Piers! spune Lavender printre dinți, din colțul opus al încăperii. O plictisești de moarte pe biata fată. Și pe toți ceilalți.

El își dă ochii peste cap.

– Nu-i adevărat, dragă. Eu și Elsie purtăm o discuție foarte frumoasă și civilizată despre președintele ei. Și, ca să știi și tu, politica nu e plictisitoare, da? E plictisitoare pentru tine, care ai creierul de mărimea unui bob de mazăre și nu pricepi cuvintele lungi, înlănțuite într-o propoziție.

Pentru un moment, am crezut că Lavender o să-i dea cu paharul în cap.

– Piers! Cum poți fi atât de nepoliticos? țipă ea. Dacă mă întrebi pe mine, președintele Statelor Unite nu e singurul imbecil!

– Limbajul, Lavender! Doamna Simpson-Stock o țintuiește cu privirea. O doamnă nu înjură niciodată!

– Dar, mămico!

– *Niciodată!* mârâie doamna Simpson-Stock către fiica ei, iar Lavender se așază brusc jos, de parcă ar fi fost unul dintre câinii mamei sale.

Se așterne o liniște de mormânt. Ceilalți invitați, prea speriați ca să mai vorbească, rămân în picioare, ținându-și paharele în mână ca niște trofee de calitatea a treia, cu privirile ațintite cu o falsă fascinație asupra a ceea ce pare a fi un animăluț din lemn în mijlocul podelei. Piers scoate limba către Lavender. Ea îi răspunde ridicând două degete spre el când maică-sa nu e atentă, într-un gest plin de furie.

Doamna Simpson-Stock își întoarce cu fața ceasul de la mână și îl privește încruntată îndeaproape, așa cum fac oamenii când nu au ochelarii la ochi.

– Serios, Flora! Unde e fratele ăla al tău? Nu putem să stăm aici toată noaptea făcând conversație de complezență!

– Firește că nu! chicotește Flora nervos, iar doamna Simpson-Stock îi

aruncă o privire de care Medusa 56 ar fi fost mândră.

– Mă duc eu după el! mă ofer, disperată să scap de observațiile usturătoare ale lui Piers. Cred că e în camera cu pian.

– Da, bine, mă rog… Și mă trimite cu un gest al mâinii. Dar nu fugi pe holuri! Ai înțeles?

Dau ascultătoare din cap, îi întind paharul lui Poppy și părăsesc încăperea.

Hoinăresc pe coridoarele lungi, până când dau de camera cu pricina, numai că de data asta e goală. Ies afară prin ușile duble, iar acolo, adormit într-un șezlong, îl găsesc pe Eddie.

E singura persoană pe care am văzut-o dormind cu zâmbetul pe buze.

Deschide brusc ochii și zâmbetul i se lărgește și mai mult.

– Am întârziat, așa-i?

Dau din cap că da. Până și vestea asta pare să-i producă o plăcere enormă. Își întinde galeș brațele deasupra capului.

– Ce-ar fi dacă te-aș răpi? Am putea să mergem până la pub-ul local și să bem în sfârșit ceva împreună. Ți-aș cumpăra chiar și o pungă de chipsuri, se oferă el.

Sunt sincer tentată.

– Nu îndrăznesc. Deja am intrat în bucluc. Am fost prinsă alergând prin casă.

– Nu!!! exclamă el, simulând groaza. Nu-mi spune, chiar *prin* casă? Ai fost trasă pe dreapta?

– Mai rău. M-au prins câinii.

El se cutremură zdravăn.

– Ooo! *Scârbos!* Nemernicii ăia mici și urât mirositori!

– Ai dreptate, îl aprob eu. Pur și simplu au tăbărât pe mine.

El se apleacă, coborându-și glasul.

– Se spune că își ia unul nou de fiecare dată când *El* are o aventură. Sunt doar niște versiuni în miniatură, umblătoare și cu cozi a propriei furii reținute și a trădării îndurate.

– Nuuuuuuuu seeeeee poateeeeee! Nici nu știam că există un *El!*

– E doar un zvon, ia aminte! Își atinge vârful nasului.

– Vrei să spui, în privința câinilor?

– Nu, a soțului. Îmi face cu ochiul. Vezi? Vezi ce izvor de cunoștințe sunt? Ce chipeș și nonșalant? Și plin de bârfe malițioase? Cum poți să ratezi minunata ocazie de a fi singură cu mine la o porție de ouă scoțiene și o partidă de darts?

– Dar sunt îmbrăcată ca o handicapată, îi atrag eu atenția, complet dezorientată și încântată de insistența lui. Și în plus… nu pot… ne așteaptă cu toții cu paharele în mâini, pline cu… nu știu cu ce… salată de fructe și apă cu zahăr. Nu putem *pleca* pur și simplu.

Explicația îmi pare patetică până și mie.

El mă examinează cu tristețe.

– Ăsta e spiritul care a cucerit Vestul? Care a pășit pe Lună? Care a bombardat Vietnamul de l-a făcut praf?

– Nu, recunosc eu.

– Așa mă gândeam și eu, comentează el grav. Ce ți-e și cu lumea asta! Haide! suspină el. Of, bine! Să ascultăm vocea rațiunii. Măcar dacă și-ar vedea de treburile ei! Se ridică și îmi oferă brațul cu o formalitate exagerată. Mergem?

Îl iau de braț și parcurgem din nou coridoarele lungi înapoi spre salon. Înainte să intrăm, mă strânge ușor de mână.

– Între noi fie vorba, îmi șoptește el, să știi că am ratat o ocazie numai bună de a le da cu flit oamenilor ăstora.

– Între noi fie vorba, îi răspund eu, cred că ai perfectă dreptate.

Și cu asta, ne facem intrarea în salon, unde am avut parte de cea mai chinuitoare cină din viața mea.

Nu doar din cauză că farfuria mea e înconjurată de mai multe feluri de tacâmuri decât știu să folosesc sau că supa de vară Gazpacho este varianta rece a supei de roșii la conservă, singura diferență fiind niște bucăți de ceapă crudă pe deasupra, și nici măcar din pricina norului plutitor de păr de câine care își face apariția odată cu fiecare fel de mâncare. Nu, cel mai dureros aspect este încercarea stângace și greoaie de a face conversație, complicată încă și mai mult de

rigidele reguli ale codului de bune maniere, care spune să te întorci mai întâi spre vecinul din dreapta, apoi spre cel din stânga și să-l întrebi cu tragere de inimă despre planurile sale pentru vacanța de vară și despre starea vremii.

Sufrageria, având grandoarea unei morgi în stil italian, este surprinzător de răcoroasă, în ciuda anotimpului. Stau tremurând între bunicul surd al lui Poppy și Lavender, care e foarte beată.

Pentru a face o demonstrație de bună-cuviință, se întoarce cu fața spre mine.

– Pleci în vacanță? îmi trântește ea întrebarea, fără să piardă din ochi sticla de vin alb ce face înconjurul mesei.

(În ciuda numărului de invitați, sunt doar două sticle de vin, unul roșu și unul alb, iar tensiunea crește pe măsură ce sunt trecute din mână în mână.)

– Nu cred. Tu?

– N-am plecat niciodată, scuipă ea vorbele cu amărăciune. Piers crede că ar trebui să economisim bani. Are impresia că o să avem copii, deși nu-mi imaginez cum s-ar putea întâmpla una ca asta.

Nu prea știu ce să-i răspund, așa că o urmăresc cum împăturește și despăturește șervetul de bumbac din poală.

– Măcar a fost vreme bună, mă trezesc eu îndrugând.

– A naibii de frumoasă! Când în sfârșit ajunge în dreptul ei, apucă furioasă sticla de vin cu ambele mâini, turnându-și în pahar ce a mai rămas. Mulțumesc lui Dumnezeu! Tot corpul ei se destinde.

Gazpacho este urmată de pește, care arată ca o probă de recoltare într-un vas Petri. Fâșii minuscule de somon afumat sunt împrăștiate pe grămezi de frunze de salată și copleșite în totalitate de linguri generoase de maioneză și castraveciori tăiați în bucăți. Pe fiecare farfurie, într-un colț, se află un mic triunghi din pâine neagră, prăjită și cu colțurile rotunjite acolo unde a fost decupată coaja. Urmează niște coaste de miel, cu garnitură de mazăre din conservă și cartofi țărănești, care reușesc să îmbine calitatea distinctivă de a fi și arși, și nefierți în același timp. Porția e de un platou la trei persoane; platourile cu cartofi se înalță, ca niște santinele, în jurul platourilor argintii și reci cu carne. Bătaia pe sos e încă și mai mare decât pe vin, iar rezultatul este că jumătate dintre meseni pot înota în farfuriile

lor, în vreme ce noi, ceilalți, suntem lăsați să ne descurcăm cu grozăvia fără pic de ajutor. Împungem, împingem și tragem de miel până când se frânge în bucățele gumoase, ce pot fi mestecate mai bine de cincisprezece minute fără să se topească.

Bunicul lui Poppy se întoarce spre mine zâmbind.

– Pleci anul ăsta în vacanță? strigă el.

Supraviețuind o vreme în trupa de teatru local, unde cei de peste șaizeci de ani obișnuiau să țipe la actori dacă nu îi auzeau, mă consider un fel de maestră când vine vorba să mă descurc cu oamenii mai tari de urechi. Zâmbesc.

– Nu! îi strig și eu. Anul ăsta nu plec nicăieri!

El se trage înapoi și își îndreaptă cravata cu un gest defensiv.

– Nu trebuie să țipi! spune el cu un glas tunător. Nu sunt surd!

Toți din încăpere încremenesc, fixându-mă îngroziți cu privirea.

– Oh! Îmi pare rău! mă chinui eu să-mi găsesc vorbele. Nu am vrut să vă jignesc…

– Ce? face el pe surdul. Nu mai bălmăji, fato! Accentul ăsta american infect! Voi ăștia mereu ați pronunțat prost cuvintele! Cum a zis și Churchill: „Un popor divizat de o limbă comună.“ Ha, ha, ha! Avea dreptate!

Deodată, un bob de strugure verde îl lovește drept în cap.

– Hei! protestează el indignat.

Privesc în direcția din care a zburat strugurele și îl văd pe Eddie, care e cu ochii în propria farfurie, împungând boabele de mazăre cu o concentrare incredibilă. Nu îndrăznește să-și ridice privirea spre mine, dar arată de parcă fața lui ar putea exploda în orice clipă.

– Ce se întâmplă aici? întreabă bunicul lui Poppy. Ăla e un strugure? Eu de ce n-am un afurisit de strugure? Am luptat în război! *Merit* să am un strugure! Cine a ascuns strugurii?

– Tată, începe doamna Simpson-Stock dându-și ochii peste cap, nimeni nu a ascuns strugurii. Sunt în mijlocul mesei! În mijlocul mesei! ridică ea automat vocea. Și nu mai țipa, deranjezi câinii.

– La naiba cu javrele astea! Se apleacă și-și însușește un ciorchine, strângându-l protector la piept. Următorul nemernic care mai

aruncă cu boabe de struguri o să primească mai mult decât se așteaptă! amenință el, aruncându-le priviri suspicioase invitaților. În timpul războiului n-am văzut nici urmă de struguri. Nici de roșii. Poftim. Și îmi dă jumătate de ciorchine. Dacă nu erau infanteriștii voștri prăpădiți, niciunul dintre noi nu s-ar mai fi aflat astăzi aici, darămite să mai mâncăm și struguri!

– Mulțumesc.

În mod evident, am crescut în ochii lui, cu toate că motivul rămâne un mister. Poate că „relațiile speciale" dintre Anglia și America nu funcționează decât sub presiune.

Pe post de budincă e o chestie mare, cleioasă și însiropată cu sherry, urmată de cafele reci, nu mai mult de un deget. La 9.47 ni se dă în sfârșit drumul. Doamna Simpson-Stock se ridică și se retrage în salon, escortată de suita ei blănoasă. Noi, ceilalți, ne grăbim să o urmăm, lăsându-l singur pe tatăl ei, care își îndeasă struguri în gură, savurând mai degrabă faptul că îi are decât gustul lor.

Odată ajunși în hol, Poppy se întoarce către mine.

– Ai chef de-un fum pe terasă? șoptește ea.

Flora își descheie cardiganul și lasă să se întrevadă o sticluță pe care o vârâse în betelia fustei.

– Haide! chicotește ea.

Și toate trei lăsăm în urmă petrecerea, furișându-ne afară, în lumina lunii.

– Hai la stejar! șoptește Poppy.

Și, scoțându-ne din mers pantofii, alergăm de-a lungul peluzei reci și umede către stejarul uriaș și bătrân din mijloc. Ne așezăm sub coroana lui de ramuri, gâfâind și râzând.

– Doamne! Ce n-aș da pentru un tub de bombonele Smarties! oftează Flora, în timp ce sticluța trece de la una la alta.

– Aaah! Sau o cutie uriașă de biscuiți cu ciocolată de la Cadbury's! spune Poppy.

– Deci, încep eu râzând, nu sunt singura care e lihnită!

– De fapt, răspunde Poppy, ăsta e unul dintre motivele pentru care am venit aici. Când pun pe mine câteva kilograme, vin să-mi petrec

weekendul aici. Mai ieftin decât la spa și mult, mult mai eficient.

– Sau poate, Pops, adevărata chemare a mamei tale este să-i salveze pe cei care mănâncă prea mult, spune Flora. Câteva mese în familie la Lower Slaughter și nu vei mai privi mâncarea cu aceiași ochi. Ar putea să pună câinii de pază pe timpul nopții, ca să nu-i fugă clienții până la cel mai apropiat minimarket.

– E vreun minimarket pe aici? întreb eu, ridicându-mă în capul oaselor.

– La kilometri distanță, răspund ele într-un glas.

– Of, fac eu, întinzându-mă la loc. Biata Poppy! Să nu-mi spui că ai fost crescută cu mâncarea asta!

Poppy trage o duș că zdravănă din sticluță și o dă mai departe.

– Ce pot să spun? Eu eram singura de la internat care găsea că mesele de la școală erau raiul pe pământ. Plângeam de fericire când primeam varza călită, carnea ațoasă de vită și porția de griș. Nu voiam niciodată să mă duc acasă în vacanțe.

Ne lăsăm pe spate și privim în sus, la stele, printre crengile stejarului, ale cărui frunze se leagănă ușor în adierea răcoroasă a vântului. Un cor de greieri cântă încetișor. Și totul e cufundat în liniște, în afară de stomacurile noastre care chiorăie.

A doua zi de dimineață, mă trezesc în acordurile furtunoase ale *Sonatei pentru pian nr. 29* de Beethoven. Se pare că Eddie este o persoană matinală. Însă după ce mă trezesc, lucrurile încep să meargă din ce în ce mai prost. Mă împleticesc până la baie, așa cum mi se întâmplă înainte să-mi beau cafeaua, și descopăr că nu e apă caldă. Evident, doamna Simpson-Stock este o persoană plină de energie de dimineață. Se trezește la răsăritul soarelui, se revigorează cu un duș rapid, fără să poată înțelege de ce cineva ar avea nevoie de mai mult, formându-și o părere extraordinar de ostilă în privința oamenilor a căror rutină matinală include asemenea extravaganțe precum băi și duș uri fierbinți. Ca mulți alți englezi crescuți în timpul sau imediat după război, vede îmbăiatul ca pe cel mai mare lux, iar apa caldă ca fiind o adevărată frivolitate. Dacă ții cu tot dinadinsul să o scoți din pepeni, tot ce trebuie să faci este să-i pomenești de obiceiul tinerilor de a se spăla pe cap în fiecare zi și o să o apuce o isterie întrecută doar de sentimentele ei legate de legile carantinei animalelor și de declinul Asociației femeilor. 57

Așa că m-am chircit goală în cadă, în timp ce mă stropeam cu apa rece ca gheața care curgea din dușul prins de perete. E o modalitate de a te trezi repede.

Prefer cafeaua.

După aceea, îmbrăcată cu blugi și un tricou, cobor la parter în căutare de hrană. Dacă există vreo masă la care englezii excelează, atunci aceea e micul dejun. Visez la vase de argint umplute cu omletă aburindă, cârnați sfârâitori, șuncă, roșii la grătar, ciuperci cu smântână și grămezi de pâine prăjită. În schimb, salonul unde se servește masa este gol. Niciun cârnat la orizont. Dau o tură prin bucătărie, unde găsesc o femeie masivă, cu mâinile în apă, spălând stive întregi de farfurii.

– Bună ziua! mă încumet eu.

De unde or fi apărut toate farfuriile astea?

– Bună ziua și ție.

Nu se obosește să se întoarcă.

– Deci, ce fac oamenii pe aici pentru micul dejun? mă întreb cu voce tare.

– Se trezesc la timp, îmi răspunde ea tăios. Trebuie să fii jos până cel târziu la ora opt.

– Oh.

Zăresc în gunoi resturile de șuncă și de ouă.

– Sunt cereale pe masă și lapte în frigider, mă concediază ea.

Și asta e tot.

Mănânc și apoi mă duc în camera cu pian.

– Hei, îi strig eu lui Eddie, care cântă de zor.

– 'Neața! îmi răspunde el fără să se oprească.

– Unde e toată lumea? zbier eu.

– Afară, omoară chestii! Louise! Ascultă! Tema asta e cea mai bună!

– Omoară chestii? repet eu.

– Asta se face la țară ca să te distrezi, spune el radios. Știi tu, le fugărești, le împușți, le pescuiești, le prinzi în capcane… mai sunt

cunoscute și ca bucuriile vieții de la țară. Se oprește o clipă, văzându-mă puțin cam pierdută. Nu toată lumea e plecată să măcelărească animale. Cred că Flora și Poppy sunt în grădină și se bucură de soare. Sau cel puțin așa spun ele. Cel mai probabil au leșinat în încercarea de a-și reveni după niște mahmureli misterioase.

– Mai bine m-aș alătura lor, chiar și numai pentru a le încuraja puțin.

Nu vreau să-l mai deranjez.

– Mersi, Eddie.

– Sau, se oprește el și-și ridică privirea către mine, am putea să mergem să ne plimbăm.

– Ești sigur?

Am părut prea încântată?

– Absolut, răspunde el. Numai atât mă poate avea Beethoven pe zi și cred că deja i-a fost de-ajuns.

– Atunci mi-ar plăcea, accept eu, doar că te avertizez: nu sunt o persoană care să se dea în vânt după activitățile în aer liber.

– O să fii bine, mă asigură el. Doar că… presupun că nu ai o pereche de cizme de cauciuc, nu? Nu se știe niciodată peste ce dai.

– Nu am.

Mă gândesc la perechea împrumutată, care stă comod la birou, laolaltă cu rochia mea de seară, tricourile de rezervă și chiloții curați.

– Ce ușurare! spune el rânjind. Sunt unele fete care poartă cizme de cauciuc și mă bucur că nu ești una dintre ele!

– Ce gen de fete?

– Cele care au întotdeauna o batistă curată, suma exactă pentru biletul de autobuz și șosete de aceeași culoare. O fată care poartă cizme de cauciuc se teme să nu arate ridicol, îi e frică să nu se murdărească de noroi pe picioare, iar asta e un lucru oribil.

– Dar ai spus că avem nevoie de ele!

– Absolut, e o nebunie afară, Louise! Stă în dreptul ușilor duble, cu mâna la ochi: un explorator neînfricat care privește dincolo de ținutul de la capătul peluzei. Însă doar pentru că avem nevoie de ele

nu înseamnă că le și *vrem*. Le vom folosi doar la rugămințile altora, sub presiunea exercitată de aceștia, lăsând să se înțeleagă pe deplin că iubim noroiul, că n-o să murim dacă ne folosim mâneca în locul batistei curate și că întotdeauna putem lua taxiul în locul autobuzului. Pe scurt, cu integritatea noastră neatinsă.

– Integritatea noastră?

– Da, integritatea noastră ne cere să avem cizme, dar se oripilează când ni le însușim.

Mă conduce de-a lungul unui coridor pe care nu l-am mai văzut până atunci.

– Asta-i cam trasă de păr, îl urmez eu râzând. Amuzant, dar nu are nicio logică.

– Auzi-te din nou! Logică, logică, logică! Ce e cu obsesia asta pentru logică? Nimic din ce e cu adevărat frumos pe lumea asta nu are logică! „Să mergem, deci, acuma amândoi."

Îl citează pe Eliot, iar eu îi țin isonul.

– „Când seara s-a întins în zare peste noi / Ca un bolnav sub masca de eter, pe masă." [58]

Ajungem în camera cu încălțăminte. E un fel de debara imensă, plină de sus până jos cu cizme de cauciuc vechi și desperecheate, de toate culorile și mărimile posibile. De-a lungul pereților, cuiere de lemn țin rânduri întregi de impermeabile ceruite; ochii îmi lăcrimează de la mirosul lor.

– Dumnezeule, Eddie! Cum pot oamenii să poarte chestiile astea? exclam eu trăgând aer în piept și ținându-mă de nas. Nici nu mă pot apropia de ele!

– Dar, vai, impermeabilul este în Anglia însăși emblema vieții la țară! proclamă el pe măsură ce aruncă deoparte tot felul de vechituri de prin cameră. Respinge nu numai apa, dar și orice fel de contact uman. Perfect!

Găsește o cizmă neagră și una verde pentru el și două stângi și roșii pentru mine. Nu e ușor să mergi cu două încălțări stângi; ai tendința de a te învârti în cerc. Doar întorcându-mi piciorul drept spre exterior la 90 de grade reușesc să înaintez.

Începe să mă cuprindă deznădejdea.

– *Courage, mon amour!* recită el. Adu-ți aminte de integritatea noastră!

– Am două picioare stângi, îi reamintesc eu. Tu nu ai două picioare stângi!

El îmi aruncă o privire fermecătoare și neconvențională. (Deja îmi fac o listă cu expresiile feței lui pe care să le analizez când nu sunt cu el.)

– „Îmbătrânesc… îmbătrânesc… Ar trebui un pic / Manșeta pantalonilor să mi-o ridic.“ 59

Scot limba la el.

Pornim la drum (sau mai degrabă el pornește, eu șchiopătez) de-a lungul peluzei, până când ajungem la o potecă acoperită cu iarbă, ce dă spre malul unui râu.

– Simte aerul! suspină Eddie.

Cineva a trecut cu calul de dimineață, iar în jur miroase a balegă.

– Privește peisajul! exclamă el.

Ne oprim pentru un moment, ne uităm în jur, după care o luăm din nou la pas.

– Simte soarele pe față! radiază el de bucurie și exuberanță.

Amândoi ne ridicăm fețele spre cer, intrând drept într-un roi de musculițe. Ocolim balega. Ieșim de pe potecă pentru a scăpa de musculițe, dar și pe acolo au trecut cai. Și musculițele, și balega sunt incredibil de enervante.

Piers, cel autoproclamat ca fiind jumătatea mai bună a lui Lavender, pescuiește pe malul râului. Cumva a reușit să încalțe singura pereche completă de cizme, și-a schimbat pantalonii galbeni din velur cu unii din moleschin, ba poartă chiar și o pălărie de pescar din tweed. Seamănă foarte mult cu un ofițer de poliție. Este evident că-și cumpără hainele dintr-un magazin care are un raion cu „lucruri de purtat la țară“. Își flutură mâna acoperită de mâneca impermeabilului, semn să facem liniște. Despre asta e vorba: un bărbat, un pârâu și o haină urât mirositoare. Un moment de o frumusețe copleșitoare, aproape pastorală. Câteva clipe mai târziu, trage afară un pește și începe să-l lovească în cap până moare cu o mică bâtă din piele pe care o ține în buzunar.

Habar n-aveam că peștii țipă, dar o fac.

– Asta a fost adorabil, pur și simplu adorabil, spune Eddie. Ne întoarcem?

– Da, de ce nu! sunt eu de acord.

Cincisprezece minute de fericire bucolică sunt suficiente oricui.

Ajunși înapoi acasă, ne descălțăm de cizme și ne trântim pe iarbă. Prânzul pare la kilometri distanță. Pe peluză, un meci încins de crochet se desfășoară între doamna Simpson-Stock, tatăl ei și Lavender. Jocul este îngreunat de participarea câinilor, care aleargă după fiecare minge și pe care bătrânul îi privește ca pe niște ținte vii, trăgându-le nepărtinitor câte o lovitură de bată, nu fără un oarecare rezultat. La rândul lor, câinii i se asmut la picioare. Moțăind sub bătrânul stejar, siluetele Florei și a lui Poppy sunt cam în aceeași poziție în care le-am lăsat aseară.

– Și acum ce facem? întreb eu smulgând leneșă un fir de iarbă.

– Hai să tragem un pui de somn, sugerează el.

Și exact asta facem. El își scoate puloverul, îl face ghem și îl pune sub cap. Unul lângă altul, cu ochii închiși, ne lăfăim în bătaia soarelui. După o vreme, încep să aud sforăitul ușor al lui Eddie. E un sunet minunat: un sforăit domol și șuierător. Deschid ochii să văd dacă încă zâmbește. Și da, zâmbește.

Zâmbesc și eu și închid din nou ochii.

„Ce ciudat!“ gândesc în timp ce mă ia somnul și pe mine. Cum se face că pot dormi alături de Eddie și totuși aveam nevoie de un pat de mărimea unui teren de fotbal ca să dorm alături de soțul meu? Mă cuibăresc mai aproape de el, iar el se întoarce și mă cuprinde cu brațul. „Probabil de vină e aerul de țară“, conchid eu, pe jumătate adormită. Evident că are un efect contagios.

Și așa am învățat că marele secret pentru a supraviețui unui weekend la țară nu înseamnă haine potrivite sau echipamentul necesar, nici măcar o uriașă și secretă rezervă de mâncare. Are de-a face numai cu compania în care te afli.

În următoarea seară, eu, Poppy și Flora ne întoarcem cu mașina la Londra. De pe bancheta din spate privesc pe fereastră la peticele verzi de câmpie care îmi trec prin fața ochilor. Mă simt ciudat de melancolică și agitată. Ar trebui să fiu în al nouălea cer de fericită că mă întorc la civilizație, dar nu sunt.

– Deci, începe Flora privindu-mă cu subînțeles prin oglinda retrovizoare, tu și Eddie ați fost de nedespărțit. Chiar îl placi, nu-i așa?

– *Nu se poate!* râde Poppy. E un puști drăguț, dar prea tânăr pentru tine. Vreau să spun că are douăzeci și patru de ani și încă nu și-a găsit o slujbă decentă! Nu-i pasă decât de muzica lui. Doar nu vorbești serios, Louise!

– Știu asta. Flora doar mă tachinează. Vreau să schimbăm subiectul. Hei, de ce nu dăm drumul la radio?

– Sigur.

Flora butonează radioul. Îi surprind privirea în oglindă și îmi zâmbește.

Nu, nu vorbesc serios, mă gândesc eu, pe când gonim pe autostradă. Tot ce spune Poppy e perfect adevărat.

Dar atunci de ce mă simt atât de nefericită?

Două zile mai târziu, ajung la serviciu și găsesc pe birou trei trandafiri albi împreună cu un bilet de la Eddie, pe care scrie: „Încă îmi ești datoare cu o băutură."

După o clipă, sună telefonul. E el.

– Alo, Louise?

E zgomot mare, anunțuri de trenuri.

– Mă auzi?

– Da, da, unde ești?

– Sunt la gara Waterloo. Peste câteva minute mă urc în trenul spre Paris. Ai primit florile?

– Da, sunt superbe! Nu știam că pleci azi… Eddie… mă auzi? Semnalul se pierde, vocea nu i se mai distinge. Eddie?

– Spuneam că am vrut să-ți cumpăr mai multe, să-ți acopăr biroul de trandafiri! Data viitoare, Louise! Când mă întorc, o să… și se întrerupe.

Pun trandafirii într-o vază pe biroul meu. Când încep să se ofilească, îi pun cu susul în jos. Iar când le cad petalele, le strâng și le păstrez într-un plic.

Trece o lună.

Arunc plicul.

La urma urmelor, nu poate fi nimic serios.

X

Crăciunul 60

Crăciunul este o ocazie foarte deosebită. Dacă există o perioadă din an când ar trebui să te simți bine, iubitoare, miloasă, atentă la nevoile celorlalți și generoasă, atunci perioada aceea e cu siguranță Crăciunul.

E mai mult decât firesc ca înfățișarea ta să fie în concordanță cu aceste frumoase calități morale, ceea ce pentru o femeie obișnuită înseamnă o rochie nouă, o coafură drăguță și, poate, un tratament de înfrumusețare. În funcție de tipul petrecerii la care e posibil să fii invitată, ținuta ideală este o rochie lungă sau scurtă și, fără să fii mai împodobită decât pomul de Crăciun, este în regulă să depui un efort considerabil pentru a-ți crea o apariție splendidă.

Secretul este să nu uiți că aceasta este o seară foarte specială și merită o rochie cu adevărat deosebită.

– Ești sigură că o să te descurci de una singură?

Colin se oprește în ușă, cu valiza într-o mână și cu haina în cealaltă.

– O să fiu bine, răspund eu. E vorba doar de câteva zile.

– Dar e Crăciunul! Nu sunt doar câteva zile obișnuite. Sunt câteva zile de Crăciun! spune el îngrijorat.

– E în regulă, îl liniștesc eu.

Claxonul unei mașini se aude de afară, iar Ria iese din camera ei, trăgând după ea un geamantan bombat și două pungi mari, pline de cadouri frumos împachetate.

– Taxiul a sosit. Trebuie să mergem, Col! Ești sigură că totul o să fie bine, Louise? Nu e prea târziu să te răzgândești și să vii cu mine la Dorset, ai mei ar fi încântați să te primească. Serios, cu cât suntem mai mulți, cu atât mai mare e veselia.

Ria urăște să călătorească, așa că începe să o cuprindă panica. O urmăresc cu privirea pe când se încheie greșit la haină, cum își pune pălăria cu fața în spate și își scapă pe jos mănușile.

– Cheile! Nu-mi găsesc cheile! La naiba, Col! Taxatorul e pornit! O să pierdem trenul și o să fiu încuiată pe afară când o să ajung acasă!

– Ai căutat în buzunare?

– O, da, iată-le. Hai să mergem, taxatorul e pornit, Col!

– Dragă, este doar o mașină închiriată 61, nu are taxator. Mă îmbrățișează. La revedere, scumpo, ai grijă! Nu uita să pornești alarma și sună-ne dacă te simți singură. Numerele sunt lângă telefon. Încă mă simt îngrozitor că te las așa, dar mai bine o duc pe asta mică la gară, înainte să plesnească de îngrijorare.

O sărut pe Ria pe frunte și îi așez pălăria cum trebuie.

– Drum bun, scumpo, și Crăciun Fericit!

– O să te sun! strigă ea pe când trage de bagaj și de pungi în josul scărilor. O să te verific din oră în oră ca să mă asigur că nu faci vreo prostie!

Îi urmăresc cum se înghesuie în taxi. Îmi fac cu mâna. Le fac și eu lor. Până și șoferul taxiului face cu mâna. O clipă mai târziu, pornesc cu toții prin ceața groasă a dimineții reci, pierzându-se în zare. Închid ușa și mă las alunecând în josul ei. Singură, în sfârșit!

Astfel de momente sunt atât de rare atunci când ai colegi de apartament! Și, oricât ai ține la ei, nimic nu se compară cu minunata și prețioasa senzație de libertate care te cuprinde atunci când ești singur. Intru în sufragerie, aprind luminițele de pom și îmi torn încă o cană de ceai. Apoi mă cuibăresc pe canapea și îmi savurez libertatea.

Este 23 decembrie, ora 8.32. Foarte frig, dar uscat. Atât Colin, cât și Ria au plecat oficial la casele lor pentru a petrece sărbătorile: Colin să-i întâlnească pentru prima oară pe părinții lui Andy în locuința acestora din High Wycombe, iar Ria la cabana părinților ei din Dorset. Fiind recent divorțată și fără un ban, o călătorie până în State în perioada asta aglomerată iese din discuție pentru mine. Dar nu-mi fac griji. Acesta e primul Crăciun pe care îl petrec de una singură și mă simt ciudat de entuziasmată. Iau o înghițitură din ceai și mă las fascinată de jocul luminițelor din brad. Aș putea să fac orice, absolut orice. Aș putea să ascult muzica mea, să urmăresc ce vreau la televizor, să las vasele murdare în chiuvetă zile întregi. Am tot timpul din lume.

Trei ore mai târziu, mă aflu la birou.

– Ce faci aici? mă întreabă Flora. Ai uitat? Tu te numeri printre norocoșii care au liber de Crăciun, îți aduci aminte?

Ea face ghirlande din programe vechi și are lipici în păr.

– A, nimic, mint eu. Nu vreau să-i spun că n-am nimic de făcut în ziua mea liberă și astfel am ajuns să-mi pierd timpul la birou. Eram în trecere și m-am gândit să urc și să-mi verific mailul. Ai nevoie de ajutor?

Nu-mi mai aduc aminte când am făcut ultima oară o ghirlandă din hârtie. De fapt, nu cred că am făcut vreodată o ghirlandă din hârtie, dar ea arată de parcă s-ar distra și e surprinzător cât de repede poate să se risipească mult așteptata bucurie de a-ți lăsa vasele murdare în chiuvetă.

– Sigur. Îmi dă un teanc de fâșii de hârtie și niște lipici. Wow! Dacă aș fi fost în locul tău, nu m-aș fi apropiat de locul ăsta. M-aș fi dus să-mi fac cumpărăturile de Crăciun. N-am reușit să fac asta până acum și nu știu când o să am timp. Le-am promis mamei, surorii și celor două fetițe ale ei că le duc să vadă *Spărgătorul de nuci* diseară, mâine-seară trebuie să merg la un bal de caritate… aș putea foarte bine să mă împușc!

– Dar, în loc de toate astea, faci ghirlande de hârtie.

Se uită la mine.

– Louise, îmi iau slujba foarte în serios. Ferească Dumnezeu să mă eschivez de la îndeplinirea vreunei obligații, mai ales când are de-a

face cu ridicarea moralului în birou și a răspândirii voii bune cu ajutorul străvechiului meșteșug al realizării ghirlandelor din hârtie. Sau al *modelării* lui, așa cum ne place nou, meșteșugarilor, să îl numim. Știi câte tentative de sinucidere pot fi evitate doar prin simpla decorare cu ghirlande de hârtie a mediului în care se află o persoană deprimată? Cel puțin cinci, aș zice. Tocmai ăsta e și motivul pentru care le atârn și eu pe aici.

– Deci ăștia suntem tu, eu, Poppy și mai cine? Doi spectatori prost dispuși?

– Recunoaște, nimeni nu ne vizitează departamentul. Ar trebui să aducem cu forța doi depresivi până aici.

– Sau am putea să-i invităm pe Crispin și Terrance de la Finanțe.

Rămânem o clipă în tăcere.

– Un bal de caritate, deci? Sună foarte important!

Ea se mută de pe un picior pe altul, stânjenită.

– Ei, nu chiar un bal, mai mult un *eveniment*…

– Poți fi mai puțin clară de-atât? Mi s-a terminat lipiciul.

Mi-l dă pe-al ei.

– Lipiciul ăsta face diferența dintre un profesionist și un amator de fiecare dată.

– Bine, te poți opri acum.

– Hai să mai glumim puțin.

– Nu.

– N-am deloooooc chef să mă duc, se plânge ea. Am fost implicată cu forța în toată treaba asta de Poppy, care a început din februarie anul trecut să vorbească despre amploarea pe care a luat-o consumerismul în perioada Crăciunului, până când nu am mai putut suporta și practic m-a silit, prin nenumăratele ei argumente, să iau numaidecât o atitudine drastică în această privință!

– Calmează-te, fată!

– Nu înțelegi! Mi-a cântat „Știu ei că e Crăciunul?“ până când am cedat! Obișnuia să șchiopăteze prin birou, spunând că este Micul Tim și să-mi lipească biletele pe cutia cu prânz pe care scria chestii

de genul: „Hrănește-mă!“ și „Nu-ți face griji… o să supraviețuiesc eu… cumva!“

– Flora, intri în hiperventilație! Ce te-a obligat să faci?

– I-am spus că o să merg cu ea să le dau de mâncare săracilor. Își lasă capul în jos, rușinată.

– Dar asta e admirabil, o încredințez eu.

– Așa o fi, dar mi-aș da și brațul drept numai să nu mă duc. Sunt rea! Chiar sunt!

Buza de jos îi tremură și își îngroapă fața în mâini.

Eu mă uit la ea, suspicioasă.

– Iar te-ai uitat la reluările de la *Dallas?*

Ea mă privește prin despărțitura a două degete.

– Poate doar puțin.

– În orice caz, o să fie distractiv dacă vă duceți împreună, remarc eu, încercând să lipesc o fâșie de hârtie în jurul încheieturii mele, ca o improvizație de brățară.

– Ah! Dar asta e problema! Poppy a trebuit să se ducă acasă, la înmormântare!

Fâșia de hârtie mi se dezlipește cu zgomot și zboară prin aer.

– Înmormântare? Dumnezeule, ce s-a întâmplat?

– Unul dintre câinii mamei ei a murit weekendul trecut. Poppy zice că din cauze naturale, dar mama ei e convinsă că a fost ucis. Îți aduci aminte de Albert, cel cu malocluzie dentară și cu infecție urinară? Mai mult ca sigur că bătrânul i-a făcut de petrecanie, pentru că potaia își luase obiceiul să facă pipi în papucii lui. Ea oftează. Dar s-a sfârșit acum.

Eu mă holbez la ea.

– Îi fac înmormântare câinelui?

Ea dă din cap aprobator.

– Cu coșciug deschis. Aveam de gând să trimit o coroană, dacă vrei, punem banii amândouă.

Englezii și câinii lor au o legătură de care străinii ca mine nu pot

decât să se minuneze. Mă decid să revin la un subiect mai familiar.

– Deci, trebuie să te duci de una singură și să dai de mâncare săracilor?

Încerc să o atrag înapoi la subiectul ăsta.

Ea mă privește cu capul într-o parte.

– Gata, știu! De ce nu vii cu mine dacă tot nu ai altceva mai bun de făcut?

– Ești dată naibii! Arunc spre ea cu o agrafă.

– Haide, Louise! O să fie distractiv, îți promit! Și e chiar la colț, în subsolul bisericii Sfântului Martin din Tours. Noi am fi în prima tură, de la opt la zece, după care ai avea restul serii liber… te roooooooog!

Mă gândesc la vasele murdare din chiuvetă. Ce altceva am de făcut?

– Sigur.

Ea țipă de bucurie și mă cuprinde cu brațele.

– Ești un adevărat înger! Iar asta îmi aduce aminte că, în fiecare an, voluntarii organizează un concurs de costume. Tematica ar trebui să fie de sezon, iar eu m-am gândit că am putea să ne costumăm în îngerași. Magazinul cu felicitări de vizavi vinde niște aripi mici și argintii de înger, pe care le pui în spate, cu tiare asortate, iar eu am niște cămăși de noapte vechi și albe pe care le putem lua peste blugi.

– Perfect. De ce nu te duci să cumperi niște aripi? Și, dacă tot ești acolo, dă o tură ca să-ți faci și cumpărăturile. Îți țin eu locul până te întorci. Flutur în aer lipiciul de parcă ar fi o baghetă magică. Acum du-te și bucură-te că ești liberă!

Nimic nu se compară cu puțină filantropie ca să faci o fată să se simtă entuziasmată.

Ne întâlnim la operă în seara următoare și ne schimbăm la toaletă în costumele noastre improvizate de îngerași, îmbrăcându-ne cămășile de noapte din flanelă pe deasupra blugilor și punându-ne tiarele de plastic și aripile. Trecând pe Long Acre și îndreptându-ne spre Trafalgar Square, observăm atmosfera festivă. Mai degrabă plouă decât ninge și, împărțind amândouă o umbrelă, ținându-ne una de mijlocul celeilalte, reușim să ajungem la timp. Coborâm la subsolul bisericii, unde se desfășoară o adevărată activitate. Elfii servesc

porții de curcan, renii împart boluri cu supă, potârnichile sunt ocupate cu tăiatul unor felii groase din budinca de Crăciun. Primim imediat misiunea de a împărți cafea și ceai de la Fantoma Crăciunului Trecut, un bărbat pe nume Reg, cu barbă roșcată și îmbrăcat într-o impresionantă robă stacojie de catifea.

În următoarele două ore nu ne oprim nicio clipă din treabă. Pregătim nenumărate ibrice de ceai și cafea, reumplem cănile, cântăm colinde de Crăciun și spălăm mormane de vase. Ajutăm la descărcarea proviziilor parcă nesfârșite, care continuă să sosească de la firmele locale: donații de sendvișuri, fructe și legume proaspete, curcani întregi, haine, pături, conserve, țigări și pantofi. Punându-le una peste alta, în grămezi uriașe, sunt repede luate și reorganizate de o altă armată de voluntari înainte de a fi distribuite, ajungând uneori și în bucătăriile din părțile mai puțin centrale ale Londrei care au mare nevoie de ele. Oamenii se abat din drumul lor, curioși în privința activității noastre, și sfârșesc prin a da și ei o mână de ajutor: grupuri de studenți, turiști, ba chiar și oameni care nu sunt fără adăpost, ci doar strămutați. Mă simt bine. Preț de câteva ore ne aducem și noi contribuția.

Sunt conștientă de un sentiment al unei abundențe incredibile: nu doar a proviziilor, ci și a energiei, a bucuriei și a speranței. Grăbindu-mă să umplu cană după cană, zâmbind și râzând alături de niște oameni cu care în mod obișnuit nici nu am contact vizual când trec pe lângă ei pe stradă, îmi dau seama că sunt fericită. O fericire pură, care până acum m-a ocolit.

Deodată, în mijlocul puzderiei de chipuri nerase, se ivește un zâmbet cunoscut.

– Așa deci, îți închipui că poți să dormi cu mine și apoi să dispari fără urmă! exclamă Eddie cu un rânjet. O ceașcă de ceai, te rog, dacă tot ești aici. Repede, repede! Publicul meu mă așteaptă!

Are un șervet de vase pe cap, iar în jurul corpului este înfășurat cu o pătură mare, de un albastru-deschis.

– Eddie! Sunt conștientă de privirile ațintite asupra mea, în special de cea a unui bătrân care chicotește într-un colț și care a încercat în zadar toată seara să mă cucerească. Întâi de toate, ce cauți tu aici? Credeam că ești la Paris. Și în al doilea rând, ce ai pe tine?

– Suntem costumați, nu-i așa? Ei bine, eu sunt Pruncul Isus, iar astea

sunt veșmintele cu care sunt înfășat.

– Ai un șervet de vase pe cap. Ia stai puțin, ăla e șervetul nostru de vase! Eddie, ne-ai șterpelit șervetul!

El se îndreaptă de spate.

– Cineva de talia mea nu șterpelește șervete de vase, le delapidează. Dar ai noroc. Sunt dispus să ți-l închiriez în schimbul unei sume modice. Cu toate că ar trebui să te desparți de aura ta.

Roșesc.

– De cât timp te-ai întors? Și vrei un cub sau două de zahăr? întreb eu, azvârlind spre el vreo două cubulețe.

– NU VĂ BATEȚI CU MÂNCARE! îl aud pe Reg cum zbiară din partea opusă.

Eddie se apleacă peste tejghea și privește pe furiș în jur.

– Eu sunt Pruncul Isus, tu ești evident un înger, ce-ai zice să mergem și să ne întindem într-o iesle?

– He, he, he! chicotește bătrânul.

– Mi-a citit gândurile, rânjește Eddie.

Mă uit în ochii lui mari, negri și zâmbitori.

– Eddie!

Pur și simplu am rămas fără cuvinte.

– Da, îngerul meu? șoptește el suav.

– Hei, credeam că ești aici să cânți la pian! strigă Reg.

– După cum spuneam, publicul mă așteaptă! mai zice el înainte să se dea la o parte, ca să îi lase să înainteze pe cei de la coadă, și să dispară în mulțime.

Flora se apleacă spre mine.

– Probabil că n-ar trebui să-ți spun asta, dar era complet dezinteresat să fie voluntar în seara asta, până când a auzit că vei fi și tu aici. Cred că te place cu adevărat, Louise. Și te-am avertizat!

Roșesc din nou.

– Dar, Flora, când s-a întors? Și ce ar putea să vrea de la o babornițã ca mine?

– S-a întors ieri, ceea ce înseamnă cam patru luni de lenjerie murdară. Și nici nu vreau să mă *gândesc* ce ar vrea el să facă cu tine!

Inima îmi bate nebunește.

– Dar sunt cu nouă ani mai mare decât el!

– Îi plac femeile în vârstă, Louise.

– Vai, mulțumesc. Nu am avut până acum plăcerea dubioasă de a mă considera o femeie în vârstă. Nu sunt sigură că îmi place.

– Ei bine, spune ea în timp ce curăță o băltoacă fierbinte de ceai vărsat, dacă nu-l placi, e în regulă. Dar sincer, nu l-am mai văzut așa entuziasmat de când cu Lara.

– Lara? Un val neașteptat de gelozie mă cuprinde. Cine e Lara?

Ea zâmbește perfid.

– Doar o cântăreață la violoncel de care s-a despărțit primăvara trecută.

– O!

Mi-o închipui un fel de Jacqueline du Pré, frumoasă și talentată.

– O vacă, dacă mă întrebi pe mine.

Stoarce cârpa în chiuvetă.

Mă uit de-a lungul încăperii. Eddie trage un scaun lângă o pianină veche din colț. După care începe gălăgia: ritmurile de jazz acoperă încăperea, la fel de contagioase și pline de viață ca însuși Eddie.

Când sosește tura de la ora zece, Reg ridică o mână ca să reducă mulțimea la tăcere.

– Hei, liniște toată lumea! Vă mulțumesc! A sosit timpul să luăm o mică pauză și să votăm cel mai bun costum!

Mulțimea aclamă.

– Acum, toată lumea să se alinieze, o să-mi pun mâna pe creștetul fiecăruia dintre voi și o să lăsăm publicul să decidă!

Voluntarii se aranjează într-un șir strâmb și dezordonat și Reg trece pe la fiecare. Eddie interpretează bucăți potrivite de colinde pentru fiecare participant, iar când Reg ajunge în dreptul meu și al Florei, cântă *There Must Be an Angel* al trupei Eurythmics.

La sfârșit, Reg însuși e cel care câștigă; cu mantia lui stacojie din catifea și cu râsul lui răsunător întruchipează perfect Fantoma Crăciunului Trecut. Iar eforturile îi sunt răsplătite.

– Ei bine, asta a fost tot, oftează Flora pe când ieșim din subsolul bisericii. Suntem oficial niște oameni buni.

– Ce-ați zice, frumoase domnișoare, să vă fac cinste cu ceva de băut? se oferă Eddie, trecându-și câte un braț pe după gâtul fiecăreia.

– Îmbrăcate așa? O fi ajunul Crăciunului, dar nici măcar un înger nu o să fie servit dacă arată în halul ăsta!

– Dar ai uitat că eu *sunt* Pruncul Isus?Am relații! Taxi! strigă el făcând cu mâna unei mașini. La Ritz, om bun!

– Nu, Eddie! Nu se poate! Nu la Ritz! protestez eu. Nu îmbrăcați *așa!*

Flora chicotește.

– Liniștește-te, Louise! O să fie distractiv!

– Nu, nu. Nu și pentru mine. Cred că o să mă retrag și o să mă duc acasă. Ca să fiu sinceră, sunt cam obosită.

– O să-mi dau jos veșmintele cu care sunt înfășat dacă vii! Eddie mă împinge către taxiul care ne așteaptă cu ușile deschise. De fapt, o să-mi dau jos toate hainele dacă vii!

Brusc, mă simt agitată și foarte stânjenită. Ce vrea tânărul ăsta chipeș și talentat de la mine? De ce e atât de insistent? Deodată, mă cuprinde un impuls puternic de a-mi lua tălpășița înainte de a risipi greșita și prea frumoasa iluzie pe care el a proiectat-o asupra mea.

– Uite, un autobuz de noapte! Dacă fug, s-ar putea să-l prind! Noapte bună și Crăciun Fericit!

Le dau amândurora un sărut scurt pe obraz și încep să alerg de-a lungul pieței Trafalgar Square, cu aripile de plastic fluturându-mi în vânt.

– Stai puțin! Eddie fuge după mine, lucru care nu e deloc ușor atunci când ești înfășurat într-o pătură groasă de lână. Mă prinde de mână. Weekendul viitor ne adunăm pe iahtul meu. Vrei să vii?

– Iahtul tău?

Nu știu ce să-i răspund.

Autobuzul înaintează greoi, gemând sub povara etajului decorat pentru sărbători.

El mă strânge și mai tare de mână.

– Te rog să vii, Louise. Și nu fugi acum. Te putem duce noi acasă dacă vrei.

Stomacul mi se contractă de spaimă. Îl plac. Îl plac mai mult decât ar trebui. Asta e problema.

Autobuzul se oprește în stație și începe să se umple de călători.

– Nu, stai liniștit… e chiar aici! Mă uit în ochii lui. Crăciun Fericit, Eddie, ești un prunc Isus minunat… ești minunat… în tot ce faci!

– Asta înseamnă că o să vii? insistă el.

Șoferul sună din clopoțel, iar autobuzul se urnește din loc, îndepărtându-se de bordură.

Îmi smulg mâna dintr-a lui și fug ca să-l prind din urmă.

– O să văd… o să vorbesc cu Flora și o să te anunț! Crăciun Fericit! mai strig eu.

Înainte ca autobuzul să o cotească pe Whitehall, mă întorc și îl văd stând încă de unul singur în mijlocul pieței Trafalgar Square, cu șervetul de vase tot pe cap.

Îmi croiesc drum până la etajul superior al autobuzului și găsesc un loc liber lângă un bărbat care poartă pe cap o coroană din hârtie roșie și care, beat mort, doarme salivând cu capul sprijinit de fereastră. Toată lumea e ocupată cu telefoanele lor, țipând, râzând sau urlând.

Trecem agale de Big Ben, de Parlament, după care urmează strada pe care am locuit atâția ani împreună cu fostul meu soț. Mă întreb ce o mai fi făcând și dacă locul este neschimbat. Să cobor la următoarea stație și să văd? Cum ar reacționa oare dacă mi-aș face apariția la ușa lui, îmbrăcată în cămașa asta veche de noapte? M-ar recunoaște măcar? Sau aș fi la fel de insesizabilă cum a fost și el pentru mine în seara aceea la operă?

Stația următoare vine și trece. Dar nu cobor. Nici măcar ca să arunc o privire. Autobuzul traversează podul spre Lambeth. Momentul a trecut.

Când ajung acasă, fac o baie și pun să ascult CD-ul Riei cu balade de Chopin, care îmi aduc aminte de Eddie. Îmi încălzesc niște supă și mă așez la masă, înmuind niște pesmeți în supa mea cremă de roșii și urmărind jocul luminițelor din brad.

Este o noapte de vis.

Și mă gândesc la ce am făcut de am ajuns să stau aici, mâncând de una singură supă de roșii în ajunul Crăciunului, la cum n-am vrut să cobor din autobuz și la toți acei oameni de la biserică, mă întreb cu ce se ocupă Reg când nu e Fantoma Crăciunului Trecut și dacă l-aș recunoaște în cazul în care aș trece pe lângă el pe stradă, la Flora și la Eddie și dacă s-au dus sau nu la Ritz și ce or fi făcând acum, la Oliver Wendt și la cât de sigură am fost că el este jumătatea mea, la privirea lui când s-a uitat în urmă de pe bancheta din spate a taxiului, la slujba mea și la cât de speriată am fost, la cât de mult m-am înșelat în privința tuturor, apoi la Colin și la Ria, care sărbătoresc Crăciunul acasă, împreună cu familiile lor, și la apartamentul nostru din Londra, cuibușorul nostru de nebunii.

Și mă cuprinde un val neașteptat de fericire.

A meritat.

Totul a meritat. Să fiu aici, acum. Singură.

În seara aceea am adormit liniștită.

Y

Iahting 62

Singurele lucruri care ar trebui să fluture în vânt la bordul unui iaht sunt velele lui. O fustă sau o rochie care ar face același lucru ar fi ceva cu totul nepotrivit. În consecință, o ținută simplă, chiar puțin masculină, este cea mai recomandată. Destul de rar se întâmplă să ai parte de aventuri în largul mării, așa că profită de ocazie. Scapă repede de rochiile de seară și de pantofii cu toc înalt, dar nu renunța și la umor, și pătrunde în spiritul lucrurilor, fiind, mai presus de toate, un membru de echipaj și un bun camarad.

Acum este șansa ta să le arăți tuturor că nu-ți este teamă să fii văzută fără machiaj, că nu lași dezordine în urma ta, că ești tot timpul într-o dispoziție excelentă și că eleganța ta constă numai în simplitate. Dacă ai această ocazie (și nu ai rău de mare și știi să înoți), va fi cu siguranță cea mai frumoasă experiență din viața ta.

Săptămâna următoare, când ajung la serviciu, găsesc pe birou o felicitare pe care scrie:

AM DEOSEBITA PLĂCERE SĂ VĂ INVIT LA
PETRECEREA DE INAUGURARE A IAHTULUI LUI

EDWARD JAMES

SÂMBĂTA ACEASTA LA ORA 14, DEBARCADERUL CHELSEA.

VĂ ROG SĂ VĂ CONFIRMAȚI PREZENȚA LA NUMĂRUL DE TELEFON 07771283112

Flora și Poppy chicotesc pe când eu sprijin felicitarea de ecranul calculatorului.

– Voi vă duceți la bairamul ăsta? le întreb eu.

– Noi n-am fost invitate, răspunde Poppy.

Și se pun iar pe chicotit.

În seara aceea, când ajung acasă, o sun pe Ria, care e încă în Dorset.

– Ce ar trebui să fac?

– Tu ce vrei să faci?

– Nu știu. Doar că… e atât de tânăr! Dumnezeule! *Douăzeci și patru!* Oricum, de ce ar vrea să iasă cu mine?

– Chiar crezi că asta ar trebui să te preocupe pe tine? La urma urmelor, e adult. Ai încredere în el că știe ce vrea. Și ce contează atât de mult vârsta? Uită-te la Colin și la Andy.

Mă gândesc o clipă.

– Poate pentru că tot timpul am crezut că bărbatul trebuie să fie mai mare… mai mare și de preferat nu atât de atrăgător. Ca să fiu sinceră, eu vreau să fiu cea tânără și atrăgătoare, cea care are controlul. Adică, ce perspectivă de viitor are el și de ce m-aș obosi măcar să mă încurc acum cu un tip care poate că n-are niciuna? Ria, când el o să aibă *treizeci și patru*, eu o să am *patruzeci și trei!* O să fie tânăr și în putere, iar pe mine o să mă preocupe ritmul meu cardiac!

– Ușurel, cowboy! Tot pomenești de cifrele alea de parcă ele chiar ar însemna ceva. Hai să o luăm de la început. Îl placi?

Zâmbesc. Nici nu pot să mă gândesc la Eddie fără să zâmbesc.

– O, e genial! Foarte deștept, *atât* de talentat, iar lucrul cel mai minunat la el este incredibilul său entuziasm! Totul cu el este o aventură. Și cum cântă la pian, Ria, ți-ar plăcea la nebunie!

O aud râzând la capătul celălalt al firului.

– Ascultă-te numai, Louise! De ce nu te concentrezi deocamdată asupra lucrurilor ăstora, intri în joc și vedem ce se întâmplă pe parcurs?

Închid telefonul, încă agitată, și decid să cer și o a doua opinie. Colin stă întins pe canapea, răsfoind o revistă de body building numită *Pump*. (Cel puțin sper că e o revistă de body building.) Mă trântesc în fotoliu.

– Col, ce-ai face dacă ai fi în locul meu?

– M-aș culca cu el, bineînțeles. Din câte spui, pare minunat!

– Col, vorbesc serios! Ce ai face?

Mă privește cu toată seriozitatea.

– M-aș culca cu el. Ce credeai, că glumesc?

Dumnezeule, bărbații ăștia gay! Sau mai bine spus, bărbații. Punct.

– Dar dacă mă implic prea mult și după aceea mă lasă pentru alta mai tânără?

El ridică dintr-o sprânceană.

– Și…?

– La naiba, Col! Aș fi *devastată!*

– Dar ăsta nu e un motiv să nu iei viața în piept, scumpo! O să fii rănită. Și? Mare lucru! Ăsta e riscul pe care ni-l asumăm cu toții. Care mai e scopul să trăiești dacă-ți este atât de teamă de suferință încât nu poți să apreciezi diamantele rare care îți ies în cale? Colin lasă revista deoparte pentru un moment. Cu toții vrem să ne protejăm, dar concluzia este următoarea: nu putem. Pur și simplu. Fie te poți bucura de acest tânăr minunat și interesant, fie te poți ascunde, așteptând să apară vreun individ plictisitor și mediocru care o să te facă să te simți în siguranță. Și izbucnește în râs. Ți-l aduci aminte pe Oliver Wendt?

– Ești atât de crud! Și nu e nimic în neregulă cu dorința de a te simți în siguranță… nu-i așa?

– Draga mea, în dragoste nu e *nimic* sigur!

– Ei, nu știu ce să zic despre dragoste. Roșesc. E un pic cam devreme pentru asta.

El zâmbește.

– Da, mă rog. Ascultă la mine, Ouise, dacă nu profiți de șansa asta, o să regreți toată viața.

Restul săptămânii îl petrec într-o stare de confuzie, holbându-mă la invitație și neștiind cum să răspund.

O petrecere de inaugurare a unui iaht. Nu-mi plac ambarcațiunile de niciun fel. Dintotdeauna am avut oroare de mare. Urăsc gândul de a naufragia, de a fi înconjurat numai de apă și fără nicio bucată de pământ la orizont.

Și în plus, ce poartă o fată pe un iaht în toiul iernii?

– O să fie frig, mă avertizează Ria. Mi-aș lua ceva gros și călduros, un pulover cu o jachetă bleumarin.

– Nu prea-mi place ce aud, mă strâmb eu. Încă puțin și o să-mi spui că am nevoie și de o pălărie de căpitan.

– Nu chiar… dar una drăguță de lână și poate și o pereche de pantaloni groși, tot din lână, nu ar strica.

– Cum se presupune că aș putea seduce pe cineva arătând ca un figurant din *Peter Grimes?*

Ea ridică din umeri.

– În largul mării o să fie foarte frig. Aș lăsa deoparte gândul de a seduce pe cineva și m-aș concentra să fiu un bun camarad.

A fi un bun camarad. Din nou aceleași cuvinte, întâi din partea lui Madame Dariaux, iar acum din partea Riei. Mi se învârt în cap. Un bun camarad își știe locul, acceptă lucrurile așa cum sunt, pierde cu grație, nu se dă bătut, nu se îmbufnează și își ia jucăriile și pleacă. Un bun camarad nu e același lucru cu un învingător.

Am oare curajul să fiu un bun camarad în dragoste? Sau cel mai bine este să nu intru deloc în joc?

Marți sun în cele din urmă la numărul de pe invitație.

– Alo, Eddie?

– Bună, Louise.

– Sunt Louise.

– Știu, spune el.

– M-am gândit să te sun ca să-ți zic că mi-ar plăcea foarte mult să vin la petrecerea ta.

Îmi tremură mâinile. Oare vocea mea se aude normal?

– Super! Parcă îi și văd zâmbetul de pe față. Mi-ai înveselit ziua! Vrei să vin să te iau eu?

– O, nu! „Păstrează-ți calmul", îmi spun în sinea mea. La urma urmelor, tu ești gazda și o să ai o grămadă de făcut. O să vin la debarcader, ca toți ceilalți. Dar cum o să știu care e iahtul tău?

– O, o să știi, râde el. Nu e foarte mare, e roșu și îl cheamă *Hammerklavier*. 63

Închid. Roșu e o culoare foarte ciudată pentru un iaht.

E sâmbătă. Sunt înfofolită într-o pereche de pantaloni negri și un pulover crem și gros pe care l-am împrumutat de la Colin. Incredibil de voluminos, dar și foarte călduros. Mi-am strâns părul la spate într-o coadă de cal; machiajul este minim, ca nu cumva să mi se umezească ochii de la vânt. Nu se potrivește deloc cu ideea mea de cum trebuie să arate o femeie la prima întâlnire. Arăt banal și nu ies cu nimic în evidență. Intru în panică și sunt cât pe ce să ies pe ușă încălțată cu niște botine negre, cu toc cui, când Ria mă oprește la ușă.

– Nu poți purta tocuri la bordul unei ambarcațiuni. O să se rupă.

Mă trimite înapoi în cameră ca pe un copil care a făcut ceva greșit. Încalț niște adidași mai vechi, îmbrac o jachetă și pe cap îmi pun o bască de lână, și Ria îmi dă voie să plec, arătând mai mult ca o mascotă de la Michelin decât ca un invitat șic la o petrecere pe iaht.

E o zi incredibil de senină, iar vântul bate puternic. Mă opresc la Woolworth's, de unde cumpăr DVD-ul cu *Titanic* și o sticlă de șampanie. La două fără zece mă aflu pe debarcaderul Chelsea, căutând un iaht roșu și sperând din tot sufletul să nu fiu cea mai în vârstă persoană de la petrecere.

Dar sunt.

Dau de *Hammerklavier*, ancorat între două iahturi uriașe și probabil că nici nu l-aș fi observat, dacă nu aș fi auzit mai dinainte sunetul melodiei cântate la pian. Mă uit în jos și o văd, cu o punte îngustă, lungă de vreo cincisprezece metri și decorată cu luminițe de Crăciun și cu steguleţele Angliei: nava de canal a lui Eddie. Nu pare să fie prea multă animație. Mă uit încă o dată la ceas. Poate că am venit prea devreme. Nu există sonerii pe astfel de bărcuțe sau cel puțin nu le văd eu, așa că îl strig din toți rărunchii vreo câteva minute în șir, cântecul de la pian încetează, iar Eddie își face apariția pe punte. Poartă un costum marinăresc foarte frumos croit și o cravată superbă și roz, din mătase.

– Ai venit! Arăți absolut uimitor! spune el.

Nu pot decât să râd.

– Știu sigur că nu este așa. Nu știu cum se face, dar probabil am înțeles greșit invitația ta. Din câte vezi, sunt îmbrăcată pentru un voiaj în largul mării!

– Ți-ar face plăcere? întreabă el întinzându-mi mâna.

– Sincer, nu sunt sigură. Mi-e cam frică de apă. Îmi cer scuze că am venit mai devreme. Poate te pot ajuta cu pregătirile pentru restul oaspeților.

– A, bine. Da… Zâmbește și se uită într-o parte. În privința asta… Dar hai mai bine să intrăm, e frig afară.

Îl iau de mână și cobor în coca călduroasă a navei.

Pe dinăuntru arată ca o casă mică și îngustă. E și o cambuză care duce într-o sufragerie luminoasă și surprinzător de spațioasă, iar la capătul ei o ușă care (presupun eu) dă în dormitorul de la proră. De-a lungul pereților există rafturi pline de cărți și teancuri peste teancuri de partituri muzicale. Pe unul dintre pereți se găsește și o pianină, acoperită și ea cu și mai multe partituri. Podelele sunt acoperite de covoare orientale vechi. Mare parte din vasta lui colecție de CD-uri sunt puse unele peste altele pe pervazuri sau pe teancuri nesfârșite de cărți, împrăștiate peste tot. Singura suprafață liberă din întreaga încăpere este o măsuță rotundă din mahon. Acolo se văd farfurii și tacâmuri frumos aranjate pentru două persoane.

– O! exclam eu surprinsă. E pentru mine? Adică, pentru noi?

El zâmbește timid.

– Dacă vei vrea să rămâi.

Nu prea reușesc să înțeleg ce se întâmplă.

– Deci, nu mai vine nimeni la petrecerea ta?

– Nu, Louise, ești doar tu. Sper că nu te superi.

– Înțeleg. Mă așez pe brațul canapelei. Doar eu.

El dă din cap.

Nu vreau s-o spun, dar simt că trebuie. Mă uit în jos la mâinile mele, la golul unde obișnuia să fie verigheta.

– Eddie, știi câți ani am, nu-i așa? Am treizeci și trei, cu nouă ani mai mult decât tine.

– Nu e genial? zice el zâmbind.

– Asta nu e tot. Sunt divorțată. N-am mai ieșit la întâlniri de ani buni. Sunt… sunt din Pittsburgh! Îmi pare rău dacă în vreun fel te-am făcut să crezi că sunt mai tânără… sau, nu știu… diferită de cum sunt în realitate. Ești o persoană uimitoare și te admir foarte, foarte mult.

El mă oprește.

– Te despărți de mine? Nici nu am început să ieșim.

Simt cum mi se pune un nod în stomac, cum mă cuprinde senzația aceea de singurătate searbădă și lipsită de orice speranță, un sentiment atât de apăsător și familiar mie.

– Nu, nu am vrut să sune așa de arogant. Doar că… sunt puțin confuză; nu știu de ce ai vrea să faci una ca asta. Adică, nu știu ce sau cine crezi că sunt, dar nu sunt… sunt doar… Vocea începe să mi se piardă. Sunt doar… un… cartof.

El clipește des din ochi.

– Scuză-mă, ai spus că ești un cartof?

Dau din cap aprobator; brusc, mă aflu din nou în Galeria Secolului XX, fiind o femeie umflată și asexuată, la începutul vârstei de treizeci de ani, îmbrăcată într-o rochie gri și fără formă, privind cu jind la lumea în alb și negru de o neînchipuită frumusețe și splendoare. Eddie e mult mai frumos, mai talentat și mai elegant decât toate acele chipuri adunate laolaltă.

Mi se pune un nod în gât, ochii mă ustură și izbucnesc în lacrimi, țipând:

– Cartof, Eddie, cartof!

Nu există cartofi eleganți.

– Ia-o ușurel, Louise! Vine mai aproape de mine. Ce înseamnă asta… ce e cu cartoful?

Mă ridic, disperată să plec de acolo.

– Cartof înseamnă că nu pot face asta. Înseamnă că… trebuie să plec, îmi pare rău… trebuie să plec…

El mă cuprinde în brațe.

– Asta e vreo vorbă din Pittsburgh? Haide, liniștește-te! Gata, gata, îmi șoptește el.

Miroase a flori și a căldură, întocmai cum mirosea și în ziua când am ațipit amândoi, îmbrățișați, și totul înlăuntrul meu se topește într-o copleșitoare dorință de a mă lăsa dusă de val, de a mă pierde adânc, tot mai adânc, în îmbrățișarea lui.

Dar e prea mult.

„Te porți prostește“, îmi spune vocea din capul meu, repetând asta la nesfârșit. „E greșit.“ Și brusc, simt că mă înec pe dinăuntru. Am pierdut din vedere țărmul și sunt înconjurată din toate părțile de apă. Intru în panică și îl împing la o parte.

– Îmi pare rău, Eddie, îmi pare sincer rău.

Fug de lângă el și ajung din nou în siguranța uscatului.

Nu vine după mine.

Abia când mă aflu pe bancheta din spate a taxiului, plângând, îmi dau seama că încă mai am DVD-ul și șampania.

Când ajung la apartament, Colin și Ria sunt încă plecați. Dar pe masa din sufragerie mă așteaptă un pachet, venit tocmai din State.

Este un cadou întârziat de Crăciun din partea mamei. E împachetat frumos în hârtie aurie și legat cu o fundă albă din mătase. Pe sub fundă a strecurat un bilețel:

Hei, puștoaico,

Am găsit asta la mansardă alaltăieri și m-am gândit la tine.

Îți amintești?

Dintotdeauna ai avut un stil al tău!

Ai mult curaj, Louise. Întotdeauna am fost mândră de asta.

Nu renunța acum. Ce-i mai bun de-abia de-acum vine.

Te iubesc. Mama

Îl desfac.

Iar acolo, pusă cu grijă printre straturi translucide de hârtie, se află jacheta din pene de marabu de culoarea smântânii pe care mi-a cumpărat-o când aveam doisprezece ani.

Z

Fermoare 64

Fermoarele sunt începutul și sfârșitul. Fiecare seară începe cu o soție care se roagă de soțul ei să îi tragă fermoarul, lucru pe care el îl face în grabă și fără chef. Totuși, dacă este o soție norocoasă și deșteaptă, în aceeași seară o să-l facă să fie nerăbdător să-i desfacă din nou fermoarul!

– Eddie! Hei, Eddie!

Acum e întuneric și vântul s-a întețit, agitând marea și făcând-o să freamăte în valuri negre, care se sparg de pereții ambarcațiunii. Înăuntru e o lumină aprinsă, dar muzica nu răsună. Poate că a plecat, poate că e chiar cu altcineva, iar eu am ajuns prea târziu.

– Eddie, ești acolo? *Eddie!*

Dar tot nu primesc răspuns. Mă gândesc că poate, deși e acolo și mă aude, nu vrea să-mi mai vorbească. Niciodată.

Am stricat totul.

Nu mai am ce face aici. Mă întorc și o pornesc în josul debarcaderului, ținând capul plecat din cauza vântului puternic și încercând cu greu să înaintez împotriva mâinilor nevăzute care mă împing înapoi. Pretutindeni, amarajele sunt zgâlțâite, felinarele și scripeții sunt legănați înainte și înapoi, de parcă în orice clipă ar putea fi smulși și purtați de vânt în noapte.

O rafală puternică mă izbește în plin. Dezechilibrându-mă, mă împleticesc și, fiind întuneric, mă împiedic și cad. Aterizez brusc, ca și cum pământul mi-ar fi ieșit în întâmpinare și m-ar fi lovit în față. Îmi julesc mâinile pe când încerc să le pun înainte ca să mă sprijin în ele, iar geanta îmi explodează la contactul cu pământul, conținutul ei împrăștiindu-se în toate direcțiile.

La naiba! Mă înjur singură pentru că mi-am schimbat pantofii, căutând pe dibuite ca un orb mărunțișul pierdut, rujul și cheile. Mai întâi de toate a fost o prostie din partea mea să vin. Ce idioată fuge de iubitul ei, ca apoi să se întoarcă peste câteva ore și să mai vrea și să-l găsească acasă, așteptând-o? Părul mi se desface, jucându-mi în jurul capului și împiedicându-mă să pot vedea ceva în jur. Adunând ce am găsit și punând totul înapoi în geantă, mă chinui să mă ridic în picioare, când un bărbat într-o haină cu glugă se apropie de mine prin furtună.

– Ești bine? Ți-ai recuperat tot? strigă el.

Cunosc vocea asta. Stăm față în față.

– Nu, nu sunt bine, răspund eu. Chiar deloc.

El își coboară privirea. Vântul șuieră în jurul nostru cu o mie de glasuri, umplând aerul de șoapte.

– De fapt, am fost cât se poate de proastă și am făcut o greșeală îngrozitoare, continui eu.

Preț de o clipă, el nu zice nimic.

În cele din urmă, își ridică privirea. Chipul lui are o expresie tristă.

– Nu pot fi altfel decât sunt, Louise. Dacă asta are să fie o problemă pentru tine, eu nu am ce face. Depinde numai de tine. Eu nu pot spune sau face nimic din ce ar putea să te facă să te simți în siguranță.

– O, Eddie! Dar nu vreau să mă mai simt în siguranță! M-am înșelat! M-am înșelat atât de tare!

Mă năpustesc spre el și îmi îngrop fața la pieptul lui, cuprinzându-l cu brațele și strângându-l tare.

– Te rog să mă ierți. Chiar dacă nu vrei să mai ieși cu mine… chiar dacă vrei să fim doar prieteni. Prefer să faci parte din viața mea indiferent de rolul pe care îl vei avea decât să te pierd de tot.

Mi se pare că stau acolo de o veșnicie cu brațele în jurul lui, înainte să mă cuprindă și el. Rămânem acolo, îmbrățișându-ne în întuneric.

Apoi mă ia în brațe și mă duce acasă.

– Să nu mai pomenești niciodată de cartofi cât timp suntem împreună.

Îmi sărută umărul, trăgându-mă mai aproape de el.

– Nu, niciodată.

Îmi frec nasul de pieptul lui.

– Dar ce înseamnă până la urmă?

– Nimic. E o parolă. Un cuvânt de scăpare. Înseamnă că e timpul să plec.

Sărut podul palmei lui și degetele lui delicate și istețe, unul câte unul.

Le retrage și se sprijină de speteaza patului, fixându-mă intens cu privirea.

– Păstârnac, șoptește el, duios. Păstârnac, Louise Canova.

Râd.

– Ce înseamnă?

– Rămâi. Și mă sărută ușor pe buze. Rămâi.

Șase luni mai târziu, îmi despachetez cărțile, strecurându-le pe lângă CD-urile lui Eddie, când dau de un prieten vechi: un volum subțire și gri, intitulat *Eleganța*.

Mă așez pe marginea canapelei și îl deschid. Are cotorul ros și paginile zdrențuite la capete. Cartea se deschide la una dintre primele pagini, care mi se potrivește de altfel destul de bine și al cărei titlu este:

Vârsta

Există un proverb în franceză care spune că „Eleganța este privilegiul vârstei" și, slavă Domnului, este perfect adevărat. Între copilărie, tinerețe, maturitate și bătrânețe nu există o anumită zi de naștere care să o facă pe o femeie să se simtă că ar trece de la una la alta. Ea își păstrează în general tinerețea în măsura în care își păstrează aceleași interese precum cei tineri.

Firește că ar trebui să te aperi strașnic împotriva kilogramelor în plus, a ridurilor și a bărbiei duble, dar este o bătălie pe care trebuie să o duci în gând, căci nici cel mai priceput chirurg nu poate să-ți redea tinerețea. Este mult mai bine să fim împăcate cu noi însene, fără să regretăm în zadar după o viață plină de răsplata eforturilor anterioare și a bucuriilor pe care în sfârșit avem posibilitatea să le dăm mai departe și altora, decât să ne îmbufnăm ca niște fetițe, când suntem deja mult prea în vârstă pentru a juca acest rol

infantil.

Eleganța poate fi obținută numai cu prețul a numeroase greșeli, de care cel mai bine e să-ți amintești cu mult umor. Iar în final, tocmai în clipele când ne uităm complet pe noi însene, suntem cele mai frumoase.

Închid cartea.

Aici e locul cel mai potrivit pentru ea, între o biografie a lui Glenn Gould și o copie a operei *Preludiu și Fugă nr. 48* de Bach.

Îmi place să cred că Madame Dariaux ar fi de acord.

Note

1 - Cu voce joasă, în șoaptă (în it. în orig.) (n. red.).

2 - În engleză, în original, *Paradise Lost*, titlul unei faimoase poezii cu rimă albă, scrisă în secolul al XVII-lea de poetul englez John Milton (n. tr.).

3 - În engleză, în original, *Zipped and Linked* – două paturi de o persoană, unite între ele cu un sistem de prindere simplu, care ajută la formarea unui pat dublu (n. tr.).

4 - Lanț de magazine din Marea Britanie, care se ocupă cu vânzarea articolelor din diverse domenii (n. tr.).

5 - Firmă de cosmetice (n. tr.).

6 - Pasăre exotică asemănătoare berzei, cu pene foarte frumoase, răspândită în Africa și India (n. red.).

7 - În engleză, în original *Beauty*, de aici și inițiala B, intrările din volumul *Eleganța* de Geneviève Antoine Dariaux fiind în ordine alfabetică (n. red.).

8 - Unul dintre cele mai mari cartiere londoneze și o importantă atracție turistică; în această zonă se găsesc cele mai multe magazine, clădiri de birouri, cinematografe, teatre și alte locuri de petrecere a timpului liber (n. tr.).

9 - Cea mai mare companie de desfacere cu amănuntul din Marea Britanie (n. red.).

10 - Stereotip conform căruia femeile evreice sunt deseori portretizate sub forma unor personaje cicălitoare, gălăgioase, vorbărețe, excesiv de protectoare atunci când vine vorba de soții sau de fiii lor, continuând să se amestece în viețile acestora și făcându-i să se simtă vinovați pentru acțiunile lor (n. tr.).

11 - În engleză, în original *Daughters* (n. tr.).

12 - În engleză, în original *Expecting* (n. tr.).

13 - La-Z-y Boy, numele unei mari firme producătoare de mobilier

din America, cu sediul în Monroe, Michigan (n. tr.).

14 - În engleză, în original *Fur* (n. tr.).

15 - Din franceză, *Légion d'honneur*, cea mai înaltă distincție civilă și militară (n. tr.).

16 - Harold Pinter – dramaturg, scenarist, regizor și actor britanic, laureat al Premiului Nobel pentru Literatură în 2005 (n. tr.).

17 - David Mamet – dramaturg, eseist, scenarist și regizor american, laureat al Premiului Pulitzer (n. tr.).

18 - Unul dintre cei mai importanți dramaturgi americani ai secolului XX (n. tr.).

19 - În engleză, în original *Girl Friends* (n. tr.).

20 - În engleză, în original *Husbands* (n. tr.).

21 - *The Importance of Being Earnest*, Oscar Wilde (n. tr.).

22 - Dramaturg, scenarist și regizor englez, cunoscut pentru stilul său flamboaiant, o combinație de inteligență, îndrăzneală și cochetărie (n. tr.).

23 - Actriță americană de teatru și de film, cunoscută în special pentru rolurile de femeie fatală din filmele noir ale anilor '40 (n. tr.).

24 - În engleză, în original *Ideal Wardrobe* (n. tr.).

25 - Femeie de afaceri și designer vestimentar (n. red.).

26 - Cântăreață și actriță de origine germană (n. tr.).

27 - *Whatever Happened to Baby Jane?* (1962) (n. tr.).

28 - Susan Jeffers, *Acceptă-ți teama, dar nu te lăsa inhibat de ea*, Editura Adevăr divin, Brașov, 2014 (n. red.).

29 - În engleză, în original *Jewelry* (n. tr.).

30 - Piesă de teatru scrisă de dramaturgul american Lanford Wilson (n. red.).

31 - Poem compus de scriitorul anglo-american T.S. Eliot (n. tr.).

32 - Stradă din Londra, faimoasă pentru magazinele de bijuterii (n. tr.).

33 - În engleză, în original *Knitwear* (n. tr.).

34 - Lanț de magazine, originar din Italia, specializat în confecționarea și vânzarea articolelor de lenjerie intimă de lux pentru femei (n. tr.).

35 - În engleză, în original *Pounds* (n. tr.).

36 - Ernst Ingmar Bergman a fost un regizor suedez de teatru și unul dintre cei mai influenți regizori de film ai celei de-a doua jumătăți a secolului XX (n. red.).

37 - În engleză, în original *Quality/Quantity* (n. tr.).

38 - Casă de modă de înaltă clasă (n. tr.).

39 - În Anglia, există așa-numitele *charity shops* – magazine de caritate – care vând haine donate de alții la prețuri foarte mici, astfel încât și cei nevoiași să-și poată permite să le cumpere (n. tr.).

40 - Personaj animat din benzile desenate pentru copii (n. tr.).

41 - Magazin de haine de damă (n. tr.).

42 - Elizabeth Hurley, actriță și fotomodel de origine britanică, numele ei a fost asociat cu cel al companiei de cosmetice Estée Lauder, de când aceasta a ajutat-o să debuteze în cariera de fotomodel (n. tr.).

43 - Club de noapte din New York, foarte popular în anii '70–'80 (n. tr.).

44 - În engleză, în original *Tan* (n. tr.).

45 - Stilist britanic, la mare căutare printre vedete și care a pus mai târziu bazele propriului lanț de saloane de înfrumusețare (n. tr.).

46 - Ascot Racecourse – pistă de curse (n. red.).

47 - *Dr. Jekyll și Mr. Hyde* este un film SF, de groază, o producție americană din 1931 (n. red.).

48 - Poppy – mac, Hyacinth – zambilă, Ginista – grozamă (în eng., în original) (n. tr.).

49 - Cluburi de noapte private și de lux (n. tr.).

50 - British Petroleum – una dintre primele șase din topul celor mai mari companii de petrol și gaze naturale la nivel mondial (n.

tr.).

51 - Ducesă de Windsor de origine americană, s-a căsătorit cu regele Eduard al VIII-lea, care din această cauză a fost nevoit să renunțe la tron, devenind astfel ducele de Windsor (n. tr.).

52 - Titlul cântecului din muzicalul *Footlight Parade* (1933) care s-ar traduce prin „Micuța din Shanghai“ (n. tr.).

53 - Parfumerie englezească (n. tr.).

54 - Răscrucea de Trei Mile, Rotherfield Piper, Pat de urzici, Apa lui Russell, Spânzurătoarea publică (n. tr).

55 - Pâlcul de copaci, Calea bătută, Dosul lui Sheffield (n. tr.).

56 - Ființă mitologică, descrisă ca fiind o femeie hidoasă, cu șerpi în loc de păr (n. red.).

57 - O organizație pentru femei fondată în Canada în 1897 și apoi răspândită și în Anglia. În timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, scopul acesteia a fost să revitalizeze comunitățile rurale și să încurajeze femeile să producă hrană. De-a lungul timpului, organizația le-a ajutat pe femei să-și dezvolte noi abilități, având astfel șanse egale la educație. Astăzi e una dintre cele mai mari organizații bazate pe voluntariat din Marea Britanie (n. tr.).

58 - *Cântecul de dragoste al lui J. Alfred Prufrock*, T. S. Eliot, traducere de Ștefan Augustin Doinaș (n. red.).

59 - *Ibidem.*

60 - În engleză, în original, *Xmas* (n. tr.).

61 - În engleză, în original, *minicab* – un fel de taxi, care se închiriază numai prin rezervare telefonică și care nu are licență să ia pasageri de pe drum (n. tr.).

62 - În engleză, în original *Yachting* (n. red.).

63 - Titlul complet este *Große Sonate für das Hammerklavier*, în traducere *Sonata pentru pian nr. 29* a lui Beethoven (n. tr.).

64 - În engleză, în original *Zips* (n. tr.).